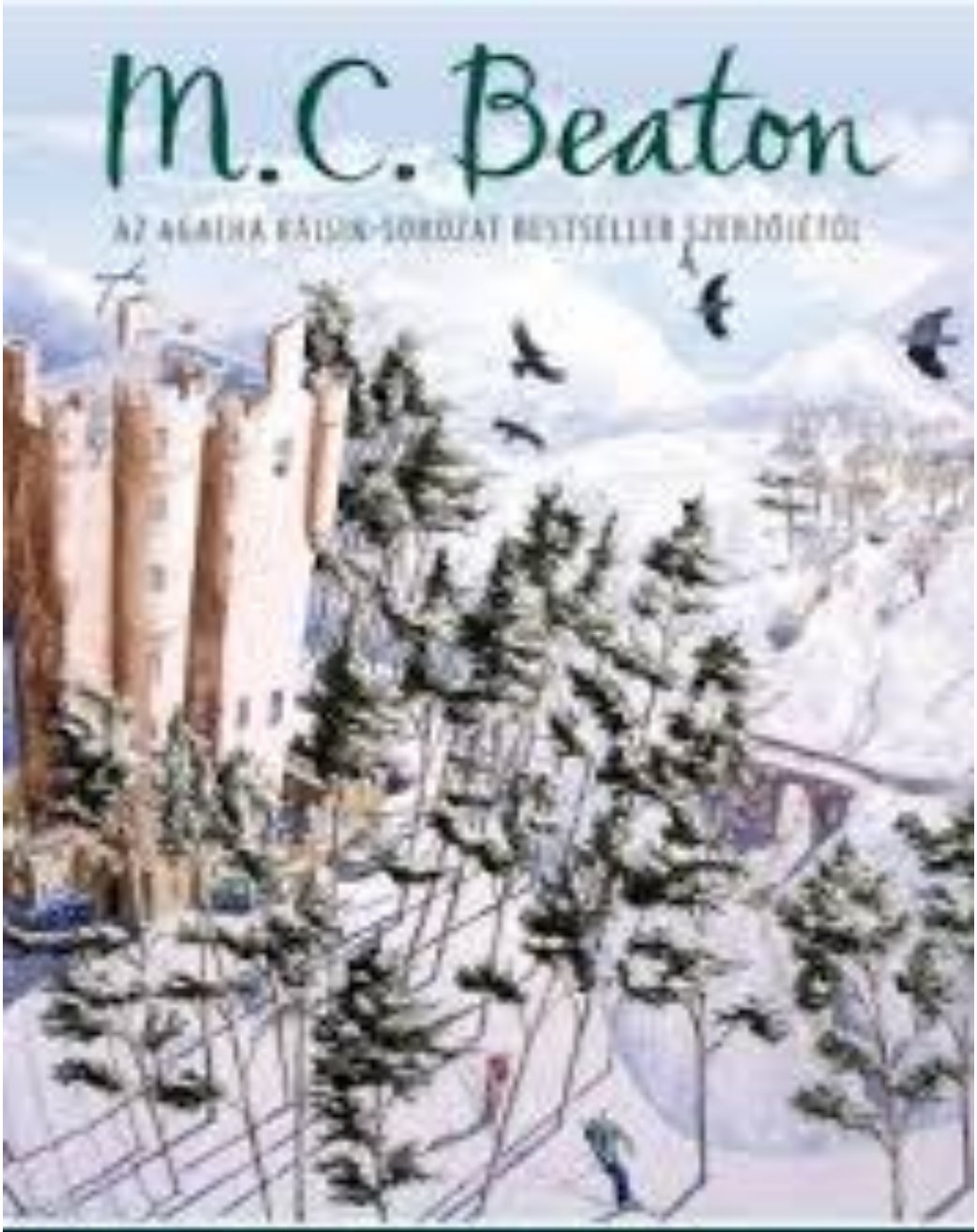

HAMISH MACBETH

ÉS A

PÓRUL JÁRT MÓKAMESTER

M. C. BEATON

HAMISH MACBETH

ÉS A

PÓRUL JÁRT MÓKAMESTER

A fordítás alapjául szolgáló mű:

M. C. Beaton: Death of a Prankster

Fordította

LOÓSZ VERA

Szeretettel jó szomszédaimnak,

Jean és Oliver Dicknek,

valamint a lányuknak, Kate-nek.

Első fejezet

Egész jót nevettek színlelt vigalommal

Az összes viccén, hisz oly sok volt neki.

OLIVER GOLDSMITH

A pénz vagy a lehetősége folyton-folyvást reményt kelt. Alighanem ez volt az ok, amiért egy maroknyi ember épp a bőröndjeit csomagolta, hogy elutazzék Nagy-Britannia legészakibb csücskébe, és Mr. Trenttel töltse az idejét.

A pénz csábítása nélkül nagyon is kétséges, hogy bármelyikük az utazás mellett döntött volna. Mr. Andrew Trent azonban levélben tudatta rokonaival: már nem él sokáig. Az öregember igazi tréfacsináló volt, s bár a nyolcvanas éveiben járt, még mindig örömét lelte egy pukipárnában vagy egy dobozból kiugró, hahotázó paprikajancsiban. Özvegy volt, a felesége mintegy húsz éve távozott az élők sorából – a családtagok szerint Mr. Trent kíméletlen viccei vitték a sírba. Otthonát, az Arrat-kúriát, mely az Arrat nevű falu szélén állt Sutherlandben, nem lehetett egykönnyen megközelíteni. Az idióta vicceinek pedig még a gondolatától is kirázta a hideg valamennyi rokonát. Talán azért is laktak mindnyájan Anglia déli vidékén, hogy a lehető legtávolabb legyenek a vénembertől. Most azonban azt üzente, haldoklik, és mivel túl sok pénz forgott kockán,

kénytelenek voltak szembenézni a hosszú utazással s egy kellemetlennek és feltehetően megalázónak ígérkező vendégeskedéssel. Az öregúr persze akár meg is viccelhette őket…

– Kinyírom, ha szórakozik velünk – mondta a szókimondásával kérkedő lánya, Angela.

Magas, formátlan nő volt, acélszürke hajú, pelyhedző bajusszal. Férfias ruhákat hordott, és zengő hangon beszélt. Ő meg a húga, Betty az ötvenes éveiket taposták. Egyikük sem ment férjhez, pedig fiatal korukban nagyon is szemrevalók voltak. A szóbeszéd szerint apjuk kíméletlen tréfái üldözték el a szépreményű udvarlóikat. A nővérek már jó ideje laktak együtt Londonban, és bár nem állhatták egymást, a rivalizálás, valamint a megszokás összekötötte őket. Betty Trent kis termetű volt, csöndes, amolyan gyanakvóan félénk látszatot keltett, holott mesterien értett a csípős, vérig sértő beszólásokhoz.

– Örökösen ezt hajtogatod – felelte a nővérének –, mégis amikor találkozol vele, kifejezetten meghunyászkodsz.

– Én ugyan nem! Ne legyél már undok, Betty. Láttad valahol a hosszú alsóneműmet?

– Nem lesz rá szükséged, apánál jól működik a központi fűtés.

– Fúj! – Angela megtalálta és magasra tartotta gyapjú jégeralsóját. – Csak nem képzeled, hogy egész álló nap ott leszek bezárva abban a házban… vele? Ki akarok menni a szabadba, sétálni, mozogni egy kicsit. Mit gondolsz, tényleg beteg?

Húga félrebillentett fejjel csücsörített.

– Jó esély van rá. Elég reszketeg az írása, nem a szokásos.

– Akkor ez eldőlt – jelentette ki Angela. – Mennünk kell, nem kockáztathatunk. Mi van, ha mindent arra a mihaszna fiára hagyott?

Az említett mihaszna, Mr. Trent örökbe fogadott fia, Charles volt. A húszas éveiben járó, aranyszőke hajú, kék szemű, atlétatermetű fiatalember pazarul festett. Rövid életének sorozatos fiaskói nemigen befolyásolták derűs természetét. Viszonylag jól teljesített az iskolában, ám attól fogva egyre rosszabbul mentek a dolgai. Mindössze egyetlen félévet járt az Oxfordra, mielőtt lemorzsolódott. Ezután egyik állásból a másikba sodródott, mindig óriási lelkesedéssel vetette magát a munkába, ám az odaadása néhány hónapig tartott csupán. Többek között volt már fényképész, biztosítási ügynök és reklámszövegíró, most pedig Lifehanz-vitaminokkal házalt a környékbeli üzletekben.

Charles is csomagolt éppen. Barátnője, Tichy Gold egy szál melltartóban és bugyiban reszketett a garzonlakásban. A Tichy Gold feltehetően művésznév volt, ámbár a lány hatalmasra nyílt szemmel tiltakozott ez ellen, s váltig állította, hogy a szülei adták neki a nevet, akik Shakespeare-színészek voltak, habár azt senki nem tudta, mi köze ehhez a költőóriásnak, aki sosem folyamodott olyan nevekhez, mint a Tichy. A lány pillanatnyilag egy ócska prosti szerepét alakította egy népszerű tévésorozatban. Marilyn Monroe-t tartotta példaképének, és mivel szőke volt, és bögyös, minden tőle telhetőt meg is tett, hogy hasonlítson az idoljára.

Charles fölolvasta a lánynak az apja levelét.

– Tényleg nagyon gazdag? – kérdezte Tichy.

– Dől hozzá a lé. Tömérdek dohány, zsozsó, steksz, édesem.

– Rád hagyja a pénzét – mondta a lány. – Ez a kötelessége. Elvégre a fia vagy. Talán belém fog zúgni… A vénemberek mindig belém habarodnak.

– Nem tudom – felelte Charles. – Igazából lenéz engem. Azt mondja, élhetetlen vagyok. Elképzelhetőnek tartom, hogy a fivére lesz az örökös.

Mr. Andrew Trent öccse, Jeffry vékonydongájú, csontos tőzsdei alkusz volt, akinek nemigen lehetett a kedvére tenni. A bátyjánál tizenöt évvel fiatalabb s a nejénél húsz évvel idősebb férfi a második feleségét fogyasztotta. Jan hűvös, elegáns, rosszindulatú asszony volt.

– Valamikor meg kell halnia – mondta a férjének. – Ott fönt élni… pusztán abba belepusztul az ember. Mit gondolsz, hagy rád valamit? Mármint… feltétlenül hagynia kell rád valamennyit.

– Lehet, hogy mindent Charles örököl.

– Dehogy! – közölte határozottan Jan. – Ki nem állhatja a kölyköt. Paul azonban más lapra tartozik. Szóltam neki, hogy csomagoljon, és mutassa meg magát a betegágynál.

– Andrew egy fillért sem fog Paulra hagyni – jelentette ki Jeffry.

– Sosem lehet tudni. Őbenne minden megvan, ami Charlesban nincs. – Paul az asszony első házasságából született fia volt.

Egy nappal később Paul a King’s Cross pályaudvar indulási utastájékoztató táblája előtt ácsorogva arra várt, hogy fölszálljon az invernessi vonatra. A huszonöt éves, bagolyszerű fiatalember kutatóasszisztensként dolgozott egy atomlétesítményben, Surreyben. Határtalanul pontos és pedáns volt, háromrészes öltönyt viselt, és teknőckeretes szemüveget.

Édesanyja nem tudta, hogy magával visz egy barátnőt, ami egyébként nem is baj, ugyanis Melissa Clarke az a fajta lány, akit a merev Jan garantáltan utálna. Melissa külseje gyanúsan punkos volt: fekete bőrzakó és nadrág, vastagon fölkent fehér alapozó, lila szemfesték, fehér ajak, a fülbevalója pedig valami középkori kínzóeszközre emlékeztetett. A lányt lenyűgözte Paul meghívása a vidéki kúriára, így enyhén gúnyos arckifejezéssel próbálta leplezni, hogy rémesen félszeg, és azt kívánta, bárcsak hagyományosabb ruhát viselne. Mindezek tetejébe a haja élénk rózsaszín, tépettre vágott és hátrazselézett volt. Melissa együtt dolgozott Paullal a kutatóintézetben, és valójában azt sem tudta, hogy tetszik a fiúnak. Ez a különös utazás északra a legelső randevújuk.

A fiú odalépett hozzá a laborban, és minden teketória nélkül, ámbár enyhén verítékezve arra kérte, ha elengedik szabadságra, tartson vele. A kíváncsivá tett lány elfogadta a meghívást. Kedvelte Pault, aki egészen mostanáig csak kényelmes blúzban, szoknyában és fehér laborköpenyben látta. Emiatt tért hát vissza az utazás idejére diákkori divatjához. Átkozta a hajmeresztő fodrászt, aki rábeszélte erre a rózsaszín rémségre, ami végül sűrű, fényes, barna loboncából megmaradt. Közel állt a síráshoz, a legszívesebben elfutott volna, csupán az tartotta vissza, hogy Paul őszintén hálásnak tűnt a támogatásért, és szemlátomást még csak föl se tűnt neki az új külseje.

– Biztosan nagyon szereted – jegyezte meg.

– Kit? – kérdezte bizonytalanul Paul.

– Hát Mr. Trentet, akit meglátogatunk – válaszolt Melissa.

– Andrew bácsit? Ki nem állhatom. Remélem, halott lesz, mire odaérünk. Kizárólag anyám kedvéért utazom oda. Természetesen ő is jön.

– A mamád? – sikkantotta riadtan Melissa. – Egyetlen szóval sem említetted a mamádat. Istenem! Miért nem szóltál róla?

– Megérkezett a vonatunk – mondta, a lány megjegyzésével mit sem törődve Paul. – Na, menjünk!

Melissa sosem utazott még Yorkshire-nál északabbra. Paul tüstént elaludt, amint a vonat kihúzott az állomásról, így nem kínálkozott lehetőség több kérdésre. A lány megkereste a büfékocsit, gin-tonikot és egy csomag rágcsálnivalót vett, majd visszasétált a helyéhez. Kinézett az ablakon. Kopár, februári tájban robogott a vonat.

Paul valahol Newcastle környékén ébredt föl. Nyújtózkodott, ásítozott, majd néhány pillanatig pislogva nézte Melissát, mintha azon tűnődne, kicsoda.

– Más lett a hajad – szólalt meg hirtelen. A lány megdermedt. – Fura, de nekem tetszik. Olyan madárszerű lettél.

– Már azt gondoltam, észre sem vetted – jegyezte meg Melissa.

– Az állomáson alig ismertem rád – vallotta be Paul –, de aztán megláttam a szemed. Senkinek nincs ilyen szeme. Nagyon szép.

Melissa gyöngéden rámosolygott. Létezik még olyan férfi, aki Jean Austin óta olyat mondott egy lánynak, hogy szép a szeme?

– Jó lesz, ha felvilágosítasz, kik jönnek még – kérlelte a fiút. – Én abban a hiszemben voltam, hogy csak mi ketten leszünk, de mondtál valamit az édesanyádról…

– Mindenki ott lesz – felelte Paul. – Arra várnak, hogy az öreg elpatkoljon, és örököljenek valamit. Szóval ott lesz anyám a mostohaapámmal, Jeffryvel. Ő bróker, és egy száraz, vén karó,

egyébként meg Andrew Trent öccse. Aztán ott lesz az örökbe fogadott fiú, Charles, semmirekellő alak, továbbá a Tichy Gold névnek örvendő menyasszonya. Végül Andrew lányai, az Arzén és Levendula… Angela meg Betty.

– És milyen Mr. Andrew Trent?

– Egyszerűen iszonyatos. Afféle mókamester, de a legrosszabb fajtából. Én ki nem állhatom.

– Akkor miért utazunk oda?

– Mert anyám megparancsolta.

– És rendszerint azt csinálod, amit anyád parancsol neked?

– Többnyire – felelte Paul. – Így sokkal nyugisabb az élet.

– Nem tartod kicsit furcsának, hogy magaddal viszel? Úgy értem, nem járunk együtt, és…

– Azt akartam, legyen velem valaki, aki nem tartozik a családhoz. Azonkívül pedig nagyon bírlak.

Melissa a fiúra mosolygott, így leplezve a tényt, hogy mennyire retteg a mamájával való találkozástól.

– Hova megyünk, miután megérkezünk Invernessbe? – tudakolta.

– Ma már nem indul vonat északra. Invernessben akartam tölteni az éjszakát, és reggel továbbindulni, de anya azt mondta, üljek taxiba. Szerette volna, ha velük jövök fel kocsival, de nem vagyok oda Jeffryért.

– Mennyibe kerül a taxi?

– Kábé ötven fontba.

– Azt a mindenit! Megengedheted ezt magadnak?

– Anya megengedheti, és ő fizet.

Anya, anya, anya, gondolta feszélyezetten Melissa. Vajon lesz még nyitva üzlet Invernessben, ahol vásárolhatna hajfestéket?

A vonat azonban késett, s mikor az invernessi pályaudvaron leszálltak, már majdnem kilenc óra volt, és dermesztően hideg. A peron végén taxi várt rájuk, Jan rendelte meg, hogy vegye föl a fiát.

Miközben a taxi észak felé száguldott velük, először csak szállingózott a hó, később szinte átláthatatlan, sűrű pelyhekben zuhogott.

– Még jó, hogy ma este indultunk az Arrat-kúriába – jegyezte meg Paul. – Reggelre valószínűleg beborít minket a hó.

– Talán a többiek el sem jutnak odáig – vetette közbe reménykedve Melissa.

– Ó, dehogynem. Jeffry úgy vezet, mint egy őrült. És amennyire én tudom, a többiek Invernessig repülnek, onnan pedig ők is taxival folytatják az utat.

Melissa szorongó hallgatásba süppedt. Amúgy meg kit érdekel, mit gondol róla Paul mamája. Elvégre nem a menyasszonya. Még egymás kezét sem fogták meg soha.

Ám az Arrat-kúria felé közeledve a lánynak elszállt a bátorsága. Az épületet kivilágították, s Melissa az immár csak szállingózó hóesésben jókora udvarházat pillantott meg, mely hatalmasnak és ijesztőnek látszott.

A taxisofőr azon morgolódott, hogy a kis faluban kell töltenie az éjszakát, mivel semmi reménye visszajutnia Invernessbe.

Egy inas – inas!, gondolta Melissa – lépett ki a házból, és elvette a csomagjaikat. A házba lépve szinte főbe kólintotta őket a fojtogató meleg. Az előcsarnok tágas volt, és négyszögletes, a padlót skót mintás szőnyeg borította, a falakon szarvasfejek és őzbőrök díszelegtek. A kandalló előtt, amelyben ropogott a tűz, ugyancsak skót mintás szövettel kárpitozott karosszékek álltak, de más színű kockákkal, mint a szőnyeg.

Az inast követve fölmentek a lépcsőn. A férfi kinyitott egy ajtót, és berakta táskáikat a hálószobába.

– Miss Clarke-nak keressen egy külön szobát, Enrico – mondta Paul.

– Megkérdezem Mr. Trentet – felelte az inas.

– Micsoda pimaszság tőle, hogy azt képzeli, együtt alszunk – méltatlankodott Melissa.

– Nem számítottak rád – magyarázta türelmesen a fiú. – Ezer éve nem jártam itt. Enrico valószínűleg azt hitte, házasok vagyunk.

Az inas visszajött, fogta Melissa bőröndjét, és megkérte, kövesse. A lány szobája a harmadik volt Paulétól balra. A nagyon meleg, ám kényelmesnek tűnő helyiség közepén hatalmas franciaágy állt, az ablaknál íróasztal székkel, a kandalló előtt pedig dohányzóasztal meg egy kis fotel, de valahogy személytelen benyomást keltett, mint egy hotelszoba. Enrico olyasmit motyogott, hogy a nagy szalonban várják a kisasszonyt, amely az előcsarnokból közvetlenül jobbra nyílik.

Amint az inas távozott, Melissa kikapcsolta a fűtőtesteket, és szélesre akarta tárni az ablakot, de gyorsan be is csukta, mert a süvöltő szél a képébe fújta a havat. Majd örömmel konstatálta, hogy saját fürdőszobája van. Gyorsan levakarta magáról a

fehér púdert, és egyszerű, fekete gyapjúruhát vett elő a bőröndjéből. Hozott magával harisnyanadrágot meg egy pár félmagas sarkú körömcipőt is. Úgy festek, mint egy francia kurva, gondolta csüggedten. Bekopogott Paul ajtaján, de a fiút nem találta a szobájában.

Rettegését leküzdve a szalonba ment.

Valamennyi szem felé fordult. A terem padlóját szintén skót mintás szőnyeg borította, rikító sárga és vörös színű. A szófát meg a székeket rózsaszín brokáttal kárpitozták, a lámpaernyők pedig pliszírozott rózsaszín selyemből készültek.

Vendéglátója, Mr. Andrew Trent a kandalló előtt állt, botra támaszkodva. Feltűnően egészségesnek látszott. Sűrű, ősz haja volt, aszott, ráncos arca, pici szeme, hatalmas orra és húsos ajka. Úgy festett, mint egy ódivatú komédiás, az a fajta, aki belecsíp a nők fenekébe és malacságokat mond. Fekete bársonyzakót viselt, zsabós inget, skót mintás mellényt, a kilt pedig közszemlére tette skót kockás zokniba bújtatott öreg lábszárát.

Paul előlépett, és bemutatta Melissát. A lány mindenkinek jó estét kívánt, majd keresett magának egy széket az egyik sarokban. A kandalló előtt szendvicses tálakat látott egy asztalkán, s bár éhes volt, nem mert odamenni, hogy vegyen belőle. Vajon melyikük Paul mamája?

Tichy Goldot tüstént fölismerte, és az a hihetetlenül jóképű srác mellette biztosan Charles. A két vén csoroszlya nyilván az Arzén és Levendula nővérek. Már csak egy kiszáradt karó típusú férfi meg egy sovány, elegáns nő maradt, aki úgy meredt rá, mintha nem hinne a szemének. Ő nem lehet más, csak Paul mamája.

Melissa összehúzta magát a sarokban. Miért nem jön oda hozzá a fiú?

Az egyetemen egy alkalom szülte balos csoporthoz tartozott, és magáévá tette az öltözködési stílusukat, nos, nem valamiféle politikai elkötelezettségből, pusztán a munkás származásából eredő kisebbségi komplexusa miatt. Tulajdonképpen siralmasan félénk volt, és rikító ruhákkal, olykor pedig nyers modorral igyekezett palástolni a félénkségét. Egy ideig valahogy sem a félénksége, sem a ruhái nem okoztak gondot a kutatóintézetben. Túlságosan belemerült a munkájába. Furcsa állás volt ez olyasvalakinek, aki korábban antinukleáris tüntetéseken masírozott, viszont kitűnően diplomázott fizikából, és olyan jól fizető munkát kínáltak neki a kutatóközpontban, amelyet minden lelkiismeret-furdalás nélkül elfogadott.

Spanyolos megjelenésű, fekete ruhás nő lépett a szobába. Megfogta a szendvicses tálakat, és körbejárt velük. Végül a szalon sarkához is eljutott, ahol Melissa ült. A hálás lány három szendvicset is levett a tálról. A nő megkérdezte, óhajt-e bort, mire Melissa igennel felelt.

Épp az első szendvicsébe harapott bele, amikor Jan sétált oda hozzá, és megállt fölötte.

– Paul nem beszélt nekünk rólad – mondta a nő.

Melissa szótlanul várt.

– Nos, elég otromba meglepetést okozott veled. Igazán figyelmeztethetett volna bennünket. – Az asszony csontos csípőjére tette gyűrűktől csillogó kezét. A szeme kicsit dülledt volt, az ilyen szem inkább a kövér emberekre jellemző. Meglehetősen vékony ajkát skarlátvörösre festette. – Mióta ismered a fiamat?

– Néhány hónapja vagyunk kollégák a kutatóintézetben – felelte Melissa. – Paul a munkatársam, ez minden. Megkért, hogy kísérjem el erre a látogatásra.

– És természetesen kapva kaptál rajta – jegyezte meg fensőbbségesen Jan. – Mindig így viseled a hajad?

– És maga mindig ilyen goromba? – vágott vissza Melissa.

– Ne légy szemtelen! A némi affektálással megspékelt akcentusodból ítélve Surreyből való vagy, és nem szoktál ilyen társasághoz. Ha rajtam múlik, nem is fogsz beleszokni.

– Tűnjön el! – mondta dühösen Melissa.

Jan gúnyos nevetéssel ment vissza Paulhoz. Mondott neki valamit, mire a fia vállat vont, majd keresztülment a szobán, és Melissa mellé telepedett.

– Anyád szerint nem vagyok elég jó hozzád – mondta a lány.

– Emiatt egy csöppet se zavartasd magad. Szerinte senki nem elég jó hozzám.

Melissa huszonhárom esztendős lévén, az érett nők közé sorolta magát. Most azonban igencsak úgy érezte, hogy éretlen, sőt mindjárt eltörik nála a mécses. A szüleire gondolt, mamára és apára, akik egy szegényes sorházban laknak Readingben, a szűk, levegőtlen szobákra, a gazos kertre. Amint kikerül ebből a pokol bugyrából, azonnal meglátogatja őket. Soha többé nem fogják megszégyeníteni a háttere miatt. A szüleinél szeretet van, melegség és vigasz.

A francba Paullal, amiért belerángatta ebbe!

Ám csakhamar feldobódott a hangulata. Jan panaszkodott, hogy túl meleg van a kandallónál.

– Ülj át oda, Jan – buzdította az öreg Andrew Trent csillogó szemmel.

Egy karosszékre mutatott, amely jó távol állt a tűztől. A nő hálásan lehuppant rá, mire hangos, elnyújtott szellentés hallatszott. Jan skarlátvörös arccal szinte fölrepült a fotelból.

– Ez egy rohadt pukipárna… – kezdett dühöngeni, aztán nyilván eszébe ötlött a látogatásuk oka, és mosolyt erőltetett a képére. – Milyen vicces vagy, Andrew! – mondta, az öregember pedig ujjongva vihogott.

– Szerintem Mr. Trent elbűvölő öregúr – jegyezte meg Melissa.

– Ugyan már! Várj csak, amíg igazán rákezdi – felelte Paul. – Láthatod, hogy kutya baja. Biztosan magányosnak érezte magát. Most itt van neki egy rakás ember, akiket gyötörhet.

– Mi lenne, ha csak egyszerűen elmennénk… holnap reggel?

– Vihar van. Enrico szerint napokig a hó fogságában leszünk.

Melissa fölpillantott. Mr. Trent őt fürkészte. Az öreg rákacsintott, ő pedig elmosolyodva arra gondolt, milyen kedves öregúr.

A társaság tizenegy körül széledt szét, mindenki a saját hálószobájába indult. Paul az ajtajáig kísérte Melissát. Egy percig toporgott, a lányt bámulva, majd megfogta a kezét.

– Jó éjszakát – mondta, és elviharzott a szobájába.

Melissa vállat vont, és belökte az ajtót, ám csak ekkor vette észre, hogy már résnyire nyitva állt. Egy zacskó lisztnek, mely az ajtó fölött egyensúlyozott, a lány feje fölött szét kellett volna szakadnia, csakhogy egyben maradt, rázuhant, és főbe kólintotta. Melissa a fejéhez kapott, megszédült, majd térdre esett a szőnyegen.

– Hahaha! Hehehe! Hahaha! Hohoho! – vihogott egy hang.

A lány, még mindig a fejét fogva, nagy nehezen föltápászkodott, és vad tekintettel kereste a tovább vihorászó hang forrását. Végül a kandallópárkányon, az óra mögé dugva találta meg az elemes nevetőgépet, az adta a pokoli hangot. Fölemelte, megrázta, de a gép csak röhögött, végül a lány föltépte az ablakot, és kivágta a szerkezetet a fehéren dühöngő hóviharba.

Paul Sinclair fölkészülve a tréfákra, végül arra a következtetésre jutott, hogy őt békén hagyják, s már-már ellazult. Aztán amikor kihúzta az inges fiókját, hogy elővegyen reggelre egy tiszta inget, két papírdenevér röppent az arcába. Mindazonáltal úgy érezte, elég könnyen megúszta.

Angela Trent föl akarta húzni a pizsamanadrágját, de a két végét összevarrva találta. A nővérével egy szobában lakó Betty az ágyában kuncogott, miközben Angela rettentő átkokat szórva az ollóját kereste, hogy szétbontsa a pizsamája szárait. Betty már hangosan nevetve ölelte magához kedvenc forró vizes palackját, amelyből ömleni kezdett rá a víz, és rögvest hangos visításba meg dühbe csapott át kárörvendő nevetése. Apja kilyukasztotta a mackó alakú forró vizes palackot.

Az ágyon heverő Charles a menyasszonyát szemlélte. Tichy Gold rövid hálóingében a szekrényhez libbent, hogy ellenőrizze, vajon a házvezetőnő rendesen akasztotta-e be a ruháit.

Charles és Tichy külön hálószobában aludt, a fiatalember azonban némi szeretkezést tervezett, mielőtt visszatér a saját szobájába. A lány kinyitotta a masszív, Viktória korabeli szekrény faragott ajtaját, és egy test zuhant ki belőle, egyenesen őrá. A holttest melléből kés állt ki. Tichy hisztérikusan sikoltozni kezdett.

Nyílt a hálószoba ajtaja. Andrew Trent állt ott, a botjára támaszkodva, és úgy nevetett, hogy a könnye is kicsordult. Mögötte ott tülekedtek a vendégek.

– Ez csak vicc, Tichy. Bábu – mondta Charles, magához ölelve a hisztérikusan sikoltozó lányt. – Gyere, feküdj le. Ez igazán nem szép tőled, apa. Kezded túlzásba vinni a vicceidet.

Miután Mr. Trent és a többiek távoztak, Tichy azt üvöltötte, hogy reggel elutazik innen.

Charles megnyugtatta:

– Nézd, gondolkodtam. Apám öregember. Jól érzi magát, és igen, mindannyiunkat átvert, amikor azzal csalt ide, hogy kopogtat nála a halál. Miért ne bűvölnénk el a vén pénzeszsákot, és tennénk úgy, mintha élveznénk a tréfáit? Elvégre nem élhet örökké. Ha földobja a talpát, én örökölök, és tele leszünk pénzzel.

– Biztos vagy ebben? – Tichy fölszárította a könnyeit, és fölnézett a fiatalemberre.

– Egészen biztos. Apám a Trent Bébiétel, nem igaz? Milliókat ér. Na, gyere az ágyba!

Jeffry Trent, akinek nehezen lehetett a kedvére tenni, kivette a kontaktlencséjét, és így szólt a feleségéhez:

– Nos, legalább van benne annyi tisztesség, hogy velem nem szórakozik. Meghalni azonban biztosan nem fog. Amilyen gyorsan csak lehet, eltűnök innen, még akkor is, ha helikoptert kell bérelnem.

A neje fölvette a telefonkagylót.

– Ez süket.

– A francba! – mérgelődött Jeffry.

Lefekvés előtt, szokása szerint, kiment a fürdőszobába vizelni. Csak akkor vette észre, amikor már túl késő volt, hogy a mókamester öntapadó fóliával borította le a vécét.

Melissa mélyen aludt. Gongütés hangja verte fel. Nyílt az ajtó, Paul sétált be a szobába.

– Még nem öltöztél fel? – kiáltotta. – Mindnyájunkat kilenckor várnak a reggelinél. Ez házi szabály.

– Nincsenek telepatikus képességeim – morogta a lány. – Miért nem szóltál tegnap este? Istenem, szörnyen érzem magam. A vén csirkefogó egy csomag lisztet rakott az ajtó fölé, amely fejbe kólintott. Diliflepnit kéne kapnia. És ez a szegény Tichy! Veled történt valami?

– Az inges fiókomból papírdenevérek repültek ki. Majd odalent találkozunk.

– Nem, szó sincs róla! – Melissa kikászálódott az ágyból. – Nem vagyok hajlandó egyedül szembenézni ezzel a társasággal. Milyen az idő?

Paul félrehúzta a függönyöket. Együtt néztek ki a szakadó hó kopár fehérségébe.

– A francba! – motyogta Melissa. – Csapdában vagyunk. Itt várj, egy perc, és elkészülök.

Fölkapott néhány ruhadarabot, és besietett a fürdőszobába. Levette magáról az áttetsző rózsaszín hálóinget – Paul még csak észre sem vette –, fölkapta a fehérneműjét, majd egy régi farmernadrágba és egy Le a bombákkal feliratú pulóverbe bújt.

– Ezt nem viselném – közölte határozottan Paul. – Úgy értem, a szvettert. Végül is egy nukleáris erőműnek dolgozunk, nem igaz?

– De nem bombákat gyártunk. Oké, inkább egy blúzt veszek föl. Itt egyébként is túl meleg a szvetter. – Lekapta magáról a pulóvert. Vajon Paul észrevette a csipkés melltartóját? Nem. A fiú kibámult az ablakon.

Melissa fehér férfiingbe bújt, és megkötötte a derekánál.

Amikor beléptek, óriási fölfordulást találtak az ebédlőben. Betty arca merő tojássárgája volt. Charles és Tichy erőltetetten vihogott, Andrew Trent úgy röhögött, hogy azt lehetett hinni, mindjárt rohamot kap, Jeffryt, Jant és Angelát pedig majd szétvetette az elfojtott düh. Kiderült, hogy a vén mókamester elrejtett az abrosz alá valami szerkentyűt, arra tették Betty reggelijét. Aztán meghúzott egy zsinórt, a rugószerűség felugrott, és a tányér tartalma Betty arcába csapódott.

– Te vén hülye! – morogta Angela. – Egy szép napon valaki majd kiszorítja belőled a szuszt, és lehet, hogy az a valaki én leszek.

– Te vágtad el a telefonvezetéket? – kérdezte Jeffry.

– Nem – felelte a bátyja, miközben szalvétájával a könnyeit törölgette. – A hó miatt nincs vonal.

Enrico felesége, akit Mariának hívtak, csöndesen bejött egy lavór vízzel meg egy törülközővel, és kivitte a tönkrement reggelit. Utána Enrico lépett be egy újabb tányér szalonnás tojással. A spanyol inas hangtalanul suhant ki és be, mintha az égvilágon semmi nem történt volna. Mi a csuda hozhatta őket Észak-Skóciába, a kietlen Sutherlandbe? – tűnődött Melissa. Valószínűleg jó a fizetés.

Jan megerőltette magát, hogy udvarias legyen Melissával, ahogyan mindenki más is igyekezett jó arcot vágni. Most összehozta őket a fenyegetés, vagyis maga Andrew Trent. A lány azon tűnődött, hogyan fogják eltölteni az időt, de kiderült, hogy nagy könyvtár van a házban, továbbá télikert, az alagsorban pedig játékterem biliárd- és pingpongasztallal. Csatlakozott Paulhoz a könyvtárban, ahol ebédig olvasgattak. Az étkezés ezúttal nyugalomban telt el, Andrew Trent csendes volt. Délután fölment lepihenni, a fiatalok pedig – Melissa és Paul a Tichy és Charles páros ellen – lármás pingpongmeccset játszottak. Melissa már-már kezdte jól érezni magát. A kiadós vacsora után mindnyájukat az előcsarnokba invitálták, ahol parázslott a tűz, és mindenütt gyertyák égtek. Székeket hoztak be, és az egész társaság a kandalló köré telepedett.

– Milyen régi ez a ház? – kérdezte Melissa. – Arra gondolok, hogy modernizálva lett, központi fűtés meg hasonlók, de a falak réginek tűnnek.

– Ó, nagyon régi – felelte Mr. Trent. Előrehajolt ültében, mindkét kezét a botjára tette, és rátámasztotta az állát. – A 14. század körül épült. Ami azt illeti, kísértetjárta.

– Marhaság, Andrew – szólalt meg Jeffry.

– Én hiszek a kísértetekben – mondta váratlanul Tichy.

– Itt bizony van egy – jelentette ki Mr. Trent. – Egy angol lovag kísértete.

– Meséljen róla! – ujjongott tapsikolva Tichy.

– Igen. Meséld el nekünk, mi a csudát keresett egy angol lovag a 14. századi Skóciában – gúnyolódott Jeffry.

– Sir Guy Montfournak hívták – folytatta ábrándos tekintettel Mr. Trent. – Valamelyik keresztes hadjáratból tért vissza, és Franciaországon keresztül hazafelé tartva találkozott Mary

Mackayjal, a Mackay klán főnökének leányával. Beleszeretett. Mackayék azonban éjszaka elmentek. Sir Guy úgy határozott, követi őket Skóciába – mesélte földöntúli hangon az öregember –, mégpedig ebbe a házba.

– Egy szót sem hiszek el ebből az egészből – motyogta Paul, Melissa azonban érezte, hogy az öregúr teljesen elbűvöli a társaságot.

Egy kis huzattól megremegtek a gyertyalángok, s a kandallóban pattogva lángra lobbant egy fahasáb.

– A klánfőnök úgy tett, mintha szívesen látná Sir Guyt. Mary nyilvánvalóan fülig szerelmes volt a lovagba. Aztán a következő napon Maryt megragadták az apja szolgái, levitték a tengerpartra, és föltették egy Norvégiába tartó hajóra. A lány ott töltötte száműzetésben az egész életét. Sir Guy azonban… Ó, micsoda tragédia!

A szél szinte jajveszékelni kezdett a ház körül. Tichy elkapta és megszorította Charles kezét.

– Sir Guyt kivitték szarvasra vadászni. A lovag persze nem tudott Mary távozásáról. Fönt a hegyen egy szép szarvast lőtt. Mikor a leterített állat fölé hajolt, a klánfőnök előkapta a szablyáját, és lenyisszantotta a szerencsétlen lovag fejét. Ott temették el a hegyen, jelöletlen sírba. De vissza-visszatér ebbe a házba. Hallani lehet páncélos lépteit odafönt az átjáróban, majd ahogy lefelé jön a lépcsőn.

Ismét följajdult a szél… és akkor mindannyian meghallották a súlyos lépteket és a páncélzat csörömpölését.

– Figyeljetek! – kiáltotta Mr. Trent. – Ó, istenem! Ő jön!

A lépcsőház zöldes fényben fürdött, és fekete páncélba öltözött vitéz csattogott lefelé a lépcsőn, hóna alatt a fejével.

Tichy sikoltozni kezdett, és visított, csak visított.

Hirtelen robbanás hallatszott, sűrű vörös füst töltötte meg a tágas előcsarnokot.

Jeffry elkiáltotta magát.

– Ez trükk!

A sikoltozó Tichy fölugrott, és hisztérikusan toporzékolt.

Paul a bejárati ajtóhoz rohant, szélesre tárta, s a hatalmas széllökések kisöpörték a helyiségből a füstöt. A lovag eltűnt.

Mindenki balhézott és üvöltözött. Tichy sírógörcsben tört ki. Az öreg Mr. Trent tébolyult röhögéssel tapsikolt.

– Látnotok kellett volna a képeteket – rikkantotta, amikor levegőhöz jutott.

A falfehér Tichy kitámolygott a helyiségből. Iszonyatosan érezte magát. Föltántorgott az emeletre, berohant a fürdőszobájába, és a vécé fölé hajolt… Csakhogy a csészén ott feszült az áttetsző fólia.

A lány összecsuklott a mocskos fürdőszobában, s zokogás közben levegő után kapkodott:

– Megölöm. Meg fogom ölni – motyogta.

Második fejezet

Az ízlésbeli különbség – a humort illetően –,

erősen próbára teszi a gyöngéd érzelmeket.

GEORGE ELIOT

A következő napokban nemcsak a „hócsapda” vagy a komisz tréfák fokozták a feszültséget az Arrat-kúriában, hanem a rokonok azon törekvése is, hogy jó képet vágjanak hozzá. Charles volt az első, aki minden alkalommal együtt hahotázott Mr. Trenttel, s ezzel föltámasztotta a többiekben a versenyszellemet.

Hanem az öreg Mr. Trent otromba vicceinek tárháza kimeríthetetlennek tűnt, az ágy végébe dugott tövises rekettyebokortól az ajtófélfára állított, hóval teli vödörig. A párnák otromba hangokat hallattak, és rémes röhögés harsant a különböző sarkokban elrejtett készülékekből. Melissa már kezdett hozzászokni, hogy lenyomja villájával a tányérját, nehogy a tartalma esetleg a képébe repüljön.

Paulhoz hasonlóan ő sem tartotta kötelességének derülni a házigazda mókáin és kópéságain, viszont úgy érezte magát, mintha egy központi fűtéses elmegyógyintézetbe zárták volna.

A havazás elállt, Enrico azonban megjegyezte, hogy az összes út járhatatlan a környéken.

– Hamarosan elfogy az ennivaló – mondta Melissa, ám az inas vállat vont, és azt felelte, ő mindig felkészül az efféle időjárásra. Rengeteg élelmiszerük van.

A lány megpróbált együtt érezni vele, mondván, biztosan nehéz a munkája, mire Enrico fagyos pillantást vetve rá kijelentette, hogy fölöttébb szerencsésnek tartja magát. Volt benne valami pökhendiség, és nagyon odafigyelt az angol hanghordozására. Melissa gyanította, hogy számos spanyolhoz hasonlóan többre tartja magát a briteknél, s csak azért viseli el munkaadója hóbortjait, mert azokat tekinti bizonyítéknak az illető kevésbé

civilizált voltára. Picike, olajos bőrű felesége még nála is rátartibb és szófukarabb volt.

Ami Pault illeti, a lány azon tűnődött, miért hívta meg őt, hiszen még csak be sem próbálkozott nála. A fiú rengeteg időt töltött a könyvtárban olvasással.

Enricónak sikerült eltüntetnie némi havat az udvarról, így Melissa fölvette a bőrdzsekijét meg a katonai bakancsát, és kimerészkedett a házból. Az égbolt sötétszürke volt a feje fölött. Most alaposan szemügyre vehette kívülről a kúriát: a nagy, négyszögletes, szürke épület mindegyik sarkán, amúgy francia módra, torony magasodott, amelyek afféle château jelleget kölcsönöztek neki. Az Arrat-kúria egy fenyegetően égre törő hegy lábánál épült, egy magaslaton, és jobbra lent a lány kivehette a falucska egymáshoz zsúfolódó házait.

Aztán az épület tetejét vette szemügyre. Nem látott televízióantennát, pedig tévézéssel agyon lehetne ütni az időt, legalábbis egy részét, gondolta fancsali ábrázattal. Megborzongott a hidegben, és visszament a házba – először berúgta az ajtót, majd hátraugrott, ha netán leesne valami a tetejéről.

Pault a könyvtárszobában találta. Melissa egy szemközti székre telepedett.

– Sehogy sem tudunk kijutni innen?

A fiú türelmetlenül sóhajtott, és oda tette az ujját, ahol a könyvben tartott.

– Épp most merültem bele – mondta. – Pillanatnyilag semmi mást nem tehetünk. Nézd, ha nem bánod… nagyon érdekes ez a könyv.

– Miután idehoztál ebbe az őrültekházába, azt hiszem, legalább egy kicsit törődhetnél velem – jegyezte meg kimérten Melissa.

– Mégis mit tehetnék? – kérdezte ingerülten Paul. – Azért én nem nevezném ezt börtönnek. A kaja jó, és ahogy anya mondta…

– Engem semmi nem érdekel, amit a mamád mond – csattant föl hirtelen feldühödve Melissa. – Valamennyien úgy páváskodtok itt, mintha a kúria urai lennétek, pedig nézz körül ezen a szemétdombon. Rémes ízlésre vall. Förtelmes skót mintás szőnyegek és rózsaszín lámpaburák. Pfuj!

– Azt hihetném – felelte halkan Paul –, hogy egy olyan nő, akinek rózsaszín a haja és katonai bakancsot visel, nem ismeri az ízlés szó jelentését. Anya szerint…

Melissa fölpattant. Közölte, hová menjen Paul meg az anyja, és mit csináljanak magukkal, majd kirohant a könyvtárból.

Fölment a szobájába, leült az ágy végébe, és zordan meredt maga elé. A mamája után vágyakozott, arra, hogy a keblére hajtsa a fejét, és kibőghesse magát a mindig hagymaszagú kötényén.

Nyílt az ajtó, Paul lépett be.

– Mit akarsz? – kérdezte Melissa.

A fiú leült mellé az ágyra, és pislogva nézte a szemüvege mögül.

– Csak azt akartam mondani, hogy nekem tetszik a hajad. – Megfogta a lány kezét. – Kimostad belőle a zselét, és most olyan, mintha rózsaszín tollazat lenne.

– Megengedte anyád, hogy ezt mondd?

– Fejezd már be, Melissa! Kicsit ideges vagyok. Tudod, félresiklott ez az egész. Azóta próbálom összeszedni a

bátorságomat, hogy randit kérjek tőled, amióta először megláttalak. A szemed, azt hiszem… Olyan nagy és szürke. Elmehettünk volna vacsorázni és… beszélgetni, de most mégis itt vagyunk. Igazából nem akarok anyámról beszélni, legfeljebb annyit jegyeznék meg, hogy könnyebb, ha te szeretsz, mint ha téged szeretnek. Tudod, ő olyan birtokló típus. Apám békés, szerény ember volt. Úgy gondolom, anya azért vált el tőle és ment feleségül Jeffryhez, mert kizárólag a legjobbat akarta nekem: a legjobb iskolát, a legjobb egyetemet. Én… boldog vagyok, bizonyos mértékig szabad is, hiszen van saját lakásom, és olyan állásom, amelyet szeretek. Te erről biztosan nem tudsz semmit. Úgy értem, félénk vagy, és teljesen beletemetkezel a munkádba. Valószínűleg nagyon sok barátod van.

– Nem igazán – felelte Melissa, majd tőle fölöttébb ritka őszinteségi rohammal folytatta: – Tulajdonképpen rémes sznob vagyok. Annyira szégyellem a munkás származásomat, hogy pózokat veszek fel. És félénk is vagyok. Még jó baloldali sem voltam. Igazából nem érdekel a politika. Csak azért lógtam az egyetemen azzal a társasággal, mert így eljátszhattam egyfajta szerepet. Amikor beléptem az atomkutató központba, az összes régi ismerősömet ejtettem. Először roppant izgatottak voltak, amikor megkaptam az állást, azt mondták, majd adhatok nekik belső információkat, de ettől rám tört a frász, és többet nem is találkoztam velük. Bizonyos tekintetben hasonlóak vagyunk.

Paul pedánsan levette és a zsebébe rakta a szemüvegét. Megfogta a lány vállát, és félszeg csókot lehelt az ajkára. Melissa magához ölelte a fiút, és visszacsókolta.

– Hűha! – mondta remegve Paul. Téglavörös arccal matatott a zsebében a szemüvege után, és ismét az orrára biggyesztette. Aztán az ablakhoz lépett, lenézett az udvarra, és lelkesen fölkiáltott. – Gyere ide! Ezt nézd meg!

Melissa csatlakozott hozzá. Odalent Enrico sítalpon tört utat magának kifelé az udvarból.

– Tudsz síelni? – kérdezte Paul.

– Igen… alapjában véve tudok.

– És hogy állsz a sífutással?

– Az is megy. Egyszer az Alpokban vakációztam, Franciaországban egy sízállóban – amolyan olcsó diákutazás volt.

A fiatalember szeme fölragyogott az izgalomtól.

– Megkérdezhetnénk Enricót, akad-e itt még egypár síléc, és kölcsönvehetjük-e. Ha igen, akkor összepakoljuk, amire szükségünk van. Lent a játékteremben láttam két régi hátizsákot a szekrényben. Egyszerűen magunkkal visszük. Szerzek térképet. Egészen Invernessig eljuthatunk sítalpon, ha elég korán indulunk és tiszta marad az idő. Mit szólsz hozzá?

– Arra gondolsz, hogy lelépünk innen? Nagyon örülnék.

– Nem szólunk senkinek. Miután Invernessbe érünk, egyszerűen visszaküldjük a léceket a vasúti házhoz szállítási szolgálattal. Majd mindenki azt hiszi, hogy elmentünk egy napra síelni. Ők maradjanak csak itt, és hízelegjenek az öregnek, ha akarnak.

– Amint megnyitják az utakat, el kell tűnnünk innen – mondta Angela Trent a húgának.

– Bölcs lépés volna? – kérdezte Betty. – Nézd, apának olykor meredek ötletei támadnak. Éves apanázst kapunk tőle, de bármikor leállíthatja a kifizetést, ha úgy hozza a kedve… Sőt, ennél rosszabbat is megtehet. Mondjuk, kihagy bennünket a végrendeletéből. Soha életünkben nem dolgoztunk, Angela. Túl öregek vagyunk, hogy most kezdjük el.

Halk ping hallatszott a telefonkészülékből. Angela fölemelte a kagylót.

– Újra működik – állapította meg. – Ez már valami. Nem hiszem, hogy sokáig kibírnám itt.

– Hát én sem szeretek itt lenni – csattant föl Betty –, de szóba sem jöhet, hogy átadjam a terepet a többieknek. Észrevetted, mennyire igyekszik bevágódni apánál Charles meg az a Tichy nevű lány?

– Igen – felelte homlokát ráncolva Angela. – Valamit tenni kéne ezzel a párocskával. Apa a lánnyal már nem űz gonosz vicceket, mert Tichy csábos szemeket mereszt rá, ő pedig roppantul élvezi.

– Majd én kitalálok valamit – jegyezte meg Betty. – Neked csak a szád jár, Angela, de sosem csinálsz semmit.

– Te meg egyfolytában csak gonoszkodsz.

A nővérek belemelegedtek a civakodásba, ámbár Angela csupán fél szívvel balhézott. Tichyn törte a fejét. Amikor Betty arra célozgatott, hogy igazán ráférne már nővérére a szőrtelenítés, Angela kapott az alkalmon, és dühösen kiviharzott a szobából.

Végigosont a folyosón, és kinyitotta Tichy hálószobájának ajtaját, mégpedig pontosan azzal a módszerrel, melyet az Arrat-kúrián mindenki villámgyorsan megtanult: miután lábával belökte az ajtót, néhány pillanatig még jó távol állt tőle.

Tichy szobájában nem volt senki.

Angela becsukta maga mögött az ajtót. Kinyitotta a szekrényt, s a lány gyönyörű ruháit tanulmányozta, a ruhákat, amelyekért Tichy egy vagyont fizetett, elvégre tisztában volt vele, hogy a

szerencséje sokkal inkább a külsejében, mintsem a színészi tehetségében rejlik.

Angelának az összes ruha kurvásnak tűnt, ezért inkább a címkéket vette közelebbről szemügyre. Végül azt az ötöt választotta, amelyeken egy híres divatház neve díszelgett. Borotvapengét vett ki a zsebéből, akkor szedte elő a neszesszerjéből, amikor Bettyvel civakodtak, majd munkához látott.

Tichy a szobájába ment átöltözni a vacsorához. Szeretett „megjelenni”. Mélyen kivágott, skarlátvörös sifon kisestélyi mellett döntött, és lefektette az ágyra. Miután megfürdött és tiszta fehérneműt vett föl, belebújt a ruhába. Az összes haute-couture modelljét elvitte a varrónőhöz, aki az alakjára alakította őket. A kisestélyi halk sóhajjal lehullott róla a földre, és ott hevert.

Tichy reszkető kézzel emelte föl a ruhát. A varrást szépen fölfejtették, mindössze néhány cérnaszál tartotta össze az anyagot.

A lányban fortyogott a gyűlölet Andrew Trent iránt. Azért igyekezett bevágódni nála, hogy örömet szerezzen Charlesnak. Csábos pillantásokat vetett a vén madárijesztőre, és vihorászott, amikor belecsípett a fenekébe.

Elkeseredetten kutatott a ruhái között, még négyet talált, amelyekkel ugyanilyen csúnyán bántak el.

Mindenki a szalonban gyülekezett vacsora előtt, amikor Tichy bevonult, karján a ruhákkal. Lehajította őket Mr. Trent lába elé.

– Maga nyomorult vén szaros! – rikácsolta. – Több száz font értékű ruhámat tette tönkre, maga szenilis vénember!

Melissa a döbbenet dacára tüstént észrevette, hogy Tichy levetkőzte a ziháló-pihegő Marilyn Monroe-szerepet, és olyan keménynek tűnt, mint az acél.

– Nekem semmi közöm ehhez – kiáltotta az elképedt Mr. Trent, ám a dühös színésznő ezt mintha meg se hallotta volna.

– Fogalmam sincs, hogyan fogok elmenni innen, de valahogy megoldom – dühöngött Tichy. – És amint Londonba érek, elküldöm magának a számlát. Mégis, mi az ördögöt képzelnek magukról? Paraziták! Azok! Én viszont megdolgozom a pénzemért. Charles azt mondta, légy kedves az öreghez, hát ezért voltam kénytelen elviselni az eszement vicceket és azt, hogy a mocskos vén mancsával markolásszon. Megtarthatják a pénzeszsákjukat! Csak tömjék degeszre magukat!

Halálos csönd telepedett a szalonra, amikor a nő kivonult. Aztán Paulból kitört a nevetés.

– Hát nem veszitek észre, mennyire igaza van? – kérdezte.

– Paul! – szólt rá haragosan Jan. – Ne felejtsd el, hol vagy. – A nő feszélyezetten pillantott Mr. Trentre.

Az öreg higgadtan ült Tichy kirohanása alatt, most azonban tekintete lassan körbepásztázott a szalonban, vén szeme úgy csillogott, akár egy hüllőé. Melissa megborzongott. Holnap ő és Paul már messzi lesznek innen. Ebbe a gondolatba csimpaszkodott.

Mindenki meglepődött, amikor Tichy jeges nyugalommal megjelent a vacsoraasztalnál. Némán ettek. Mr. Trent merengve gubbasztott az asztalfőn, tekintete egyik arcról a másikra vándorolt.

Vacsora után libasorban visszavonultak a szalonba. Mindenki arra vágyott, hogy kiszabaduljon ebből a szorongató légkörből,

de olybá tűnt, az öregember személyiségének ereje fogolyként ott tartja őket.

Kisvártatva Charles odasúgta Tichynek:

– Gyere ki, beszélnünk kell.

– Remek – felelte a lány. – De semmi jó nem fog kisülni belőle.

Melegen felöltözve kimentek az udvarra. Tiszta volt az éjszaka, erősen fagyott.

– Tichy – könyörgött Charles. – Ne menj el! Amúgy sem járhatók még az utak.

– Nem érdekel – mondta Tichy. – Az sem izgat, ha csak a faluig jutok le. Majd ott találok magamnak szállást. Egyetlen percig sem maradok egy fedél alatt ezzel az őrülttel.

– Tichy! Szeretlek. Össze fogunk házasodni.

– És mégis miből élünk meg? – kérdezte a lány. – Nézd, Charles, ez a vén hülye örökké élhet. Nem vagyok ostoba. Nem dolgozhatom fillérekért, és ha nem fogok már ilyen jól kinézni, legfeljebb néhány televíziós kvízműsort vezethetek. Ennyi. Semmi kedvem hozzámenni valakihez, akit nekem kell eltartanom.

– Hiszen van munkám.

– Vitamintablettákkal házalni? Mikor adtál el utoljára? És ugyanúgy otthagyod majd ezt a munkát is, ahogyan a többit feladtad. Ez nem jó, Charles. Elég volt.

A fiatalembert ezúttal cserbenhagyta derűs optimizmusa.

– Gyűlölöm a vén csirkefogót – motyogta. – Miért nem dobja föl a talpát? Istenem, de szívesen beledöfnék egy bökőt.

– Ugyan már! – korholta nyűgösen Tichy. – Inkább azon kezdj el komolyan gondolkodni, hogy valami pénzt keress. Nekem, hál' istennek, nincsenek gazdag rokonaim. El sem tudod képzelni, milyen betegesen néztek ki, ahogy valamennyien a rémes öregember fölött köröztök, arra várva, hogy feldobja a talpát.

Az emeleten Melissa nekilátott a csomagolásnak, annyi holmit gyömöszölt bele a Paultól kapott hátizsákba, amennyit csak tudott. Egyszer kinézett az ablakon. Tichy és Charles még mindig föl-alá járkálva vitatkozott a hidegben az udvaron.

Nyílt az ajtó, és Paul anyja, Jan lépett a szobába. Melissa felé fordult, és kihívóan nézett rá.

– Csak egy kis csevegés, kedvesem – turbékolta Jan. – Kénytelen vagyok hozzád fordulni, mint nő a nőhöz. Tennünk kell valamit Paullal.

– Nem hinném, hogy bármit is csinálnunk kellene – felelte Melissa.

– Hiszen látnod kell, hogy tönkreteszi a jövőjét. Charles reménytelen eset. Andrew Trentnek muszáj észrevennie, hogy Paul a jobb ember. Kinevezett ugyan egy vezérigazgatót, aki irányítja az üzemeit, de valakinek csak át kell vennie az irányítást, miután Andrew meghal.

Melissa rémülten nézett a nőre.

– Paul ragyogó tudós. Nem akarhatja, hogy elvesztegesse, amit tanult, és bébiételt áruljon.

– Egy sokmilliós céget irányítani nem éppen bébiétel-eladás – válaszolta csípősen Jan.

– Hozzám hiába jött – vágott vissza határozottan Melissa. – Én azt tanácsolnám Paulnak, hogy messze kerülje el a Trent-vagyont.

Jan arca megkeményedett.

– Több eszem is lehetett volna, mint egy magadfajta közönséges kis kurva józan eszére apellálni.

– Menjen innen, mielőtt megütöm. – Melissa megrémült, úgy remegett a hangja.

Jan fölállt.

– Micsoda rémálom! – motyogta félig-meddig önmagának. – A vén hülye a haldoklás legcsekélyebb jelét sem mutatja. Magam is megölhetném, és egy fikarcnyi lelkiismeret-furdalásom sem lenne. Ó, miért is vesztegetem az időmet egy álszent kommunistára.

Kiment, és becsapta maga mögött az ajtót.

Melissa az ágyra roskadt, remegett, és rosszullét környékezte.

– Te vágtad szét Tichy ruháit? – kérdezte Betty.

– Nem vágtam szét – tiltakozott mogorván Angela. – Csak fölfejtettem a varrásokat. Tűvel és cérnával könnyedén összeöltheti őket.

– Hááát – álmélkodott kelletlen csodálattal Betty. – Nem gondoltam volna, hogy van benned ennyi spiritusz. Az a sok nőietlen dumád többnyire csak üres nagyzolás, drága testvérem.

– Te piszok kis görény! – mérgelődött Angela. – Mást sem csinálsz, mint megmondod másoknak, mit tegyenek. Soha

életedben nem csináltál mást, Betty. Mindenkinek rámutatsz a hibáira, de nem nézel önmagadba. Ha ebben a házban bárki elég tökös lenne, egyszer s mindenkorra véget vetne a drága papa szenvedéseinek. Lemegyek, és iszom valamit.

– Szó, szó, szó – gúnyolódott Betty.

A szalonban Tichy csatlakozott az iszogató társasághoz, hogy a Charlesszal folytatott beszélgetés után fölmelegedjen egy kicsit. Mindenki jó éjszakát kívánt, aztán egyfolytában visszajöttek: Jan megkörnyékezte Mr. Trentet, sugdosott neki valamit; aztán Jeffry foglalta el a helyét, aki nagyon halkan beszélgetett a bátyjával; utána Angela következett; végül Betty. Charles figyelte őket. Mr. Trent fölállt, és az ajtóhoz bicegett. A fiatalember félmozdulatot tett felé, majd vállat vont, s inkább egy újabb italt töltött magának. Angela és Betty elköszönt, majd együtt mentek ki a helyiségből. Jan és Jeffry követte őket. Tíz perccel később Angela visszajött, s kedvetlenül azt motyogta, hogy legszívesebben megszorongatná Betty nyakát, majd letelepedett a kandalló mellé. Melissa, miután befejezte a csomagolást, lement Paulhoz, aki éppen whiskyt kortyolgatott. Mondott valamit a lánynak, aztán kiviharzott a szalonból, de mintegy negyedórával később visszatért. Akár egy francia bohózatban, úgy jönnek-mennek itt az emberek, gondolta Melissa.

Végül úgy döntött, jobb lesz, ha fölmegy aludni. A hálószobájában óvatosan megtapogatta az ágya végét, mert valami furán dudorodott a takaró alatt. Óvatosan benyúlt alá, s egy kitömött sündisznót húzott elő, amelyet utálkozó visítással azonmód ki is vágott az ablakon. Beállította az ébresztőóráját hatra – reggel fél hétkor találkoznak odalent Paullal –, majd lefekvéshez készülődött.

Tichy szintén a szobájába ment. Sokkal jobban érezte magát, miután fölfedezte, hogy a ruháit csupán össze kell varratnia.

Sajnálta Charlest. A legkedvesebb, legcsinosabb férfi volt, akit valaha ismert, de nem látott jövőt a házasságukban.

A faragott viktoriánus szekrényhez lépett, hogy kivegye belőle a holmiját, és összecsomagoljon a reggeli meneküléshez. Amikor fölrántotta az ajtót, egy szörnyálarcos test zuhant felé, hatalmas kés meredt ki a melléből. A rémült lány reszketve hátraugrott, majd undorodva nézett le a borzadályra. Őt utoljára tréfálta meg ez a förtelmes Mr. Trent. Holnaptól soha többé nem találkozik Charlesszal, sem a rémséges rokonaival. Az alakot keresztüllépve levette a fogasokról a ruháit, majd az ágyhoz vitte, szépen összehajtogatta, és bepakolta egy nagy bőröndbe. Komótosan megfürdött, aztán ágyba bújt.

Fél órával később Charles nyitotta ki a hálószoba ajtaját. Rózsaszín ernyős kislámpa világított az éjjeliszekrényen. Tichy elaludt, vékony szálú szőke haja csillogott a tompa fényben. A céljára koncentráló fiatalembernek föl sem tűnt a ruhásszekrény előtt heverő sötét alak – már csak azért sem, mert az éjjeli lámpa fénykörén kívül esett.

Kibújt a köntöséből, befészkelte magát az ágyba, és átkarolta Tichyt. A lány álmosan valami tiltakozásfélét motyogott. Charles fölajzva addig cirógatta, míg végül válaszolt, s a szeretkezés után úgy érezte, kitett magáért. Megpróbálta rávenni Tichyt a maradásra, de nem kapott egyenes választ.

– Majd meglátjuk – mondta a lány.

Charles jobb kedvre derülve tért vissza a saját szobájába.

Melissát az óra csörgése ébresztette. Gyorsan elkészült, majd lement a földszintre. Paul már az előcsarnokban várakozott a sílécekkel és -cipőkkel. Az izgalomtól kuncogva fűzték be a sícipőket, és vitték ki a léceket, amelyeket az udvaron csatoltak fel.

Még sötét volt, de fényesen világított a telihold a fehéren csillogó tájra. Elindultak, és meg sem álltak, míg föl nem értek az emelkedő tetejére, ahonnan lefelé vitt az út a faluba.

– Versenyezzünk! – kiáltotta Paul, és mindketten elindultak.

Hasították a tiszta levegőt a havon surrogó léceken, és maguk mögött hagyták az Arrat-kúria árnyékát.

Melissa sosem ismert effajta életörömöt, ilyen szabadságot. A fiú már a falu közepén várta, amikor megállt.

– Tudod – zihálta –, csak most fogtam fel, hogy Mr. Trent a frászt hozta rám.

Paul komolyan nézett a lányra.

– Hát – mondta lassan –, iszonyú légkör volt abban a házban. De mi eljöttünk, és vissza se megyünk. Soha többé.

Amikor Tichy fölébredt, a nap beragyogta a szobát. A lány lustán nyújtózkodott, aztán felült az ágyban, és ásítozva dörzsölgette a szemét. Utálkozó pillantást vetett a szőnyegen elterült alakra, majd megdermedt. Volt valami fölöttébb… nos… emberi abban a testben. És… és… a vér, amely vörösre festette a bábu fehér ingmellét, nagyon is valódinak tűnt, egyáltalán nem hasonlított a színpadi művérre.

– Ugyan. Ez is csak egy gonosz tréfa. Csak egy ócska trükk – mondta fennhangon a lány, miközben leszállt az ágyról.

A bábu fölött megállt, lehajolt, és kioldotta a nevetséges szörnymaszk zsinórját.

Andrew Trent élettelen arca meredt rá.

Annak ellenére, hogy a saját kerületén felül Cnothan és környéke is Hamish Macbethhez tartozott – McGregor őrmester ugyanis szabadságra ment –, semmiféle bűntény nem zavarta meg a rendőr nyugalmát. Lochdubh mintha aludt volna a vastag hótakaró alatt.

A január szokatlanul enyhe volt, ám februárban keserves hidegre fordult az idő. Hamish a konyhában begyújtott a kályhába, és nem először elmélkedett azon, vajon rá tudná-e venni a strathbane-i kapitányságot a központi fűtés bevezetésére.

Odaát az irodában megcsörrent a telefon. A rendőr egy barátra számított. Abban reménykedett, talán Priscilla Hallburton-Smythe hívja, egy nagyon kedves barát. Hetek óta nem találkoztak, és Hamish már-már azon tűnődött, miért tartja távol magától őt a lány.

– Lochdubh-i rendőrség – szólt a kagylóba a maga kellemes felföldi hanglejtésével.

– Gyilkosság! – sikoltotta egy női hang.

– Ejha – mondta gyorsan Hamish. – Csak nyugodtan. Kit gyilkoltak meg?

– Andrew Trentet, az Arrat-kúriában.

– Nahát… – jegyezte meg hűvösen a rendőr.

Egyszer maga Mr. Trent hívta föl, és közölte vele, hogy holttest van a könyvtárszobájában. McGregor őrmester akkor is távol volt éppen, így neki kellett Arratba mennie, ugyanis a falu a cnothani körzethez tartozik. Valóban hevert egy test a könyvtárban, csupa vér volt. Mikor a holttest fölé hajolt, az fölugrott, és úgy megijesztette, mint soha életében senki. Enrico, az inas volt a „hulla”, színpadi művérrel bekenve.

– Biztoss benne, hogy nem valami rossz tréfáról van szó? – kérdezte Hamish, akinek mindig megváltozott a hangja, amikor szomorú vagy izgatott volt.

– Nem, maga ostoba! Mr. Trent lánya vagyok, Angela. Én mondom magának, hogy valaki egy kést döfött az apámba.

– Olyan hamar ott leszek, amilyen gyorsan csak tudok. Milyenek arrafelé az utak?

– Szentséges ég, ember! – rikácsolta Angela. – Honnan a pokolból tudnám? Gondolom, még mindig járhatatlanok. Jöjjön helikopterrel, vagy mit tudom én…

Hamish bontotta a vonalat. Letette, majd újra fölvette a kagylót, hogy a strathbane-i kapitányságot tárcsázza, végül lassan visszatette a helyére. Akkor, amikor fölhívták a kúriából, hogy holttest van a könyvtárszobában, telefonált nekik, és persze tökéletesen hülyének nézték, miután megérkeztek Strathbane-ből a nagykutyák meg egy komplett helyszínelő csapat.

Belebújt az egyenruhájába, a rendőrségi Land Rover rakterébe tette a sílécet meg a -cipőjét. Ezúttal biztosra kell mennie, hogy csakugyan gyilkosság történt.

Harmadik fejezet

A humor nagyon komoly dolog.

CHARLES CHURCHILL

Hamishnek nem volt szüksége a sílécekre. Nagy erőkkel vonultak ki a hókotrók. Miközben lépésben haladt a keskeny

utakon a hófúvás emelte torlaszok között, abban bízott, hogy a vén Mr. Trent újabb ízetlen tréfájáról van szó.

Enrico fogadta az Arrat-kúria kapujában, és a legkifogástalanabb angol inas modorában, félrebillentett fejjel azt tudakolta, hogy a biztos úr meg óhajtja-e tekinteni a holttestet.

– A jó ég áldja meg, ember, hiszen ezért vagyok itt! – felelte zsémbesen Hamish, aztán kezdett megnyugodni. Már biztos volt benne, hogy csak valami tréfáról lehet szó.

Még akkor is mókának vélte a dolgot, amikor levezették a játékterembe. Mr. Trent annak rendje és módja szerint szépen ki volt terítve a biliárdasztalon, feje mindkét oldalán egy-egy gyertya égett. Mellén egymásra helyezett kezében feszületet tartott.

Maria, az inas felesége a földön térdelt, ujjai közt rózsafüzért morzsolva imákat motyogott.

Hamish óvatosan közelített a testhez, tökéletesen fel volt készülve rá, hogy Mr. Trent kotkodácsoló röhögéssel felugrik az asztalról. Csakhogy nagyon is élettelen volt ez az arc. A rendőr lehajolt, s az öregember mellkasához tette a fülét. Aztán lassan fölegyenesedett, ábrázata merő felháborodásról tanúskodott.

– Hisszen halott!

– Az – felelte Enrico. – Természetesen halott. Brutális gyilkosság történt.

– Hogyan ölték meg?

– Kést döftek bele… Ide. – Az inas a halott mellére mutatott.

Hamish meredten bámult a patyolatfehér ingmellre.

– Hol történt a gyilkosság?

– Az emeleten. Miss Gold hálószobájának szekrényében.

– Uramisten, ember! Maga elmozdította a holttestet!

– Így illendő.

– És át is öltöztette?

– Természetesen. Az inge merő vér volt.

– Maga idióta! – üvöltötte döbbenten Hamish. – Ez gyilkosság! Semmihez nem lett volna szabad hozzányúlnia! Kik vannak a házban? Miss Angela Trent telefonált.

– Itt tartózkodik Mr. Jeffry Trent és a hitvese. Miss Angela és Miss Betty. Az örökbe fogadott fiú, Charles, valamint a hölgyismerőse, Tichy Gold. Mrs. Jeffry fia, Paul Sinclair, és az ő hölgyismerőse, Miss Clarke.

Hamish a szoba sarkában lévő telefonkészülékhez ment. Jelentette a strathbane-i rendőrkapitányságon a gyilkosságot, továbbá közölte az őrjöngő Blair nyomozó-főfelügyelővel, hogy a személyzet elmozdította és kiterítette a holttestet a játékteremben.

Miután befejezte a telefonbeszélgetést, komoran arra kérte az inast, hogy mindenekelőtt kísérje Mr. Jeffry Trenthez, ám nyílt az ajtó, és Jeffry lépett a helyiségbe. Ideges pillantást vetett a holttestre.

Hamish bemutatkozott, majd szigorúan így szólt:

– Ön, uram, igazán megakadályozhatta volna ezt. Semmihez nem lett volna szabad hozzányúlniuk.

– Ők csinálták, engem meg sem kérdeztek – felelte egyszerűen Jeffry, s egy műanyag zacskót nyújtott a rendőr felé. – Tessék a kés, ezt húztuk ki a bátyám mellkasából.

Hamish átvette a zacskót, és felületesen megnézte a kést. A nyele festett fából készült. A trükk-késeknek van ilyen fogantyújuk, az álpengéje „szúráskor” becsúszik a nyélbe. Ennek a késnek azonban kicserélték a trükkpengéjét, mégpedig vékony acélpengével. És vérfoltos volt.

– Mutassa meg, kérem, hol gyilkolták meg a bátyját – kérte Hamish. – Ki találta meg a holttestet?

– Tichy Gold.

A rendőr Enricóhoz fordult.

– Menjen érte, és hozza ide.

Jeffry mutatta az utat az emeletre, Tichy szobájához.

Hamish az ajtóban megállt, és benézett a helyiségbe. Az ágyat bevetették, a ruhásszekrény ajtaját bezárták, és erős tisztítószerszag csapta meg az orrát. Döbbenten fordult az inashoz, aki nesztelenül visszatért, miután szólt Tichynek.

– Ugye, nem azt akarja mondani, hogy kitakarították ezt a szobát?

– Maria csinálta – felelte Enrico. – Véres volt a szőnyeg. Azt a… mocskot nem hagyhatta ott.

– Maga – mondta nyomatékosan Hamish – komoly bajban van, és nagyon szerencsésnek mondhatja magát, ha a főfelügyelő nem emel vádat maga ellen a gyilkossági nyomozás akadályoztatása miatt.

Enrico nem tűnt megrendültnek.

– Itt van Tichy – vetette közbe halkan Jeffry.

Tichy Gold és Hamish Macbeth egymást fürkészte. A színésznő reszketeg mosolyt villantott a rendőrre, akit igencsak helyesnek talált a mogyorószínű szemével meg a lángvörös hajával.

Hamish pedig arra gondolt, hogy Tichy pontosan úgy fest, mint aki ebben a pillanatban lépett le valamelyik naptárlapról, amilyeneket többnyire az autószerelő-műhelyek falán szokott látni. A lány piros bőr miniszoknyát viselt, áttetsző fehér blúzzal, hátul varrott harisnyát és nagyon magas sarkú, piros körömcipőt. Festett szőke haját néhány művészi tincs kivételével a feje búbjára fésülte. Gyönyörűen volt kisminkelve, piciny, buja száját élénk rózsaszínűre festette, világoskék szemét műszempilla árnyékolta.

– Miss Gold, mielőtt fölveszem a hivatalos vallomását, mondja el röviden, ami történt.

Tichy megborzongott.

– Akkor találtam meg a testet, amikor tegnap este kinyitottam a ruhásszekrényt. Egyszerűen kizuhant belőle. Ő… Mr. Trent korábban már eljátszotta velem azt a heccet, hogy egy bábu zuhant ki a szekrényemből késsel a szívében. Torkig voltam ezzel, és el akartam szabadulni innen. Szóval ott hagytam heverni a testet, ahová kizuhant, és lefeküdtem aludni. Csak reggel, amikor fölébredtem, izé… akkor fordult meg a fejemben, hogy valami nem stimmel, és… és levettem az álarcot… és… – A lány a szemét törölgette.

Hamish alaposan szemügyre vette Tichyt. Úgy érezte, inkább izgatott valami miatt, semmint döbbent vagy megfélemlített.

– Lezárom ezt a szobát – mondta Jeffrynek. – Remélem, maradt itt valami, amit a helyszínelők megvizsgálhatnak. Amíg ideér a csapat Strathbane-ből, fölvehetem az előzetes

vallomásokat. Van itt egy helyiség, amelyet használhatnék erre a célra?

– A könyvtár – javasolta Jeffry. – Ott van íróasztal.

– Remek. Mutassa az utat.

Ahogy lefelé mentek a lépcsőn, karcsú, elegáns nő ugrott Jeffryhez, és megragadta a karját.

– Paul! – kiáltotta, egy levelet lobogtatva. – Elment azzal a lánnyal. Most mit fogunk… – Amint meglátta Hamisht, elhallgatott.

– Az ön fia, Paul Sinclair és Miss Clarke eltávozott innen – mondta a rendőr. – Mit ír abban a levélben? Ön Mrs. Jeffry Trent, ha nem tévedek.

Jan a melléhez szorította a papírlapot.

– Ez privát levél – felelte levegő után kapkodva. – Magánügy.

Hamish kinyújtotta a kezét.

– Egy gyilkossági nyomozásban semmi sem magánügy, Mrs. Trent. Kérem, adja ide!

Jan bosszúsan tekintett a férjére, aki megvonta a vállát. Az asszony átadta a levelet Hamishnek.

Ez állt benne:

Drága Mama!

Nem bírtuk tovább az öreg vicceit, ezért elmegyünk. Ha csak egy nappal tovább maradtam volna, biztosan megölöm az

ostoba vén hülyét. Amikor Londonba érek, fölhívlak. Mondd meg Enricónak, hogy Invernessből visszaküldjük a síléceket.

Szeretettel,

Paul

Hamish zsebre vágta a levelet.

– Akkor irány a könyvtár! – mondta. – Először is el kell intéznem egy telefonhívást. Mr. Trent, adjon nekem személyleírást Mr. Sinclairről és Miss Clarke-ról.

– Ne… – siránkozott Jan.

– Vissza kell őt hozni – mondta nyugodtan Jeffry. – Ne tetézd a bajt. – Aztán Hamishhez fordult. – Paul kábé száznyolcvanhárom centiméter magas, világos hajú, huszonöt éves, teknőckeretes szemüveget visel. Nem tudom, milyen ruha van rajta, de feltehetően síeléshez alkalmas öltözet. Melissa Clarke néhány évvel fiatalabb nála, olyan százhatvannyolc centi lehet, a haja rózsaszín, és afféle tiltakozó diáktüntető szerelésben van.

– Tökéletes.

Hamish fölvette a kagylót, kapcsoltatta az invernessi rendőrséget, megadta az ügyeletesnek Paul és Melissa személyleírását, majd hozzátette, hogy valószínűleg a pályaudvaron találhatják meg őket, egy dél felé tartó vonatra várva.

– Nos – közölte aztán az ablak elé állított íróasztalhoz telepedve –, magával kezdem, Mr. Trent. Önnel, Mrs. Trent, majd később beszélek.

Jan láthatóan tiltakozni akart, Jeffry azonban nyomatékosan kitárta előtte az ajtót.

– Rémes ügy. – A férfi fölsóhajtott. – Közülünk senki nem tehette. Alighanem valami őrült jött be kintről.

Hamish egy hosszú percig tanulmányozta Jeffryt. Szürke volt: szürke haj, szürke öltöny, szürkés bőr. A gyásznak semmi jelét nem mutatta.

– Először is – kezdte a rendőr –, miért éppen most jöttek össze mindnyájan? Úgy értem, nincs se karácsony, se húsvét, sem nyári szabadságolás.

– Andrew írt nekünk, és bejelentette, hogy haldoklik – adott szabatos választ szárazon Jeffry. – Tudhattuk volna, hogy hazugság, mégis valamennyien eljöttünk. Természetesen a bátyám még csak beteg sem volt.

– Tud olyan személyről, akit különösen kiborított az itt-tartózkodása során?

– Mindnyájunkon kipróbálta az átkozott vicceit. Azt hiszem, talán a színésznőt, Tichy Goldot érintette a legrosszabbul. – Részletesen elmesélte Hamishnek a holttest a szekrényben „csínyt”, valamint Tichy hisztérikus reakcióját a fej nélküli lovagra. – Aztán Tichy úgy döntött, flörtölni fog Andrew-val, és a bolond vén kecske bizony megnyalta volna a sót. A flörtölgetés addig tartott, míg Andrew valami őrült ötlettől vezérelve szét nem bontotta a lány legjobb ruháit. Tichy őrjöngve nekitámadt, de a bátyám megesküdött, hogy nem ő volt, sőt viccesnek sem találta a dolgot, úgyhogy talán valóban nem ő tette.

– Ismeri a bátyja végrendeletének tartalmát?

– Nem ismerem. Mindössze az invernessi ügyvédi iroda nevét tudom, amelyikkel megíratta. Bright, Norton és Jiggs.

– Skóciában egy férfi mindig előnyt élvez a hagyatékot illetően, még a vér szerinti lánygyerekekkel szemben is. Helytálló a feltételezés, hogy a vagyon java Charleshoz, az örökbe fogadott fiúhoz vándorol?

– Távolról sem. Andrew utálta Charlest. Talán mindent a macskamenhelyre hagyott, egy utolsó förgeteges mókaként, hogy valamennyiünkkel kitoljon.

– Csak a kórboncnok vizsgálata után fogjuk megtudni a halál időpontját. Ámde ha akkor esett a holttest Tichyre, mielőtt a lány lefeküdt aludni, vagyis éjfél körül, Mr. Trentet pedig tizenegy órakor látták utoljára a szalonban, akkor elég nagy biztonsággal feltételezhető, hogy tizenegy óra és éjfél között gyilkolták meg a bátyját. Ön hol volt ebben az időben, Mr. Trent?

– Én? Ugye, nem gondolja komolyan, hogy megölném a saját testvéremet?

Hamish türelmesen várt.

– Nos, hadd gondolkozzam. A többiekkel iszogattam a szalonban. Szüntelenül jöttek-mentek. Kis időre benéztem a könyvtárszobába is, azt hiszem, miután Andrew elment lefeküdni. Igen, közvetlenül utána döntöttük el Jannel, hogy mi is visszavonulunk.

– Távol volt valaki huzamosabb ideig a szalonból?

– Tichy és Charles. Kimentek, mármint a házból mentek ki, egy kis magánbeszélgetésre.

– Hamarosan felvesszük a teljes vallomását, Mr. Trent, most csak néhány tényt jegyeztem föl – mondta Hamish. – Beküldené a háztartási alkalmazottakat?

Néhány perccel később Enrico és Maria jelent meg a könyvtárban. Az asszony szeme vörös volt a sírástól.

– Neve? – kérdezte Hamish az inast.

– Santos. Enrico Santos, ő pedig a feleségem, Maria.

– Mennyi ideje dolgoznak Mr. Andrew Trentnek?

– Tizenöt éve. Mindketten.

– Hogyan kerültek ide, Észak-Skóciába?

– Egy londoni étteremben dolgoztunk – felelte a maga kifogástalan angolságával Enrico. – Az apósom tulajdonában volt. Nem jöttünk ki egymással. Mariának nem lehet gyereke, az apja mégis engem hibáztatott. Aztán a The Lady magazinban megláttam egy hirdetést, amelyben házaspárt kerestek, és válaszoltunk rá. Így költöztünk ide Mr. Trenthez.

– Most mindketten brit állampolgárok?

– Természetesen.

– Mennyi időt töltöttek az országban, mielőtt feljöttek ide?

– Két évet – felelte Enrico.

– Eredetileg hova valósiak?

– Barcelonába. De – fűzte hozzá büszkén az inas – Alicantéban két villánk van, amelyeket nyaralóknak adunk bérbe.

– Mr. Trent biztosan jó fizetést adott.

– Igen. – Enricót láthatóan untatta a kérdezősködés. – Ellátást és szállást kaptunk, nem iszunk, nem dohányzunk. Idefent

nincs mit csinálni, tehát befektettük a fizetésünket. A befektetés hasznot hozott, és ingatlant vásároltunk.

Hamish a férfiról a törődött Mariára pillantott.

– Ha saját ingatlanjaik vannak, miért dolgoztak továbbra is cselédként egy ilyen nehéz természetű főnöknek? Hogy tudták elviselni az otromba csínyjeit?

– Hozzászoktunk – felelte vállat vonva Enrico. – Fel akartunk mondani, Mr. Trent azonban azt mondta, már úgysem él sokáig, és egy rakás pénzt hagy ránk a végrendeletében.

– Akkor térjünk rá a gyilkosságra – mondta Hamish. – Hol voltak tegnap este tizenegy és éjfél között?

– Javarészt a konyhában. Fél tizenegykor mentünk fel a szalonba, hogy meggyőződjünk róla, jut-e mindenkinek elegendő ital, és nincs-e szükségük valamire, aztán visszavonultunk. Azt hiszem, fél tizenkettőkor már ágyban voltunk.

– Megerősíti ezt? – kérdezte a rendőr Mariától.

A nő tágra meredt szemmel, riadtan nézett, majd könyörögve a férjére pillantott.

– Megerősíti – válaszolt a felesége helyett az inas.

– Meséljenek arról, amikor fölfedezték a holttestet.

Enrico sikoltozásról meg fülsiketítő kiabálásról beszélt. Ő és Maria éppen a reggelihez terítettek. Fölrohantak az emeletre. Mindenki a holttest körül toporgott. Angela Trent mondta, hogy azonnal hívni kell a rendőrséget, és el is ment telefonálni.

– Először azt gondoltuk, hogy az öreg valami csínytevés közben rázuhant a tőrre. Egyedül Miss Angela gondolta rögtön, hogy gyilkosság történt.

– Akkor a legfontosabb kérdés következik: mi a csudáért vitték le és terítették ki a holttestet? Nyilvánvalóan tudták, hogy semmihez sem lett volna szabad hozzáérniük.

Maria erre lármás spanyol szóáradatot zúdított rá, amelyből Hamish mindössze a Señora Trent nevet tudta kihámozni.

– Melyik Señora Trent? – kérdezte hirtelen.

– Mrs. Jeffry – felelte Enrico. – Nagyon feldúlt volt, a fiáért rohant, aztán visszajött, és azt mondta, rémes dolog így otthagyni Mr. Andrew-t. A feleségem nagyon vallásos, ő akarta kiteríteni a holttestet. Behívtam Jim Gaskellt, az egyik erdőkerülőt… tudja, fent lakik az istállóknál, és vele vittük le Mr. Trentet.

– Hol van az ing? Az, amit levettek a holttestről.

– Maria kimosta. Ő igazán nem tudhatta…

– Magának viszont több esze lehetett volna!

– Sokkos állapotban voltam – felelte nyugodtan Enrico.

– Maguk igencsak szorgalmasak. – Hamish előrehajolt a széken, úgy vizslatta a házaspárt. – Azzal, hogy elmozdították a holttestet és kitakarították Miss Gold szobáját, segédkezet nyújtottak a gyilkosnak.

– Mrs. Jeffry ötlete volt – felelte az inas. – Azt mondta, szükségtelen ellazsálni a kötelességeinket, és a szobákat ki kell takarítani, ahogyan máskor is. Mivel a gazdánk halott, természetesnek vettük, hogy Mr. Jeffrytől és a feleségétől kapjuk az utasításokat.

– Hát, ne nyúljanak semmi máshoz. Küldje be Mrs. Jeffryt.

Jan rövid ujjú fekete ruhát viselt, amelyből kilátszottak piszkafa vékonyságú karjai. Arca nyúzott volt, gülüszeme nyomát sem mutatta sírásnak.

Vajon anorexiás? – gondolta a nőt fürkészve Hamish.

– Ez az egész puszta időpocsékolás – kezdte Jan, miközben egy szék legszélére ült, és keresztbe tette a lábát. – Hamarosan itt lesznek a főnökei, és az égvilágon semmi értelmét nem látom, hogy kétszer csináljuk végig ezt a megpróbáltatást.

Hamish mintha meg se hallotta volna.

– Miért mondta a személyzetnek, hogy vigyék el Mr. Trent holttestét?

– Nem mondtam meg, hogy pontosan mit tegyenek. Csupán annyit, hogy milyen rettenetes dolog így otthagyni Andrew-t a földön. Arra gondolok, talán nem is gyilkosság történt. Ez a lehetőség már megfordult a fejében? Talán csak elbújt a szekrényben, hogy megijessze Tichyt, és véletlenül agyondöfte magát.

– És a szoba kitakarítása?

– Megint csak nem kifejezetten annak a hálószobának a kitakarítását kértem tőlük. Pusztán közöltem velük, hogy folytassák a szokásos teendőiket. Tudja, a személyzetnek muszáj a körmére nézni – fűzte még hozzá Jan.

– Hány fős a személyzete, Mrs. Trent?

– Nekem egy cselédem sincs, de ezek spanyolok, és velük születik a lustaság.

Hamish gyakran eltűnődött azon, hogyan keletkezett a lusta spanyolokról szóló legenda. Őt voltaképp már az iskolában arra tanították, hogy minél délebbre mész, annál naplopóbbak az emberek, de a maga részéről még semmilyen bizonyítékot nem látott, amely alátámasztaná ezt a fölöttébb kétséges tényt.

A Felföldön és a skót szigeteken más volt a téma. Még jól emlékezett arra, mikor egy „teremtsünk északon munkahelyeket” elnevezésű kampányban megnyitottak egy gyárat valamelyik szigeten a Hebridákon. Nem tartott túl sokáig. A munkások egy napon földhöz vágták a szerszámokat, és tömegesen otthagyták az üzemet, nem is tértek vissza soha. Az üzemben egy fütty jelezte a teaszünetet, egy másik pedig azt, amikor újra elkezdődött a munka, és ez piszkálta a csőrüket. Legalábbis arra hivatkoztak, hogy nem tetszik nekik az a fütyülő hang. A gyár tulajdonosa lustának bélyegezte őket.

– Meséljen a fiáról, Paulról – kérte hirtelen.

Jan megmerevedett.

– Mi van Paullal?

– Miért ment el innen?

A nő feszélyezetten fészkelődött.

– Látta a levelét. Ezek a förtelmes, otromba tréfák. Ezt egyetlen épeszű ember sem bírja sokáig.

– Ön még mindig itt van.

Jan tárgyilagos képet vágott.

– Nyilván tudja már, hogy mindannyian azért jöttünk ide, mert Andrew azt írta, haldoklik. Úgy gondoltuk, az öregnek milliói vannak, és nagyon is kitelik tőle, hogy mindent arra az ostoba

Charlesra hagy. Paul őszinte, becsületes gyerek, és keményen dolgozik. Biztos voltam benne, hogy jó benyomást fog tenni Andrew-ra.

– És?

A nő keserűen fölnevetett.

– Mint kiderült, a haldoklással csak ámított bennünket. Érzéketlen vén hülye volt, mint mindig.

– Meséljen nekem Melissa Clarke-ról.

– Fura teremtés, Paullal dolgozik az atomkutatóban. Azt hiszem, utána kellene néznie. Olyan balosan öltözködik. És rózsaszín a haja. Rózsaszín haj, most szóljon hozzá! Tudomásom szerint ez az első alkalom, amikor Paul elhívta valahová. Véleményem szerint rossz hatással van a fiamra.

– A fia olyan könnyen csábítható a rosszra?

– Nem így értettem. Paul naiv, kicsit elvont, végtelenül egyenes és becsületes. Azt hiszi, mindenki más is olyan.

– Hol volt ön tegnap este tizenegy óra és éjfél között?

– A szalonban.

– Elhagyta valamikor a helyiséget?

– Egyszer fölmentem… nos… a fürdőszobába.

– Ez az előtt történt, mielőtt Mr. Andrew Trent aludni tért, vagy utána?

– Nem emlékszem.

– Egyelőre ennyi. Kérem, küldje be Miss Goldot.

Tichy Gold mélyen kivágott fekete blúzba és hosszú, sötét szoknyába öltözött át. Zaklatottnak látszott.

– Miss Gold – kezdte Hamish –, kénytelen vagyok arra kérni, hogy az elejétől kezdve mondjon el nekem mindent erről a látogatásról.

Tichy értelmesen és röviden foglalta össze a történteket, egészen addig, amíg fölfedezte a holttestet.

– Már csak egyetlen dolog – mondta Hamish. – Említette, hogy hosszú ideig odakint beszélgetett Charlesszal. Mégis miről?

Tichy megrebegtette a műszempilláit.

– Ugyan már, biztos úr. Mégis miről szoktak beszélgetni a szerelmesek?

– Ugye, azt mondta, Charles később csatlakozott önhöz az ágyban? Nem lett volna sokkal kényelmesebb ott megvitatni a dolgokat?

– Aligha, zsarukám. Ott mással voltunk elfoglalva.

– Tichy Gold az igazi neve?

– Igen. Fura, nem igaz? Mami és papi Shakespeare-színészek voltak.

– Nekem egyetlen Shakespeare-darabban sem rémlik Tichy Gold…

A színésznő dallamosan fölnevetett.

– Buta. Úgy értem, bohém, extravagáns emberek voltak, rájuk vallott, hogy valami fura nevet ötöljenek ki nekem.

– Most hol vannak?

– Mindketten meghaltak.

– Hogyan?

– A ’82-es párizsi repülőgép-szerencsétlenségben. – Tichy elővett egy zsebkendőt, és megtörölte a szemét.

Egy csöppet sem kedvelem ezt a nőt, gondolta hirtelen Hamish.

– Mikor olvassák fel a végrendeletet? – kérdezte váratlanul Tichy.

– Fogalmam sincs. A strathbane-i rendőrség nyilván fölhívja az ügyvédi irodát Invernessben, és megkéri őket, küldjenek ide valakit. Miért? Csak nem reméli, hogy örökölni fog? – kérdezte szándékosan adva az ostobát Hamish.

– Nem, Charles viszont örököl. Neki kell örökölnie. Ő a fiúgyerek.

– Örökbe fogadott. Máskülönben Mr. Jeffry szerint Andrew Trentnek talán az volt az utolsó csínytevése, hogy mindent a macskamenhelyre hagyott.

Valami nyugtalanító villant meg Tichy szemében.

– Egyéb kérdés?

– Pillanatnyilag semmi. Küldje be Miss Angela Trentet.

Férfias megjelenése dacára Miss Angela Trent volt az első olyan családtag, aki szomorúnak tűnt.

– Nem tartom föl sokáig – mondta szelíden. – Hol tartózkodott tegnap este tizenegy óra és éjfél között?

A nő nem titkolt riadalommal nézett rá.

– A nappaliban, feltételezem. Ja, lementem a konyhába, és szóltam Enricónak, hozzon föl néhány szendvicset, barna kenyeret füstölt lazaccal, mert apa ezt kérte. Később egy kicsit kiborultam. Fölmentem a szobánkba, ott üldögéltem egy darabig. Tudja, az a sok vicc meg kötekedés, aztán az a kis színésznőcske azzal vádolta apát, hogy szétvágta a ruháit, és olyan dühös volt, mint aki meg akarja ölni.

– Azt a… – rikkantotta Hamish.

Fölpattant, az ajtóhoz rohant, és Enrico nevét kiáltotta. Mikor az inas odament hozzá, arra kérte, tüstént szóljon Miss Goldnak, ne nyúljon a tönkretett ruháihoz.

Visszatért Angelához, aki a beszélgetés hallatán egészen elsápadt.

– Megáll az ész, mit tudnak megállapítani manapság az ujjlenyomatokból – jegyezte meg. – Tehát, Miss Trent, az ön véleménye szerint ki akarhatta megölni az apját?

A nő zavartan rázta meg a fejét, majd kemény lett a tekintete.

– Az az olcsó kis színésznő.

– Tichy Gold? Miért?

– Azért, mert feleségül megy Charleshoz. Azt hiszi, Charles lesz az örökös. Az a közönséges perszóna bármire képes lenne.

– Mondja, milyen volt a kapcsolata az édesapjával?

– Egy kicsit feszült – felelte morcosan Angela. – Tudja, azok a buta viccei. Az én pizsamanadrágom szárait összevarrta,

Bettynek pedig kilyukasztotta a forró vizes palackját. Gyerekkorunkban is mindig megtréfált bennünket.

Hamish még jó néhány kérdést tett föl a nőnek a többi vendég hollétével kapcsolatban a szóban forgó időben, majd megkérte, küldje a könyvtárba Bettyt.

Betty Trent kicsinek és egérszerűnek tűnt. Angela talált magának egy sötét blúzt és szoknyát, Betty azonban rózsaszínű gyapjúszettet viselt, zöld tweedszoknyával. Azt mondta, egyfolytában ki-be járkált a szalonból, és nem emlékszik a pontos időpontokra. Szerinte nem ölték meg az apját. Biztosan valami újabb csínytevésre készült, és a szekrény nehéz ajtaja rácsapódott, így állt bele a kés. Továbbá megjegyezte, hogy harminc körülinek tippeli Mr. Macbethet, és ha egy harmincéves rendőrt még nem léptettek elő, az arra utal, hogy az illető a falu bolondja, akinek csöppnyi esze sincs, következésképp nem veszteget rá több időt, hanem megvárja a fölötteseit.

– Csak egy pillanat – tette fel a kezét Hamish. – Mégiss mit gondol, ki fejtette föl Miss Gold ruháit?

– Valószínűleg apa – felelte komoran Betty –, ámbár el kell ismernem, ez valami újfajta tréfa volt a részéről.

Hamish már-már ott tartott, hogy végigveszi a nővel a holttest megtalálásának történetét – persze inkább sértettségből, mint más okból, elvégre Betty Trent földühítette a megjegyzésével –, amikor helikopter zúgása töltötte be a teret.

Megérkeztek a rendőrök Strathbane-ből.

Blair nyomozó-főfelügyelő nagydarab glasgow-i volt. Hamish Macbeth már korábban is dolgozott vele, sőt a múltban jó néhány ügyet megoldott, mégis hagyta, hogy Blair arassa le értük a babérokat. Ám amikor a főfelügyelő ismét találkozott

Hamishsel, mindannyiszor újra meg újra meggyőzte magát, hogy a langaléta rendőrnek pusztán szerencséje volt. Ez a nehézfejű, égimeszelő felföldi biztosan nem képes versenyre kelni egy alföldi skót élesebb eszével. A főfelügyelő magával hozta két kedvenc nyomozóját, Jimmy Andersont és Harry MacNabet.

– Helikopterrel jöttünk – mondta Blair, miközben lehuppant egy karosszékbe a könyvtárban. – Tehát megkéselték a vén csontot.

– Ismerte? – kérdezte Hamish.

– Hallottam róla meg a zaftos tréfáiról. A helyszínelők úton vannak. Na, ki vele, öcskös, mije van.

Hamish elővette a jegyzetfüzetét, mire a főfelügyelőből kitört a röhögés.

– Még sosem hallott magnetofonról? Hogy jött ide? Szögletes, kőkerekű biciklivel?

Hamish nem reagált az ugratásra, hanem elkezdte fölolvasni a rövid vallomásokat. Blair figyelmesen végighallgatta, majd a térdére csapva fölkiáltott.

– Ember! Megtalálta a gyilkosait.

– Kicsodát?

– Hát a spanyolokat. Azok mindig kést döfnek az emberbe. Tönkretették a bizonyítékot, nem igaz? Azt remélik, örökölni fognak. Anderson, lépjen kapcsolatba az ügyvédekkel Invernessben, és mondja meg nekik, hogy valamelyik jöjjön fel ide, de gyorsan. Ez a házaspár jó nagy falatot kap az öreg végrendeletéből, arra mérget veszek.

Hamish morgolódott magában. Jól tudta, hogy Blair egyáltalán nem bízik az idegenekben.

– Nézze, mindketten nagyon derék alkalmazottak – mondta. – Régóta vannak ebben az országban. Jobban beszélnek angolul, mint maga…

– Csak vigyázz a nyelvedre, öcskös!

– És azt tanácsolom, vigyázzon a rasszista megjegyzéseivel, amelyeket meg szokott engedni magának a külföldiekkel kapcsolatban – folytatta határozottan Hamish. – Enrico könnyen bajba sodorhatja. Egyáltalán nem ostoba.

– A RRB-re (Az RRB (Race Relations Board) a faji diszkrimináció elleni hatóság az Egyesült Királyságban) gondol? – gúnyolódott Blair. – Az a komcsi banda hülye seggfejek gyülekezete. Egyáltalán nem ijedek meg tőlük. Azonfelül, hogy merészel egy falusi fakabát tanácsot adni nekem? Na, tűnés, Sherlock, hagyja felgöngyölítenem ezt az ügyet.

A rendőr merev léptekkel vonult ki a könyvtárszobából. Amennyiben, nos, ha netalántán megoldja ezt az ügyet, nem fogja restellni a fáradságot, és világgá kürtöli, mekkora egy címeres ökör Blair. Csakhogy egy hang szólalt meg a fejében: Az előléptetést jelentene, és ott kéne hagynod Lochdubh-t meg a kellemes életedet.

Amikor Enricót ismét a könyvtárba hívatták, az inas szúrós, sötét szeme végigpásztázott a szobán.

– Be-szél an-go-lul ? – kérdezte fölöttébb gunyorosan Blair.

– A magnetofont keresem – felelte Enrico. – Úgy vélem, ez a hivatalos kihallgatás. Ennélfogva magnóra kellene rögzíteni.

– Na, ide figyeljen, maga pökhendi alak – dörögte Blair. – Ezt a kihallgatást én vezetem, mégpedig úgy, ahogy nekem tetszik, és ha még egy kifogást hallok a szájából, deportáltatom.

– Az nem fog menni – hangsúlyozta Enrico. – Brit állampolgár vagyok, a feleségem úgyszintén.

Blair egy sor megfélemlítést célzó és korholó kérdést tett föl, amelyeket nyomatékosan sértő megjegyzésekkel fűszerezett a zsíros spanyolokról. Enrico, amikor és amire tudott, válaszolt, majd fölállt.

– Még nem fejeztem be! – bömbölte Blair.

– Azt hiszem, jobb lesz itt hagynom önt, hogy megfontolja a modorát és a viselkedését – közölte az inas. Egy kis magnetofont vett elő a zsebéből. – Rögzítettem a kihallgatást. Hacsak nem bánik velem udvariasan, ez a kazetta el fog jutni a fölötteseihez, Strathbane-ben.

Blair szeme kiguvadt a dühtől. Jimmy Anderson előrelépett.

– Tűnjön el – mondta Enricónak. – Majd hívjuk, ha szükségünk lesz magára.

– Jéézus! – nyögte Blair.

– Ja. Elképzelheti, mit mondana Daviot rendőrfőnök, ha meghallgatná ezt. Úgy kirúgná, hogy a fenekén csúszna egészen Glasgow-ig – mondta Jimmy.

– Hát, tudja, mi a teendő – morogta a főfelügyelő. – Az összes szobát átkutatjuk, világos? Szerezzék meg azt a szalagot, és töröljék le.

Hamish fölment Tichy szobájába. A helyszínelők már megérkeztek, fehér anorákot viselő férfiak vették le az

ujjlenyomatokat, és kisebb-nagyobb szálakat vágtak ki a szekrény mellett lévő szőnyegből.

– Elképzelhető, hogy valahol máshol ölték meg, és csak azután rakták a szekrénybe? – kérdezte egyiküket Hamish.

– Lehetséges – felelte a férfi –, de ahhoz több ember kellett volna, vagy egy nagyon erős férfi. Tudja, az a tény, hogy a holttest függőleges maradt a zárt ajtónak dőlve, vagy azt jelenti, hogy korábban ölték meg valahol, és már beállt a hullamerevség, vagy pedig annyira keskeny a szekrény, hogy egészen addig megtartotta a testet, amíg Miss Gold ki nem nyitotta az ajtót.

– Ahhoz nem lehetett elég az idő, hogy beálljon a hullamerevség – jegyezte meg Hamish. – Talán Tichy Gold tényleg egy bábut látott, mielőtt lefeküdt aludni, és az éjszaka folyamán valaki meggyilkolta az öregembert, majd kicserélte a bábut a holttestre. Csakhogy ehhez a nőnek naggyon mélyen kellett aludnia.

Kifordult a szobából, és majdnem beleütközött Jimmy Andersonba, akinek széles vigyor ült keskeny rókaképén.

– Blair azt mondja, segíts a keresésben. A személyzet lakrészével kezdd.

– Vagyis melléfogott Enricóval?

– Ja. Csak nyomta a szöveget, amilyen elvakult, a kis spanyol pedig magnóra vette, és azzal fenyegetődzik, hogy elküldi az egészet Daviotnak, ha Blair nem alkalmazkodik az előírásokhoz.

Hamish lement a földszintre, az előcsarnokban összetalálkozott az inassal, és megkérte, kísérje le a lakrészbe, melyen a feleségével osztozott.

Enrico az alagsorba vezette, ahol a játékterem mellett egy hálószoba, valamint egy kis nappali állt a házaspár rendelkezésére. Az ajtóban állva figyelte Hamisht.

– Ha esetleg a magnetofonszalagot keresi – mondta –, az itt van a zsebemben.

– És én ott is tartanám – felelte mosolyogva Hamish.

Az inas megvárta, míg a rendőr gondosan végignézi a fiókokat meg a szekrényeket.

– Én csak az első vagyok – folytatta Hamish. – A helyszínelők is végig fognak nézni mindent, a konyhát is beleértve. Jól teszi, ha ellenőrzi a késeket, és megnézi, nem hiányzik-e valami.

– Ezen már túl vagyok – felelte az inas. – Egy filézőkés hiányzik.

– Ezt mikor fedezte föl?

– Már korábban, ez volt az első, amit megnéztem.

– És miért nem említette nekem vagy Blairnek?

– Azután derítettem ki, miután önnel beszéltem, és mielőtt Mr. Blair kihallgatott. Ha udvariasabban bánt volna velem, elmondtam volna neki.

Hamish a fejét csóválta.

– Egy gyilkossági nyomozás kellős közepén nem foglalkozhat olyan apró-cseprő dolgokkal, mint a rendőrök viselkedése.

– Nem? – Enrico megpaskolta sötét zakója zsebét, amely a magnószalagot rejtette. – Amikor majd Mr. Blair lecsillapodik, rájön, hogy ebben a házban bárki magához vehette a kést a konyhából. Én ugyanis az elmúlt két napban egyetlen szárnyast

sem bontottam szét, vagyis ez alatt az idő alatt bármikor eltűnhetett a kés.

Hamish még egyszer körülnézett a nappaliban. Rendes volt, és tiszta, mindazonáltal valahogy jellegtelen: háromrészes ülőgarnitúra, dohányzóasztal, könyvespolcok néhány magazinnal és olcsó kiadású, puha kötésű könyvekkel, valamint két cserepes növény. A kandalló fölött Barcelona főutcájának, a Ramblasnak bekeretezett fényképe lógott.

– Mintha azt mondta volna, hogy a felesége nagyon vallásos… – jegyezte meg lassan a rendőr. – Viszont itt nem látok feszületet, sem vallásos tárgyú képeket vagy szobrokat.

– A feleségem vallásos, valóban azt mondtam – felelte Enrico. – Én nem vagyok az.

Hamish eltűnődve pillantott a férfira.

– Majd később még beszélünk – mondta. Az inas sötétbarna szeme kifejezéstelenül nézett vissza rá.

Fölment a könyvtárba, és beszámolt a dühös Blairnek az eltűnt késről meg arról, hogy nem tudta megszerezni a magnószalagot.

– Szerintem Enrico nem fogja elküldeni a felvételt, hacsak maga nem vádolja meg azzal, hogy szándékosan tette tönkre a bizonyítékokat… amit egyébként megtehetett volna – hangsúlyozta Hamish –, és ha nem bosszantja fel. Mindazonáltal egyvalamit megjátszhatna.

– És mi volna az?

– Hívassa ide Mrs. Jeffry Trentet, és vádolja meg azzal, hogy pénzt adott a személyzetnek, hogy terítsék ki a holttestet és pucolják tisztára Miss Gold hálószobáját.

Blair döbbenten nézett a rendőrre.

– Ja – folytatta Hamish. – Megérzés. De azt hiszem, nem rossz. Enrico és Maria nem az a típus, akit érzelmileg érintett volna néhai gazdájuk halála. Keményszívűek. Már saját ingatlanuk van Alicantéban, és úgy gondolom, a végrendelet felolvasása után azonnal távoznak innen, függetlenül attól, ki lesz az új gazda. Csupán az a remény tartotta itt őket, hogy Mr. Trent hagy rájuk valamit a végrendeletében. Amikor fölfedezték a holttestet, Mrs. Jeffry egyenesen a fia szobájába rohant, és kiderült, hogy Paul elment. Valami okból őt védi. Persze az is lehet, hogy csupán egy birtokolni és uralkodni vágyó, neurotikus anya.

– Hát tegyünk egy próbát – dörmögte Blair.

– És legyen hivatalos – fűzte hozzá Hamish. – Magnóval meg mindennel.

Amikor Jan belépett a könyvtárba, Blair, Anderson és Hamish volt jelen. A főfelügyelő előtt egy magnetofon állt az íróasztalon.

– Mennyit fizetett Enricónak, hogy terítse ki a holttestet és takarítsák ki a szobát? – kérdezte a főfelügyelő.

A nő arcából kifutott a vér.

– Ki mondja, hogy fizettem nekik?

Hamish nyugodt felföldi hangja szólt közbe:

– Könnyű lesz kideríteni. Akárhogy volt is, kétlem, hogy lett volna önnél annyi készpénz. Következésképp csekket adhatott nekik… egy csekket, amelyet bemutatnak a bankjában.

– Ügyvédet akarok – mondta alig hallhatóan a nő.

– Mrs. Jeffry Trent – gajdolta Blair –, figyelmeztetnem kell, hogy joga van hallgatni, de minden, amit mond, rögzítve lesz, és felhasználható ön ellen bizonyítékként.

Jan hirtelen összeomlott, és zokogásban tört ki. Hüppögések meg könnyek között azt bizonygatta, feszült idegállapotban volt. Nem Pault próbálta védeni. Szerinte Andrew egy rosszul elsült vicc miatt halt meg. Neki ez a sztorija, és ragaszkodni fog hozzá.

Amikor végre elengedték, Blair elégedetten szólalt meg:

– Na, most megcsíptem azt a mocsok spanyolt. A pénz elfogadásával hamis irányba terelte az igazságszolgáltatást.

– De még mindig a markában tartja – jegyezte meg Hamish –, nála van a magnószalag.

Blair veszettül káromkodott.

Aztán megcsörrent a telefon. Az invernessi rendőrség jelentkezett. Paul Sinclairt és Melissa Clarke-ot megtalálták a pályaudvaron, és már útban vannak az Arrat-kúria felé.

Melissa még sosem volt ilyen boldog. Az invernessi pályaudvaron, egy piros műanyag széken ült Paul mellett. Mindjárt befut a londoni vonat.

Egészen Lairgig síeltek, ahol felültek az invernessi járatra. Miután elintézték, hogy visszaküldjék a síléceket, megebédeltek, és úgy kuncogtak, nevetgéltek, vicceltek, akár a gyerekek.

A Felföldön fogjuk tölteni a mézesheteinket, gondolta álmodozva a lány. Noha Paul még nem kérte meg a kezét, biztos volt benne, hogy a közeljövőben sort kerít rá. Melissa elméjét gyönyörű képek töltötték be hóval borított lápokról,

égbe szökő hegyekről. Fáradt volt, és boldog, arca még mindig bizsergett a testmozgástól meg a hideg, csípős levegőtől.

Rendőrök jöttek be az állomásra, különböző rangú zsaruk. Ketten őrt álltak a bejáratnál. Melissa egy törvénytisztelő állampolgár nagyon is magabiztos kíváncsiságával figyelte az egyenruhásokat, akik alighanem valami gonosztevőt keresnek. Hirtelen viszketni kezdett a feje a gyapjú sísapka alatt. Levette hát, és rózsaszín haja megcsillant a pályaudvar lámpái alatt.

S ekkor az összes rendőr feléjük indult.

Az egyikük megállt előttük.

– Paul Sinclair és Melissa Clarke? – kérdezte.

Paul fölpislogott rá a szemüvegén keresztül.

– Igen, mi vagyunk. Történt valami? Történt valami anyámmal?

– Velünk jönnek – felelte érzéketlenül az egyenruhás.

A meghökkent, zavart fiatalok fölálltak, a rendőrök elvették tőlük a hátizsákokat. Kimentek a pályaudvarról, fehér járőrautó várt rájuk az állomás előtti kis téren. Hátraültették őket, egy sovány rendőrnő préselődött be közéjük, két rendőr pedig elöl ült. Elindult az autó.

– Mi ez az egész? – kérdezte Melissa. – Mi történt?

Az anyósülésen ülő rendőr hátrafordult.

– Mr. Andrew Trentet ma reggel holtan találták az Arrat-kúriában. Visszavisszük magukat kihallgatásra.

Paul a tenyerébe temette arcát.

– De mégis mi köze hozzánk a halálának? – tiltakozott Melissa. – Mi hajnalban eljöttünk onnan.

– Noha a holttestet ma reggel fedezték föl – felelte a rendőr –, a becslések szerint Mr. Trentet az éjszaka folyamán gyilkolták meg.

– Meggyilkolták? Hogyan… hogyan ölték meg?

– Leszúrták. Ha van még kérdésük, azokat majd Blair detektív-főfelügyelőnek tegyék fel, ő vezeti a nyomozást az Arrat-kúriában. – A rendőr visszafordult a sofőrhöz. – Nem érdemes a Struie-hágón menni ebben az időben, Jamie, jobban teszed, ha a part felé kerülsz.

Paul még mindig összekuporodva, arcát a kezébe temetve ült. Melissát kirázta a hideg a rémülettől. Mégis mit tud a fiúról? Mit tud bármelyikükről? A vidék, amely oly gyönyörűnek tetszett a reggeli napsütésben, most idegennek, fenyegetőnek és kopárnak tűnt a rendőrautó reflektorainak fényében.

Vissza az Arrat-kúriába, oda, ahol a túlfűtött szobákban van egy gyilkos! A lány kinyújtotta a karját, hogy átölelje Pault, végül meggondolta magát. A fiatalember, akiről azt álmodta, hogy feleségül megy hozzá, most abszolút idegen volt a számára.

Negyedik fejezet

Műtéti beavatkozás kell ahhoz, hogy

egy skót megértsen egy viccet.

SIDNEY SMITH TISZTELETES

Miközben Melissa és Paul visszafelé tartott az Arrat-kúriába, Hamish szótlanul ült a könyvtárszobában, s figyelte, amint Blair kihallgatja Charles Trentet.

Érdekelte a fiatalember. Biztosan ő az öreg Andrew Trent örököse. Charles elmondása szerint még csecsemő volt, amikor örökbe fogadták. Az igazi szüleit egyáltalán nem ismerte, és sosem érdeklődött irántuk, mesélte barátságosan.

– Milyen volt a kapcsolata a meggyilkolt férfival?

Charles komolyan nézett, szóra nyitotta a száját, aztán meggondolta magát, és vállat vont.

– Miért színleljek? – mondta. – Lenézett engem. Úgy tűnt, bármit csinálhatok, neki semmi nem tetszik. Inkább az üzlettel akartam foglalkozni ahelyett, hogy Oxfordba megyek, ő viszont undokul azt mondta, ez egy sikeres üzlet, én csak tönkretenném. Ami az anyagiakat illeti, mindent jól csinált, a legjobb iskolák és a többi. Viszont olyanra nem emlékszem, hogy különösebben kereste volna a társaságomat. Nem borított ki a halála… még nem. Túl nagy a sokk, úgyhogy nem tudom, meggyászolom-e vagy sem.

– Egyáltalán beszélt vele, mielőtt meghalt?

– Nem. Odakint voltam a hóban, a menyasszonyommal beszélgettem.

– Kivel töltötte az éjszakát?

– Te jó ég! Tichy elmondta maguknak?

– Amikor bement Miss Gold szobájába, nem látta a holttestet?

– Nem. Szinte teljesen sötét volt a szobában, csak az ágy melletti lámpa vetett egy kis fényt. Én pedig, tudják, Tichyt néztem, semmi mást.

– Miről beszélgetett odakint Miss Golddal? – kérdezte hirtelen Hamish.

– Hát, szerelmesek évődése. Tudják, hogy van ez.

– Miért mentek ki a hidegbe?

– Friss levegőre volt szükségem. Ezt a házat mindig túlfűtik. Mikor tudjuk meg, mi áll a végrendeletben?

– Holnap – felelte Blair. – Tizenegy óra körül, már amennyiben járhatók maradnak az utak.

Miután Charles távozott, a főfelügyelő nekirontott Hamishnek.

– Mi a frászért érdekelte annyira, hogy miről beszélgettek?

– Csak az érdekelt, veszekedtek-e. Arra gondolok, Charles fölhozza ide a lányt, aki nyilván tudja, miért jöttek. Azért, mert a vőlegénye reményei szerint az öreg valóban a halálán van. Aztán kiderül, hogy kutya baja, sőt förtelmes tréfákat űz a lánnyal, majd szétvagdossa a ruháit. Charles Trent nagyon szerény apanázst kapott Mr. Andrew Trenttől, ezért dolgoznia kellett, viszont úgy tűnik, képtelen sokáig megtartani egy állást, vagy valami jó helyet szerezni magának. Azon tűnődtem, vajon Tichy kidobta-e a fiút.

– Ez is egy ötlet – ismerte el barátságtalanul Blair. – De jegyezze meg, amit mondok: Jan Trent tudja, hogy a fia, Paul Sinclair tette. Pusztán egy kicsit meg kell törni a srácot.

Hamish elfojtott egy sóhajt. Blair ritkán jutott valamire a megfélemlítő módszereivel, de úgy tűnt, ezt sosem fogja fel.

– És mit tesz Enricóval? – kérdezte kajánul.

– Vele majd akkor foglalkozom, amikor rosszkedvem lesz – morogta a főfelügyelő. – Nézze, miért nem lép le, Hamish? Már késő van. Én még találkozom ezzel a Paul Sinclairrel meg a csajával, aztán majd holnap folytatjuk. Akkor kapjuk meg a végrendeletet és a boncolási jegyzőkönyvet.

Hamish jól tudta, hogy Blair azért akar megszabadulni tőle, mert biztos benne, hogy Paul Sinclair követte el a gyilkosságot, és esze ágában sincs osztozni vele a sikerben.

Kisétált hát a könyvtárból, és az előcsarnokban levette a fogasról a kabátját. Hirtelen a megfagyott havon csikorgó kerekek hangját hallotta, és kisietett a házból.

Melissa és Paul érkezett. A fiatalember falfehér volt, Melissa fáradtnak és rémültnek tűnt. Hamish figyelte, amint bekísérik őket. Sajnálatot érzett a fiatalok iránt. Blair biztosan mindkettőjüket megszorongatja.

Lassan vezetett hazafelé, a feje fölött fényesen ragyogó sutherlandi csillagok alatt. Az utakat sós homokkal szórták fel, mindazonáltal ismét elkezdtek lefagyni.

A rendőrőrsön biztosan szörnyű hideg lesz, gondolta bánatosan Hamish. Talán ha sikerülne megoldania ezt a gyilkossági ügyet, fölajánlhatná Blairnek, hogy learathatja a babérokat, amennyiben cserébe javaslatot tesz a kapitányságon, hogy szereljék be a lochdubh-i rendőrőrsre a központi fűtést. Nem ment egyenesen haza, hanem rákanyarodott a Tommel-kastélyszállóba vezető útra. A földbirtokos Hallburton-Smythe ezredes, miután jókora összeget elveszített, szállodává alakította az otthonát. A javaslat egyébként Hamishtől származott. A szálloda fölöttébb sikeresen működött, az ezredes azonban soha nem fejezte ki elismerését Hamish Macbethnek az ötletért, talán mert rosszallotta a falusi rendőr és a lánya, Priscilla közötti barátságot.

A vendégek már megvacsoráztak, éppen a kávéjukat fogyasztották a hotel társalgójában, a kastély korábbi szalonjában. Jenkins, az egykori inas, most maître d'hôtel a homlokát ráncolta Hamish láttán – ugyanis sznob volt –, majd vonakodva bár, de közölte vele, hogy Priscillát a bárban találja.

Mi is volt azelőtt ez a helyiség? – tűnődött Hamish, amikor belépett az előcsarnokból nyíló bárba. Priscilla a pult mögött a számlákat ellenőrizte.

– Még dolgozol? – kérdezte a férfi. – Azt hittem, amióta Mr. Johnson átvette a szálloda igazgatását, könnyebb lett az életed.

– Attól még rengeteg a teendő – felelte Priscilla, és nagy csattanással összecsukta a nyilvántartást. – Egyébiránt a pultos otthon maradt, mert náthás… no nem mintha a bár olyan sok munkát adna. Ezek a vendégek inkább a társalgóban szeretnek inni, és a pincérek intézik a rendeléseiket. Mr. Johnsonnal végre sikerült rábeszélnünk apát, hogy vigyük föl számítógépre a könyvelést. Igyál egy whiskyt, a ház vendége vagy, és meséld el, mi újság.

Hamish a lányt figyelte, amint kitölti neki a pohár scotchot. A szolid fekete ruhát és fekete tűsarkút viselő Priscilla éppoly hűvös, szőke és gyakorlatias volt, mint mindig.

– Nem vagyok hajlandó tovább a bárpult mögött állni – mondta sóhajtva a lány. – Nagyon hosszú volt ez a nap. Vigyük oda az italt az ablak melletti asztalhoz. Ha valaki bejön, majd szólok Jenkinsnek, hogy találjon egy pincért, aki átveszi tőlem.

– A nappali! – kiáltotta Hamish. – Nem jutott eszembe, mi volt ez a helyiség.

– Változnak az idők – jegyezte meg Priscilla. – Egész évre be vagyunk táblázva, ömlik a pénz, de ha azt javaslom apának,

hogy most már visszatérhetne a földbirtokos élethez, elsápad a félelemtől. Halálra rémíti ennek a bevételnek az elvesztése. Máskülönben mi járatban vagy?

– Látni akartalak – felelte a férfi. Nem is olyan régen még annyira szerelmes volt Priscillába, hogy képtelen lett volna ilyen nyíltan válaszolni a kérdésére. – Mellesleg van egy gyilkossági ügyem. Az Arrat-kúriában. Ott voltam egész nap. Átkozott hideg van az őrsön, ez a gondolat hozott ide, mármint azon kívül, hogy látni akartalak.

– És hol van Mackó? – kérdezte a lány.

– A rendőrőrsön. De Priscilla, az állat nem érzi a hideget.

– Hogy te milyen lusta vagy, Hamish! Semmi perc alatt be lehet gyújtani a kandallóba. Idd meg az italt, aztán mindketten lemegyünk az őrsre, befűtünk, és megetetjük azt a szegény kutyát.

– Mackó tud gondoskodni magáról – fogta könyörgőre Hamish, a lány azonban azt felelte, máris hozza a kabátját.

Kiderült, hogy a kutya csakugyan tud gondoskodni magáról, ugyanis Hamish ágyán feküdt, a takarók alatt. A rendőr alig várta már, hogy az ügyről meséljen Priscillának, de várnia kellett, amíg a lány begyújtja a sparheltet és elkészíti Mackó ételét.

– Most már jobb – mondta Priscilla, Hamish pedig újra elcsodálkozott, hogyan lehet ennyire ügyes háziasszony egy ilyen finom és nagy kényelemben nevelkedett lány.

Aztán mesélt neki a gyilkosságról, Priscilla pedig figyelmesen hallgatta.

– Tudod – mondta végül Hamish –, egyvalamiben biztos vagyok. Senki sem tudja közülük, mit tartalmaz a végrendelet.

Ha csak egyikük úgy nézett vagy beszélt volna, mint aki tisztában van vele, és ez az illető lenne a kedvezményezett, akkor azt hiszem, megtalálnám a gyilkost.

– Úgy érted, a millióiért gyilkolták meg?

– Mégis mi másért?

– Hát a viccei miatt, Hamish. Valamiről megfeledkezel. A falu lakóit ugyanúgy megtréfálta. Utálták, mint a bűnt. Ezt mindenki tudja.

Hamishnek korgott a gyomra, és egy köhintéssel leplezte a hangot. Éhes volt, viszont ha Priscilla megszimatolná, tüstént csörömpölni kezdene az edényekkel, és ennivalót készítene neki, ő viszont az ügyről akart beszélgetni.

– Igen, ez igaz – mondta lassan. – Azért, ha belegondolsz, aki egy móka miatt gyilkol, csakis őrült lehet.

– Nos, van különbség tréfa és tréfa között – felelte a lány. – Talán túlságosan megalázott valakit, és ti, felföldiek szörnyen érzékenyek vagytok.

– Reggel átmegyek a faluba – jelentette ki Hamish.

– Blair megengedi, hogy dolgozz az ügyön?

– Pillanatnyilag hozzám tartozik MacGregor területe is, tehát minden jogom megvan rá, hogy ott legyek.

Priscilla előrehajolt.

– Van értelme kihangsúlyoznom neked, hogy az előléptetés nagyobb kényelmet jelentene? Ha annyira szeretsz itt lenni, miért nem siettél vissza megetetni a kutyádat, ahelyett hogy feljöttél a szállodába?

– Már mondtam – felelte kimérten Hamish. – Téged akartalak látni. Mi a rossz ebben, Miss Hallburton-Smythe?

Priscilla tűnődve fürkészte a férfit, majd szomorúan elmosolyodott.

– Ez voltaképp hízelgő, Hamish Macbeth, de történetesen tudom, hogy lejmolós vagy.

– Hát, ha azt akarod hinni rólam, hogy csak egy potya italért és melegért mentem oda, az a te bajod.

Priscilla döbbenten nézett a férfira. Hamish elpirult, de félrefordította a fejét, és összefonta a karját.

– Már itt sem vagyok – mondta hirtelen a lány. – Még jó, hogy a saját kocsimmal jöttem. Majd akkor látogass meg újra, ha már nem duzzogsz.

Hamish idiótának érezte magát, miután a lány elment. Mégis mi a csuda jött rá, hogy így ráripakodott? Ismét megkordult a gyomra. Hát ez az. Éhes. Közel sem arról van szó, mintha még mindig szerelmes lenne Priscillába, és érzékenyen érintené minden megjegyzése. A lány azonban nem hagyta volna itt Mackót a dermesztő hidegben. Holnap reggel magával viszi a kutyát.

Tichy Gold és Charles Trent a fiatalember hálószobájában bújt össze az ágyban. Tichy még rideg volt.

– Szóval nem gondoltad komolyan, hogy elhagysz? – jegyezte meg Charles.

– Buta – kuncogott a lány. – Teljesen magamon kívül voltam a pokoli heccektől.

Charles a tarkóján összekulcsolt kézzel feküdt, és a mennyezetet bámulta.

– Remélem, nem fűzöl vérmes reményeket a végrendelethez, mert én nem.

– Ó, dehogynem! – felelte Tichy. – Egész nap föl voltál spannolva.

Charles kényszeredetten nevetett.

– Hajmeresztő, igaz? Végül is én vagyok a fia, vagyis az örökség javát rám kellett hagynia.

Ettől a megjegyzéstől Tichy szerfölött szerelmes hangulatba jött, és véget is vetett a beszélgetésnek.

A folyosó másik végén Betty és Angela Trent ébren feküdtek a szobájukban. Betty még mindig bánatosan szipogott, már vöröslött az orra hegye.

– Nem tudom, miért vagy ilyen szomorú – sopánkodott Angela. – Úgy értem, először mindkettőnket sokkolt a hír, de bizonyos tekintetben jó, hogy megszabadultunk tőle, és semmi értelme úgy tenni, mintha másként éreznénk.

Betty megborzongott.

– Ez bűnös gondolat. Hiszel a pokolban, Angela?

– Nem, viszont a mennyországban sem hiszek.

A húga nyughatatlanul fészkelődött.

– Gondolom, Charles kapja a vagyon java részét, aztán feleségül veszi ezt a kis kurvát, és a nő fogja rátenni a mancsát a pénzre.

– Csak reménykedjünk benne, hogy ránk is hagyott valamit – fűzte hozzá a nővére –, különben nagy bajban leszünk.

Jeffry hosszú léptekkel járkált föl-alá a szobájában, és tanácsokat osztogatott a nejének, ami fölöttébb furcsa helyzet volt, mivel a házasságukban ez rendszerint fordítva történt.

– Mi a csuda jött rád? Miért vetted rá a cselédeket, hogy elvigyék és letisztítsák a holttestet? – kérdezte újra meg újra. – Majomszeretettel csüngsz a fiadon, mégis borzasztó bajba sodortad, mert rettegtél, hogy ő követte el a gyilkosságot. Te komplett őrült vagy. Az a pipogya senkit nem tudna megölni.

Jan megtalálta a hangját.

– Ne merészeld kritizálni a fiamat! – mondta vékony hangon. – Ő legalább tisztességes pénzt keres, amit rólad egyáltalán nem lehet elmondani.

– Nagyon is jól kerestem, amikor hozzám jöttél – mutatott rá keserűen Jeffry. – Igazán nem én vagyok a felelős az ország rossz gazdasági helyzetéért.

– Te egy rakás szerencsétlen üzletért vagy felelős. Pinky elmesélte nekem. – Pinky az egyik munkatárs neje volt.

– Te így képzeled a lojalitást? Kipletykálsz a hátam mögött? Kutakodsz az ügyeim után? Legszívesebben megszorongatnám azt a cingár nyakadat.

– Próbáld meg! – gúnyolódott a nő. – Próbáld csak meg!

– Jaj, fogd már be, szipirtyó… – motyogta ernyedten a férfi, miközben lefeküdt a franciaágyba az asszony mellé. Olyan mereven hevertek, akár két deszka, nem értek egymáshoz, s

mindketten azon ötleteltek, hogyan okozhatnák a legnagyobb sérelmet a másiknak.

Én legalább még jól nézek ki, gondolta Jan, akinek a végtelen soványság jelentette a szépet. Ha Jeffry nem kap semmit a hagyatékból, akkor keresek magamnak valaki mást.

Jeffry viszont azt gondolta: ha egy fillért sem kapok, elviszek mindent, amink maradt, és köddé válok Spanyolországban. Igazán megérdemelné ez a szipirtyó. Talán még azt is megtudná, mit jelent dolgozni a megélhetésért.

Az elmúlt néhány évben a sorozatos kudarcok és a frusztráció megtanították a férfit a gyűlölködésre. Már a felesége legkisebb porcikáját is utálta, legalább annyira, mint a bátyját. Muszáj ellazulnia. Rákényszerítette magát, és lelki szeme előtt a spanyol tengerparton heverészett a ragyogó napsütésben, miközben egy telt idomú spanyol lány jéghideg italt szolgált föl neki, aki ruganyosan járt és egyetlen anorexiás csontja sem látszott.

Melissa már másodszor érezte rosszul magát azon az estén. Verítékezve, hidegrázósan bújt ágyba. Soha, még a balos napjaiban sem hitte volna, hogy a rendőrség ilyen disznó módon bánhat emberekkel. Még mindig maga előtt látta Blair dülledt szemű, haragtól kivörösödött, püffedt arcát, amint őrá és Paulra zúdítja kérdéseit. A fiú annyira megalázkodott a felügyelő előtt, hogy szinte még a puszta létezéséért is bocsánatot kért, gondolta dühösen a lány.

Blair minden oldalról megvizsgálta az életét, a családját, a tanulmányait, a szakmai pályafutását, és rózsaszín haját nyilvánvalóan a drogfogyasztás biztos jelének vélte. Te jó ég! Még azt a sovány invernessi rendőrnőt is behívta, hogy nézze meg, nincsenek-e tűnyomok a karján. Pedig ma reggel még milyen boldog volt, mennyire felszabadult, s a közös életét

tervezte Paullal. Kövér könnycsepp gördült le Melissa orrán, s a takaróra hullt.

Az alagsori nappaliban Enrico egy zsebszámológép meg a betétkönyvei segítségével a megtakarításait számolgatta.

– Remekül csináltuk – mondta spanyolul a feleségének, de nem a déli pösze, hanem a kemény katalán nyelven. – Megvárjuk, mi lesz az öreg végrendeletében, aztán elmegyünk. Hallod, Maria? Tizenhét éves száműzetés után visszamegyünk Spanyolországba. Úgy élhetünk, mint a mágnások.

Maria szelíden mosolygott a férjére. Amit Enrico mond vagy csinál, az mindig úgy van jól.

Paul Sinclair az édesanyja szobájához osont, és lassan benyitott. Jeffry Trent aludt, ám Jan szemének csillogását ki tudta venni a sötétben.

– Paul! – A nő kiugrott az ágyból, köntöst kapott fel, és a fiához rohant. Szorosan magához ölelte. – Találjunk egy helyet, ahol válthatunk pár szót – hadarta. – Beszélnünk kell.

Másnap reggel Hamish Macbeth fölfelé baktatott Arrat falu főutcáján, sarkában a kutyájával. Egy bizonyos Mrs. Kinghez igyekezett, aki valamikor Lochdubh-ban lakott, és mindig kiváló pletykaforrásnak bizonyult. Bekopogott a földszintes ház ajtaján, majd türelmesen várt, mert tudta, hogy az asszonyt ízületi gyulladás kínozza. Végre csikorogva kinyílt az ajtó, és Mrs. King pislogott föl rá. Olyan volt az arca, akár egy öreg varangyos békáé.

– Nahát, Hamish! – lelkendezett a nő. – Csakugyan maga az. Kerüljön beljebb!

Az őrmester a kicsi, szűk nappaliba követte az asszonyt. Mackó azon nyomban elnyújtózott a kandalló előtt, s már aludt is.

– Csak nem a gyilkosság hozta ide? – kérdezte Mrs. King. – Bizony, bizony… a vén undok alaposan rászolgált, hogy kinyírják, és az Úr megbocsát nekem, amiért ezt mondom. Már itt vannak az újságoktól, és szobát keresnek, ahol megszállhatnának. Mrs. Angus, ott följebb az úton, kiadott két alaknak egy szobát a Suntól, de én nem alacsonyodom le idáig.

Ennek dacára Mrs. King varangymosolya kapzsiságról árulkodott.

– Mondja csak – kezdte Hamish –, ismer valakit Arratban, aki ennyire gyűlölte az öreget? Valakit, akivel olyan gonosz tréfát űzött, hogy emiatt esetleg megölhette őt?

Az asszony egymásra fektette a botján két göcsörtös, eldeformálódott kezét, majd rátámasztotta az állát.

– Igen – mondta végül –, de az legalább két éve volt.

– Ha sértésről van szó, nekünk, felföldieknek nagyon időálló a memóriánk – jegyezte meg Hamish. – Ki volt az, és mi történt?

Mrs. King félig lehunyta hüllőszemét.

– Hát az erdőkerülő, odafent, a nagy házban. Jim Gaskell, aki ott lakik a családjával az istállók fölött.

Hamish elborzadva hallgatta a kibontakozó történetet. Jim felesége két évvel ezelőtt szült az invernessi kórházban. Mr. Trent azonban nem engedte elutazni a férfit Invernessbe, arra hivatkozva, hogy orvvadászok vannak a földjén, és hiányozna az erdőkerülője, viszont fölajánlotta, hogy elküldi Enricót a kocsival, majd ő hazahozza a feleségét és a csecsemőt. Amikor Jim aznap visszaérkezett a hegyről, közölték vele, hogy a felesége már otthon van az újszülöttel, és őrá vár. Az asszony,

Mary büszkén vezette be a férfit a kis helyiségbe, amelyet gyerekszobává alakítottak át. A bölcsőhöz érve Mary óvatosan lehúzta a takarót, és egy kis csimpánz vigyorgott rájuk, fején a baba sapkájával. Az asszony elájult. Esés közben beverte a fejét a komód fiókjába, és súlyos agyrázkódást szenvedett. Jim a szomszéd szobában talált rá Andrew Trentre, karjában a síró csecsemővel. Az öreg majd kipukkadt a nevetéstől. Az erdőkerülő azzal fenyegetődzött, hogy megöli, ám később az a szóbeszéd járta, hogy Andrew pénzt adott nekik a gyerek eltartására, így aztán elült a vihar.

Hamish meghányta-vetette a hallottakat. Olyan felföldit még nem hordott hátán a föld, aki megbocsátana egy ilyen gonosz tettet. De így megkéselni! Egy golyó a fejbe, miközben Andrew Trent a birtokát járja… Igen, Jim inkább így végzett volna vele.

– Még valami? – kérdezte Hamish, aztán egy egész listát hallgatott végig a vénember tréfáiból, attól kezdve, hogy macskát tett az iskola zongorájába az év végi hangverseny előtt, egészen addig, hogy beszögezte Jim Macleod házának ajtaját az esküvője napján, és az őrjöngő lány meg a családja elkésett a templomból.

Mekkora hatalom a pénz, tűnődött a rendőr. Ha Andrew Trent szegény lett volna, a családja alighanem réges-régen veszélyes őrültnek nyilváníttatja.

Köszönetet mondott az öregasszonynak, és továbbindult az Arrat-kúria felé Mackóval. Egy csoport hidegtől reszkető férfi és nő bújt össze a kapu előtt, akár a menekültek – megérkezett a sajtó.

Hamish udvariasan közölte velük, hogy minden kérdésüket Blairnek címezzék, majd fölbaktatott a kocsifelhajtón. A házhoz közeledve egy lányt pillantott meg maga előtt, egy rózsaszín hajú lányt.

– Miss Clarke! – szólt utána.

Melissa hátrafordult, meglátta Hamish egyenruháját, és kifutott arcából a vér.

– Semmi baj. Pillanatnyilag nem teszek föl kérdéseket – mondta könnyedén a rendőr, s közben arra gondolt, milyen gyönyörű a lány szeme, szép formájú, sötétszürke. Úgy vélte, illik hozzá a rózsaszín haj. – Megszorongatta Blair? – kérdezte.

Melissa kimerülten pillantott föl rá, de az őrmester mogyoróbarna szeme kedves volt, muris külsejű kutyája pedig lassan csóválta borzas farkát.

– Igen, nagyon – felelte halkan.

– Ez azért történt, mert elmentek innen – magyarázta Hamish. – Valójában nem is maga ellen adott ki körözést, hanem Paul Sinclair ellen. Tudja, Paul édesanyja, Mrs. Trent fizetett a személyzetnek, hogy vigyék el a holttestet és takarítsák ki a szobát. A főfelügyelő okoskodása szerint azért, mert tisztában volt a fia bűnösségével, mármint hogy gyilkolt, és el akarta tüntetni a bizonyítékot.

– Rémes volt – folytatta Melissa. – Sosem gondoltam volna, hogy a rendőrség ilyen is lehet. Tudja, az egyetemen egy baloldali csoport tagja voltam, ők fasiszta disznóknak nevezték a rendőröket, de ezt egészen mostanáig nem hittem el. Olyan családban nőttem fel, amelyik mindig a rendőrséghez fordult, ha bajba került.

– Blair önálló kasztot alkot – jegyezte meg Hamish. – Várja csak meg, amíg fölolvassák a végrendeletet, és a kedvezményezettek után veti magát. Ugye, tisztában van vele, hogy sokáig nem tarthatja itt magukat? Legfeljebb még egy napig, aztán itt hagyják az elérhetőségüket, és mehetnek haza.

Elértek a házig. Melissa megállt.

– Nem akarok bemenni – mondta reszkető hangon.

Hamish fölpillantott az égre. Sötött a nap, s egy csöppnyi melegség járta át a levegőt. A ház fölé magasodó hegy körvonalai olyan élesen rajzolódtak ki az égbolton, mintha kartonból vágták volna ki. Egy pár egerészölyv vitorlázott lustán a kristálytiszta levegőben.

A rendőr elkanyarodott a háztól, a lány utánaindult, és beérte.

– Szeretnék föltenni egyetlen kérdést – mondta Hamish.

– Muszáj? – kérdezte Melissa. – Már épp eleget faggattak.

– Nem az ügyről van szó. Látja ezt a kutyát, Mackót?

A lány meglepetten pillantott a nagy testű, sárgás szőrű keverékre. Mackó amolyan kutyavigyort villantott rá.

– Természetesen látom.

– Tegnap egész nap itt voltam a gyilkosság miatt, és Mackót otthagytam bezárva a rendőrőrsön. Az őrsön, tudja, hideg van. Reggel adtam neki enni, és rengeteg vizet kapott. Ám hazafelé képtelen voltam elviselni a gondolatot, hogy egyenesen visszamenjek egy fűtetlen, hideg házba, ezért aztán beugrottam egy barátomhoz. A családjának nagy szállodája van. Ez a barátom azt mondta, kegyetlenség volt olyan hosszú időre ott hagynom a kutyát.

Melissa hirtelen támadt vidámsággal nézett föl a férfira.

– Most azt kérdezi tőlem, hogy szerintem kegyetlen volt-e?

– Igen.

– Hát… – felelte óvatosan Melissa – mi a helyzet a mozgással? Mackó egész álló nap nem volt kint sétálni?

– Dehogynem. Mrs. Wellingtonnak, a lelkész feleségének van kulcsa, úgyhogy délelőtt és délután megsétáltatta.

– Nem, akkor nem hinném, hogy kegyetlen volt. A kutyája úgy fest, mint akit kényeztetnek. Maga igazából nem is olyan, mint egy rendőr.

– Naggyon is olyan vagyok – felelte zsémbesen Hamish. – Én rendőrebb vagyok, mint az a tagbaszakadt, riogatós hájfejű odabent.

Egy autó söpört el mellettük.

– Az ügyvéd! – kiáltotta Hamish. – Ezt feltétlenül hallanom kell.

Melissa azon kapta magát, hogy a férfi után üget, aki hosszú léptekkel igyekezett visszafelé a házhoz. Afféle józan kedvesség árad belőle, gondolta.

– Vigyázna helyettem Mackóra? – fordult hozzá hirtelen a rendőr. – Kérdezze meg Enricót, tudna-e adni neki csontot vagy valamit.

Melissa átvette a kutya pórázát. Örült Mackó társaságának és a feladatnak, amely távol tartja Paultól.

– Enrico is a végrendelet felolvasásán lesz – mondta vidáman –, úgyhogy Mackó meg én megtámadjuk a kamrát.

Hamish bement a könyvtárba, és leghátul megállt. Valamennyien jelen voltak, feszülten, sóváran. Egyetlen szem nem maradt szárazon, gondolta cinikusan a rendőr, pedig Andrew Trent nem érdemelte meg, hogy szomorúak legyenek miatta, vagy gyászolják.

Az ügyvéd, Mr. Bright alacsony, kövér emberke volt, kerek szemüveget viselt, és mesterséges vidámságot árasztott maga körül.

Arról beszélt, milyen nagyon szerette a mókát a drága megboldogult, hogy a csínyjei és huncutságai mindenkit jókedvre derítettek – s mindezt a helyiséget megtöltő rokonok és rendőrök halálos csöndben hallgatták.

Hamish már fölkészült rá, hogy a végrendelet Andrew Trent utolsó nagy hecce lesz a családjával szemben. Ám a végakarat felolvasása után kiderült, hogy mindössze egyetlen embert érint katasztrofálisan.

Charles az égvilágon semmit nem örökölt.

Andrew Trent azt az utasítást hagyta, hogy adják el a házat, a birtokot meg az üzemeit. Az eladásból keletkező összeget, valamint a bankban lévő pénzét egyenlő arányban osszák el a lányai, Angela és Betty, a fivére, Jeffry, továbbá – meglepetésre – Paul Sinclair között. Bőkezű örökséget hagyott a spanyol alkalmazottakra és a külső személyzetre, Jim Gaskellt is beleértve.

Charles falfehér volt a döbbenettől. Megfogta Tichy kezét. A lány éppolyan döbbentnek tűnt, mint a fiatalember.

A többieknek fölöttébb nehezükre esett uralkodni a jókedvükön. Elérkezett végre a szabadság, gondolta Jeffry. Itt hagyom megrohadni a vén szipirtyót. Majd a fia gondoskodik róla, ha akar.

Hamishnek feltűnt, hogy Blair kárörvendő képet vág, amelyet már régóta ismert. A főfelügyelő valószínűleg azt hiszi, már tudja, ki a gyilkos.

Amikor végül mindenki kivonult a könyvtárból, s csak a rendőrök maradtak a helyiségben, odafordult Blairhez.

– Talált valamit? – kérdezte.

– Talált valamit, uram? – helyesbített undokul a főfelügyelő. – Igen, megcsíptem. Egy percen belül itt lesz a nő.

– Nő?

– Az állítólagos Tichy Gold. Gyorsan kiderítettük a múltját. Ezt nézze meg! Még jó, hogy az öregnek van faxa.

Hamish kíváncsian olvasott. Tichy Gold szimplán Martha Brownnak született, édesanyja Mrs. Enid Brown, apja Terence Brown, munkanélküli. Tichy, avagy Martha tizennégy évesen állt a fiatalkorúak bírósága előtt, mert agyonszúrta az apját. Az ok, amiért ledöfte, az volt, hogy a férfi megerőszakolta. Enyhe büntetést kapott, a fiatalkorúak egyik javítóintézetében kellett letöltenie a rövid időt. Soha többet nem ment haza, még csak szóba sem állt az anyjával. Tizennyolc éves korában, amikor egy televíziós producer szeretője lett, hivatalosan megváltoztatta a nevét. Kisebb szerepeket kapott, míg végül ezt a jól fizető munkát a krimisorozatban, amelyikben most játszott.

Az őrmester fölvonta a szemöldökét.

– Azért naggyon nem mindegy egy apát ledöfni, aki megerőszakolt, vagy egy aggastyánt, akit alig ismer az ember.

– Aki gyilkolni kezd, az folytatja a gyilkolást – jelentette ki, kövér kezét összedörzsölve Blair. – A nő azt hitte, Charles Trent örökölni fog, nem igaz? Beülhet a kihallgatásra, Hamish – tette hozzá nagylelkűen.

Hamish tétovázott. Érezte, hogy szólnia kellene a felügyelőnek az erdőkerülőről, ám aztán úgy döntött, jobb lesz, ha először ő maga kérdezi ki Jim Gaskellt.

– Nem, ezt önre hagyom – felelte. Tudta, mi következik, és nem bírta volna végignézni a megfélemlítő, nagyhangú kihallgatást. Magában viszont azt gondolta, hogy Blair nagyon is meg fog lepődni. Tichy Gold ugyanis sokkal keményebb és vagányabb annál, mint amire a főfelügyelő számít.

Így is történt. Mire Tichy végzett vele, Blairről folyt a veríték. A nő olyan ocsmány szavakat vágott hozzá, amilyeneket még soha életében nem hallott. Figyelmeztette, hogy ő igazi híresség, és a ház előtt várakozik a sajtó. Majd mesél az újságíróknak a főfelügyelő kihallgatási módszereiről, és semmi kétség, hogy lesz olyan tévéstáb, amelyik Blairnek fog kérdéseket föltenni. A múltjáról szóló jelentésben lévő tényekből semmit nem tagadott. Az apja degenerált volt. A tévés karrierjét kizárólag önmagának köszönheti, ő tört utat magának, és ezt senki nem veheti el tőle. Azzal fejezte be, hogy Blair vagy azon nyomban emeljen vádat ellene, de akkor mutasson fel bizonyítékot, vagy engedje el, különben tüstént idehozat egy ügyvédet Londonból, aki majd rendreutasítja. Egyébiránt összecsomagol, és másnap távozik.

Hamish vagy egy percig állt a könyvtár ajtaja előtt, nagy élvezettel hallgatta az odabent folyó lármás csatározást, majd kiment megkeresni Jim Gaskellt.

Az erdőkerülő meg a felesége otthon volt. Mary Gaskell éppen lefektette aludni a kicsit.

A rendőr könnyedén csevegett erről-arról, majd rátért a komisz tréfákra.

– Az bizony csúnya ügy volt a gyerekkel – jegyezte meg. – Mondja, számított rá, hogy Mr. Trent hagy magára valamit a végrendeletében?

– Egy pillanatig sem gondótam vóna – felelte Jim.

– De már nyilván hallott az örökségéről, hiszen úgy látom, nem leptem meg a hírrel. Ki mondta el?

– Enrico. A kis spanyol rögtön átrohant, hogy elújságolja.

– De addig nem tudott róla. Mr. Trent nem mondott erről semmit?

– Ó, dehogynem. Pedzegette nekem… Enricónak meg a többieknek is, hogy kapunk majd valamennyit, de egyedül Enrico hitt neki.

– Biztosan szörnyen haragudott rá, amiért így megtréfálta magukat.

– Legszívesebben megöltem vóna – felelte minden kertelés nélkül a vadőr. Jim Gaskell igazi emberhegy volt, erős lapátkezét a térdén pihentette. – De bosszút álltam rajta.

– Hogyan? – kérdezte Hamish.

– Zsarolással – felelte vigyorogva az erdőkerülő. – Írattam Maryvel ügyvédeknek, doktoroknak és pszichiátereknek Invernessbe, aztán közöltem a vén Trenttel, hogy be fogom perelni. Veszélyeztette az asszony egészségét, sokkot, traumát okozott, s a többi s a többi… Végül megegyezett bíróságon kívül.

– Mennyit fizetett?

– Tízezer fontot. Nem vagyok én kapzsi ember. De utána, ahányszor csak segítség kellett valamelyik tréfájához, azt busásan fölszámoltam neki. Én vótam például a fej nélküli lovag. A vén Trent gyűlölt. Azt akarta, menjek el, de félt kidobni, mert rettegett tőlem.

A férfi erőteljes keze megfeszült és elernyedt a térdén.

– Te jó ég, ember! Miért maradt itt, ebben a gyűlölködésben és tébolyban? – kiáltotta Hamish.

– Nekem megfelelt. Ravasz ember vagyok. A pénz nem nő a fán, és ez a lakás ingyenbe’ van. Tudja, mit mondanak a skótokról.

– Az a baj magukkal, zsugori skótokkal – felelte dühösen Hamish –, hogy a fösvénységet nemzeti erénynek kiáltják ki, és ezzel rossz hírét keltik a népesség nagyvonalú kilencvenkilenc százalékának. Sajnáltam magukat, amikor hallottam, milyen gonosz tréfát űzött Trent a gyerekükkel, de véleményem szerint maga semmivel sem jobb, mint amilyen a gazdája volt.

– Ja, de a maga véleménye nem számít, öregem. Az a hájfejű Blair vezeti a nyomozást. Tudom, ki maga. Csak egy falusi zsaru Lochdubh-ból, meg egy nyavalyás kisbérlő.

Hamish azzal a határozott kívánsággal távozott, hogy Jimmy Gaskellt találják bűnösnek.

Lement a konyhába. Melissa az asztalnál ülve szendvicset majszolt, Mackó mellette aludt, egy üres tálka mellett.

– Kerestem Mackónak valami maradékot – mesélte a lány. – Csak egy kevés hideg húst találtam. Nem akartam felbosszantani Enricót, hogy valami nagyobb ételt vegyek el. Ám a végrendelet felolvasása után lejött, megkérdezte, mit keresek itt, és amikor elmondtam neki, egy fél kiló májat adott a kutyusnak. Na, hogy ment?

– Jeffry, Jan és Paul meg a Trent nővérek naggyon-naggyon gazdagok lesznek. Enrico, Maria és a külső személyzet, valamennyien bőkezű örökséghez jutnak. Charles Trent egy vasat nem kap.

– Ó, az a kegyetlen! – méltatlankodott Melissa. – Szegény Charles. A többiek biztosan adnak neki valamit.

– Akkor naggyon meg volnék lepve – jegyezte meg Hamish. Töltött magának egy csésze kávét, és letelepedett a lány mellé az asztalhoz. – Nem akar gratulálni Paulnak?

– Nem, nincs kedvem hozzá. Én csak haza akarok menni.

– Bírja ki a végéig – nógatta az őrmester. – Nahát, itt jön Anderson.

Jimmy Anderson detektív őgyelgett be a konyhába.

– Idelent van valami innivaló, Hamish? – kérdezte. – Bementem a szalonba, ott tartják az italokat, de az új milliomosok közölték, hogy tűnjek el.

– Majd én megkérdezem Enricót – ajánlkozott Melissa. – A lakásában van.

– Hagyja csak – felelte Anderson.

A nyomozó a konyhaszekrényekben matatott, végül egy üveg főzősherryt talált, s miután teletöltött magának egy vizespoharat, csatlakozott a többiekhez az asztalnál.

– Ó, máris jobb – sóhajtotta az első nagy korty után.

– Durván ment Tichyvel? – tudakolta együtt érzően Hamish.

– Durván. A kishölgy úgy káromkodik, mint egy kocsis. Belibeg, repdeső szempillával néz Blairre, csak úgy árad belőle a szex. A főnök nekiront. A nő erre mély lélegzetet vesz, és bingó! Marilyn Monroe jobbra ki, Lady Macbeth balról be.

– És milyen jelentéseket kaptatok még? – érdeklődött az őrmester.

Anderson nyomatékosan Melissára pillantott.

– Ne törődj vele – mondta Hamish. – Megyek, hozok neked whiskyt.

– Jó, de hogyan?

– Nyugi.

Hamish fölment a szalonba. Az egyik sarokban egy zsúrkocsin sorakoztak az üvegek. Egyenként megfogta a palackokat, miközben valamennyien idegesen őt szemlélték. Aztán fölemelt egy malátawhiskys üveget, s így szólt:

– Aha! Ujjlenyomatok. – És üvegestől kimasírozott a helyiségből.

– Zseniális vagy – lelkendezett Anderson. Ledöntötte a maradék sherryt, majd whiskyvel töltötte meg a poharát. – Tehát, lássuk! Charles, az örökbe fogadott fiú. Semmiféle iratot nem találtunk a házban az örökbefogadással kapcsolatban. Kedves, semmirekellő, népszerű, rengeteg barátnővel, természetesen a felsőbb körökből, amíg nem találkozott Tichyvel. Egyik munkahely a másik után, mindig ő lép ki. Unja magát. Sosem bocsátják el. – A nyomozó nagyot kortyolt az italból, majd folytatta: – Jeffry Trent. Financiális zavarba került. A neje zabálja a pénzt, lakás a legmenőbb környéken, a legjobb ruhák, a legjobb ékszerek, a legutolsó Jaguar kocsik, a férje idefönt van, az asszonyé lent, Londonban. Szóval Jeffrynek nagyon kellett a pénz. Aztán Angela és Betty Trent. Vénkisasszonyok. Mindketten ötvenesek. Angela az idősebb, együtt laknak. Mesésen bőkezű járadékot zsebeltek be a papától. Nincs velük semmi különös, hacsak az nem, hogy a nők furák tudnak lenni a változó korban. Nem szerették az apjukat, és nem is csináltak titkot ebből.

Anderson ekkor Melissára pillantott.

– Paul Sinclair. Készen áll rá?

– Folytassa – mondta nyugodtan a lány. – Engem már nem izgat.

– Oké. Ragyogó eszű fiú, fizikából első volt Cambridge-ben. Jó munkaerő. Feddhetetlen szokásokkal. Egyetlen csúnya ramazúrit rendezett a cambridge-i kollégiumban, Pembroke-ban. A kollégiumi vacsorán becsípett, és orrba vágott valakit, aki könyvmolynak nevezte. Eljegyezte az egyik diáktársát, Anita Bloome-ot. A lány azonban ejtette. Paul részegen rátörte a csajra a kollégiumi szoba ajtaját, üvöltözött, szétdobálta a bútorokat, tönkrevágta a helyet. Közel állt hozzá, hogy kicsapják, pusztán azért élte túl a botrányt, mert kiváló diák volt. Ennyi.

– Paul erőszakos? – Melissa döbbenten nézett. – Látniuk kéne, mikor az atomkutatóban dolgozik. Szelíd, komoly, udvarias.

– Talán a szelíd Paul Sinclair beugrott egy telefonfülkébe, és úgy jött elő, mint… Szupergyilkos. Ta-tam! – rikkantotta whiskys poharát lengetve Anderson.

– Paul? Ugyan már. Ő nem lehetett – jegyezte meg Melissa, és ismét elsápadt.

– Menjen, kislány – mondta Hamish. – Szerintem ráférne magára egy jó alvás. Vagy fogjon egy könyvet, és bújjon el vele valami nyugodt helyen, ahol egyedül lehet.

Miután Melissa távozott, Anderson az őrmesterre nevetett.

– Csak nem vagyunk kicsit elfogultak Miss Rózsaszínfejjel?

– Nem, de rendes lánynak tartom.

– Hát nem mindannyian azok? – jegyezte meg sötéten a nyomozó.

– Mi áll a kórboncnoki jelentésben? – kérdezte Hamish.

– Nagy erővel átdöfték a szívét. Vacsora után történhetett. Mivel tizenegy órakor az öreg még életben volt, és a holttest éjfélkor került Tichy szobájának a padlójára, jó okkal állítható, hogy ennek az egy órának a leforgása alatt gyilkolták meg.

– De a patológus biztos ebben? Jó lesz utánanézni a bábunak, mármint annak, amelyikkel az első alkalommal hozták rá a frászt Tichyre. Valaki esetleg azt használta először, és csak később cipelte be a szobába a holttestet.

– Akkor az az illető biztosan őrült. Mi lett volna, ha Tichy a bábu láttán ugyanúgy összeüvölti a házat, mint a múltkor?

– Igaz – bólogatott eltűnődve Hamish. – De szerintem egy őrültet keresünk.

Melissa jött vissza a konyhába.

– Tichy szeretné látni magát – mondta a rendőrnek.

Nocsak, gondolta Hamish. Ismét megkérte a lányt, hogy vigyázzon Mackóra.

– Hol van Tichy?

– Odafönt, Charles szobájában.

Ötödik fejezet

Ó, ha szeretném én az emberi fajtát,

Ó, ha szeretném a buta ábrázatát.

Ó, ha kedvelném én azt, ahogyan lépked,

Ó, ha kedvelném én, ahogyan beszélget.

És ha bemutatnak egynek közületek

Bárcsak azt gondolnám, de jópofa gyerek!

SIR WALTER A. RALEIGH

– Úgy érzem, magával tudok beszélni – mondta a színésznő Hamish Macbethnek. Tichy egy széken ült az ablaknál a hálószobában, amelyen Charlesszal osztozott.

– Miről? – kérdezte óvatosan a rendőr.

Hamish a rendőrségi jelentésben olvasta, hogy Tichy voltaképp harmincöt éves, ami egyáltalán nem látszott rajta. Bőre sima volt, ránctalan és üde. A tekintetében azonban, amikor lankadt a figyelme, cinizmus és ridegség fura keveréke ült. A férfi ismét úgy érezte, nem kedveli a színésznőt, de fogalma sem volt, miért nem. Nem azért, mert megölte az apját. Pusztán Tichy tudta, milyen szörnyű kegyetlenséget kellett kiállnia, ami a hátborzongató megoldáshoz vezette.

Aztán mégis bevillant neki, ráébredt, hogy azért nem szíveli a nőt, mert senkit nem szeret. Azon ritka teremtések közé tartozik, akik határtalanul gyűlölik embertársaikat, legyenek férfiak, avagy nők. Hamisht meglepte a hisztériás roham, amelyet Tichy az első csíny után és a fej nélküli lovag miatt rendezett, főleg az utóbbi miatt. Színésznő lévén hozzá kellett szoknia a színpadi trükkökhöz. Talán azért csinálta, mert olyan könnyedén rendez jelenetet, ahogyan levegőt vesz, vagy elveszítette a lelki egyensúlyát.

– Csak biztos akarok lenni benne, hogy holnap elmehetek innen, és a dagadt detektív nem próbál visszatartani – mondta a nő.

– Megtette a vallomását – felelte Hamish. – Ha a rendőrségnek szüksége van önre, fölkereshetik Londonban is. De miért nekem mondja ezt?

– Mert nem beszélek senki mással – közölte Tichy. – El akarok tűnni innen, és elfelejteni, hogy bárkit ismertem az itteniek közül. Charles nagy hűhót csap majd, azt fogja mondani, hogy azért ejtettem, mert egy fillért sem örökölt.

– Ez igaz?

– Naná. Gondolnom kell a jövőmre. Ha feleségül megyek Charleshoz, egész életemben gürcölhetek, hogy eltartsam, és nem vagyok anyatípus. Persze ha belegondolok, még szóba jöhetne a drága Jeffry.

– Felesége van.

– Pillanatnyilag – mondta cinikusan Tichy. – Nem vette észre, hogyan néz a nejére? Most meg fog szabadulni tőle, arra mérget vehet. Igen, Jeffry nem rossz ötlet.

– Csak óvatosan – figyelmeztette a férfi. – Úgy vélem, a gyilkos ebben a házban van.

– Lehetséges, hogy Jeffry az? Ezt maga sem hiszi, zsarukám. Ez a típus legfeljebb álmodik az erőszakról.

Valami nesz hallatszott a folyosóról. Hamish az ajtóhoz ugrott, és fölrántotta. Senkit nem látott odakint.

– Azt hiszem, valaki hallgatódzott – mondta lassan.

– Valószínűleg a spanyol. Kiráz tőle a hideg. Állandóan itt rohangál, mindenkit szemmel tart. De tegyen meg nekem egy szívességet, és ne szóljon a főnökeinek, hogy elmegyek.

– Hát… – Hamish a nőre nézett. – Majd úgy teszek, mintha nem iss beszélt volna velem. Viszont most már bármikor megérkezhet az ujjlenyomat-azonosítás eredménye. Nem akarja megtudni, ki fejtette föl a ruháit?

– Csörögjön rám Londonban, és mesélje el. Bárki tette is, megkapja tőlem a számlát. Küldjék utánam a ruhákat. – Lefirkantott egy hammersmithi címet, és a férfi kezébe nyomta. – Blairnek is megvan, de én inkább magától szeretném hallani. Amúgy sem lehet ruhákról ujjlenyomatot venni. Vagy igen?

– Elképesztő, mi mindenről tudnak manapság levenni ujjlenyomatot – felelte Hamish. – És mivel megy el innen?

– Fölhívok egy invernessi taxitársaságot, hogy jöjjenek föl értem reggel, és vigyenek le a repülőtérre.

– Tudja, Miss Gold, az a mese a „szerelmi csevegésről” a hóban Charles Trenttel a gyilkosság estéjén… Nekem az a gyanúm, hogy akkor közölte vele, el fogja hagyni. Aztán a gyilkosság után, amikor úgy tűnt, Charles talán mégiscsak gazdag lesz, megállapodtak, hogy senkinek nem szólnak az eljegyzés felbontásáról, nehogy azt higgyék, Charles ölte meg az öreget, hogy megtartsa magát.

– Gondoljon, amit akar – válaszolta közömbösen Tichy.

Hamish fölállt, elindult kifelé, majd az ajtóban habozva visszafordult.

– A maga helyében, Miss Gold, angolossan távoznék. Meg se próbáljon bajt keverni.

A nő elvigyorodott, de nem felelt.

Hamish visszabaktatott a konyhába Mackóért.

– Hová megy? – kérdezősködött Melissa.

– Megint le a faluba – felelte Hamish.

– Esetleg… magával jöhetek?

– Ezúttal nem. Blair várja a jelentést az ujjlenyomatokról, és azt akarja, hogy mindannyian itt legyenek.

Miután Hamish távozott, Enrico és Maria jelent meg a konyhában, és nekiláttak ebédet főzni. Melissa fölment a szalonba. Bánatosan pillantott maszatos ujjaira, azt kívánta, bárcsak megmosta volna a kezét. Korábban mindenkitől ujjlenyomatot vettek.

Paul halkan beszélgetett az anyjával. Jeffry Trent a kandalló előtt állt, s őket figyelte. Betty bíborszínű fonalból kötött valamit, a tűk csattogtak és csillogtak a lámpafényben. Nővére, Angela újságot olvasott.

Nyílt az ajtó. Harry MacNab nyomozó lépett be, egyenesen Angelára nézett.

– Miss Trent. Kérem, azonnal jöjjön a könyvtárba.

Olybá tűnt, mintha Angela számított volna erre. Nyugodtan letette az újságot, fölállt, kihúzta magát, és az ajtóhoz masírozott.

Kisvártatva Tichy Gold jelent meg. Melissa pislogva nézte. A színésznő hozta a tévés „karakterét”, úgy volt kisminkelve és úgy öltözött fel, mint az a ribanc, akit a sorozatban alakított. Skarlátvörös, gyapjú miniruhát viselt – mintha ráöntötték volna. Szőkére festett haját ismét a kedvenc Marilyn Monroe-stílusban fésülte. A kandallóhoz riszált.

– Nos… – búgta fátyolos hangon, s egyik könyökével a kandallópárkányra támaszkodva fölmosolygott Jeffryre. – Milyen érzés milliomosnak lenni?

A férfi keszeg, szürke ábrázata mosolyra húzódott.

– Nagyszerű – felelte.

– Jeffry! – szólalt meg fölháborodva Jan a szoba túloldaláról.

Egyikük sem fordított rá túl nagy figyelmet.

– És mit fog kezdeni a millióival, maga vén pénzeszsák? – folytatta Tichy, s egyik ujját mókásan megforgatta Jeffry hajtókájának gomblyukában.

– Önnek elmondom. – A férfi hangosan beszélt, és pontosan fogalmazott: – Elutazom, hogy egy tengerparti fövenyen heverésszek valahol, és soha, de soha nem teszek többé keresztbe még két szalmaszálat sem.

– Magával visz valakit?

– Nem – felelte vidáman Jeffry.

Jan cingár kezét ökölbe szorítva elindult a pár felé.

– Jeffry! Úgy látom, elfelejtetted, hogy a bátyádat most ölték meg. Ne beszélj marhaságokat!

– Dehogy beszélek marhaságokat, drágaságom – felelte a férje. – Elhagylak, Jan. Olyan messze megyek tőled, amilyen messze csak lehet. Jót fog tenni neked, hogy ebben a pénzsóvár életedben először megpróbáld eltartani magad, ámbár feltételezem, hogy a pipogya fiacskádon fogsz élősködni.

Egyik pillanatban Paul leszegett fejjel ült, a következőben átvetette magát a szobán, és megragadta Jeffry torkát.

– Ne! – sikoltotta Jan. – Paul, ne…

A fiatalember elengedte mostohaapját, zihálva állt. Melissának fölkavarodott a gyomra, Tichy azonban szemlátomást jól érezte magát. Belekarolt Paulba.

– Nocsak, nocsak, tigris – búgta. – Mit szólnál, ha sétálnánk egyet? – Paul megrázta a fejét, mintha ki akarná tisztítani az elméjét. Reszkető kézzel megigazította félrecsúszott szemüvegét, majd szelíden kiment Tichyvel.

– Charles hol van? – kérdezte Betty Trent.

Jeffry és Jan egymásra nézett.

– Fogalmam sincs – mondta idegesen Melissa. – Azt hiszem, én megyek és…

– Soha többé ne alázzál meg így! – morogta Jan.

– Nem leszek itt, hogy megalázzalak – felelte jókedvűen Jeffry. – Elhagylak. És elhagyom Britanniát.

– Azt nem teheted. Beperellek.

Jeffry hirtelen évekkel fiatalabbnak látszott.

– Sosem találsz meg… soha – mondta boldogan. – Még az is lehet, hogy magammal viszem az ifjú Tichyt.

– Ilyen feledékeny vagy? Miss Gold eljegyezte magát Charlesszal – jegyezte meg Betty Trent.

Jan a sógornője felé fordult.

– Csak nem gondolod, hogy az a kis kurva hozzámegy Charleshoz most, amikor egy fillérje sincs? Hihetetlenül ostoba vagy.

Betty összehajtotta a félbehagyott kötést, és belerakta egy nagy kreton kézimunkatáskába. Jeffryre pillantott.

– Nagyon jól teszed, ha elhagyod Jant – mondta. – Mindig is katasztrófának tartottam a házasságotokat.

Melissa kirohant a nappaliból. Fogta a dzsekijét, és elindult a falu felé. Nem akart együtt ebédelni a többiekkel. Paulnak és Tichynek nyomát sem látta odakint.

A sutherlandi időjárás – szokásához híven – gyorsan megváltozott, enyhe volt és balzsamos, ragyogott a nap, és vízcsobogás hangja töltötte be a levegőt, ahogy az olvadó hólé lerobogott a dombokról és hegyoldalakról. Az út mellett patak csörgedezett, tőzegbarna vizén megcsillant az aranyló napfény. A falu előtt púpos híd vezetett át rajta. Minden csillogott, és vidámnak tűnt a tiszta levegőben.

Melissa rá se hederített a riporterekre, akik kérdésekkel zaklatták, csak ment tovább. Tudta, az egyetlen módja, hogy megbirkózzon velük, ha úgy tesz, mintha ott sem lennének. Szerencséjére, amint elérte a hidat, az egyik újságíró elkiáltotta magát, hogy az imént látta Tichy Goldot a ház körüli parkban, így aztán valamennyien elrohantak, és békén hagyták Melissát.

A falu főutcáján a lány meglátott egy kávézót, s arra indult. Remélte, ez nem olyan, amelyik csak a turistaszezonban tart nyitva, ám amint odaért, a nagy kirakat mögött Hamish Macbeth magas alakját pillantotta meg.

– Azt hittem, nyomoz valamit – szólította meg vádlón a férfit.

– Egyedül akartam lenni, és gondolkodni egy kicsit – felelte barátságosan Hamish.

Egy pincérnő jött az asztalhoz, megkérdezte Melissát, mit szeretne fogyasztani. A lány rádöbbent, mennyire éhes.

– Van valami helyi specialitásuk? – kérdezte reménykedve.

A pincérnő dallamos hangon sorolta: pite és chips, kolbász, bacon és chips, sonkás tojás és chips, birkahólyag és chips, hamburger és chips.

Melissa sonkás tojást és chipset rendelt.

– A bab külön fizetendő – jegyezte meg a pincérnő.

– Nem kérek babot.

– Ez a saját hajad, kislány?

– Igen – felelte kimérten Melissa.

– És hogy lett ilyen?

A lány a pincérnőre meredt.

– Komolyan tudni akarja – súgta egészen halkan Hamish.

– Ó, ebben az esetben, először kiszőkítettem, aztán befestettem rózsaszínűre. Flamingó a festék neve.

– Nahát, nagyon szép. Flamingó, ugye, azt mondtad? Talán a férjem kap ilyet Invernessben.

– Meg fogja változtatni a felföldi divatot – nevetett Hamish. – Most szép a haja, mióta kimosta belőle a rengeteg zselét. De nem okoz majd gondot, amikor elkezd lenőni?

– Dehogynem. Egyébként vissza fogom festeni a rendes színére. Ja… rémes jelenet játszódott le a szalonban. – Elmesélte Hamishnek, mi történt.

– Először is jó lesz, ha távol tartja a barátját Tichy Goldtól. Az a nő bajkeverő.

– Én viszont soha többé semmit nem akarok csinálni Paullal – felelte Melissa. – Engem az egészben az zavar, hogy Tichy ugyebár Charles menyasszonya volt, mikor a srácnak nem volt pénze, vagyis biztosan szerette.

– Szerintem viszont a külsejébe volt szerelmes – mondta Hamish. – Charles naggyon jó külsejű fiatalember, és Tichyt gyakran fotózták vele. Azt hiszem, innen eredt a vonzalom. Aztán az is benne lehet a pakliban, hogy miután Miss Gold kifeküdte az útját a show-bizniszbe, üdítő változatosságként talált egy szemrevaló szeretőt. És Charles hol volt, amikor mindez történt?

– Fogalmam sincs. Úgy tűnik, ma még nem látta senki.

– Talán már ki is derült, hogy ki fejtette föl Tichy ruháit.

– Ja, erről el is feledkeztem – jegyezte meg Melissa. – Mielőtt eljöttem, Blair éppen Angelát hívatta. Szóval ő lehetett az illető.

– Nocsak… Itt hozzák az ebédjét. Akkor magára hagyom.

– Nem tudna megvárni? Gyors leszek.

– Engem nem látnak túl gyakran egy gyilkosság gyanúsítottjának a társaságában – felelte határozottan Hamish.

Melissa sértett pillantást vetett rá.

– Gondoljon csak bele – folytatta a rendőr. – Blair szemszögéből nézve maga Paul menyasszonya. A fiatalember

talán tudott a végrendeletről, így maga is tudhatott róla, és együtt tervelhették ki az egészet.

A lány hatalmas, szürke szeme megtelt könnyel.

– Maga kiállhatatlan – mondta remegve.

Hamish megenyhült.

– Nézze, azért próbálom megfélemlíteni, hogy résen legyen. Egyikükben se bízzon.

– Ha Angela fejtette föl azokat a ruhákat – mondta Melissa, aki nagyon igyekezett minél tovább ott tartani a férfit –, az nem azt jelenti, hogy talán ő követte el a gyilkosságot?

– Szerintem azt jelenti, hogy Angela úgy vélte, Tichy túl sikeresen lopta be magát az öregember szívébe, ezért elhatározta, beleköp a levesbe.

– Szegény Angela – motyogta Melissa. – Blair rémesen meg fogja szorongatni.

Hamish fölállt.

– Azt hiszem, Blair rájön, hogy Miss Angela Trentet nem lehet egykönnyen megfélemlíteni.

Blair detektív-főfelügyelő hatalmas szemeket meresztett Angelára.

– Azt hiszem, maga nem fogta fel az ügy komolyságát – mondta, gondosan artikulálva a szavakat. – Az egyik ruha szegélyén üveggyöngyök voltak, és némelyiken megtaláltuk az ujjlenyomatait.

– Tiltakoztam én? – harsogta Angela. – Mondtam, hogy másképp volt? Igen, elismerem. Én fejtettem föl azokat a ruhákat. Az indok egyszerű. Tichy Gold gusztustalanul flörtölt az apámmal, és attól tartottam, hagy rá valamit a végrendeletében. Tudtam, hogy az apámat fogja felelőssé tenni, és így is történt. Bölcs dolog volt, amit tettem. Ha Miss Gold úgy dönt, hogy föl akar jelenteni, majd bíróságon kívül megegyezem vele, és bőkezű leszek. Úgyhogy semmiség az egész.

Blair előrehajolt az asztal fölött.

– Az apját meggyilkolták – mordult Angelára. – Véleményem szerint egy olyan nő, aki efféle trükkhöz folyamodik, az apját is átküldhette a másvilágra.

– Ó, csakugyan? Ön nem tett rám olyan benyomást, mintha különösebben intelligens volna. Egyébként is, miért vesztegeti az energiáját és hepciáskodik velem, amikor egy gyilkos tartózkodik a házban?

Angela hirtelen a szája elé kapta a zsebkendőjét, mint aki először fogja fel, hogy csakugyan egy gyilkos ólálkodik körülöttük.

Blair azonban lankadatlanul folytatta. Ismét végigvette Angelával az előző estét egészen a gyilkosságig, és minden egyes válaszát összehasonlította a korábban tett vallomásával.

Végül rámordult a nőre, hogy legyen elérhető a további kihallgatás végett, aztán Angela eldübörgött.

– Erős fizikumú asszony – jegyezte meg Jimmy Anderson. – Képes lehetett rá.

– Addig folytatom, amíg valamelyik megtörik – felelte Blair. – Hozza ide megint Charles Trentet. Ő számított rá, hogy örökölni fog.

Jó időbe telt, mire Harry MacNab megtalálta Charlest. Mindent tűvé tett utána, végül a játékszobában bukkant rá, ahol a fiatalember önmagával próbált meg pingpongozni. Elütötte a labdát, majd az asztal túloldalára ugorva igyekezett visszaütni a saját szerváját.

Blair fölpillantott, amikor Charles Trentet betessékelték a könyvtárszobába. A fiatalember kicsit sápadtnak tűnt, egyébként lazán viselkedett.

– Hát – kezdte Blair –, ez biztosan sokkolta magát.

– Igen – felelte Charles. – Természetesen sokkolt. Úgy értem, ha egy nyugdíjas papagájotthon vagy hasonló örökölt volna, kevésbé döbbent meg a dolog. De az, hogy mindenkire hagyott valamit, kivéve engem, nos, ez kicsit főbe kólintott.

– És most mitévő lesz?

Charles szomorúan elmosolyodott.

– Munka, munka, munka, gondolom. Sajnos. Könnyebb életre számítottam.

– Van rá esély, hogy valaki tudhatott róla, mi áll a végrendeletben? – kérdezte Blair.

– Nem hinném – felelte Charles. – Valamennyien feszültek voltunk a végrendelet felolvasása előtt. Ha azt hiszi, én öltem meg, mert úgy gondoltam, kapok valamit, akkor el van tájolva. Egy ilyen gyilkosság elkövetéséhez gyűlölet kell. Az öreg gyűlölt engem. Én nem kedveltem őt. De a kettő nem ugyanaz.

Blair még egy órán keresztül konokul folytatta a kihallgatást.

Charles rosszkedvűen távozott, ám Tichy láttán felvidult. A nő a folyosón állt, háttal neki, és Enricóval beszélgetett.

– Azt akarom, vigyék ki a holmimat Mr. Charles szobájából – hallotta a lány hangját.

Enrico bólintott, majd halkan elsietett.

– Mi ez az egész? – kérdezte Charles. – Dobsz engem, Tichy?

A nő elpirult, amikor meglátta.

– Nem helyes, Charles drágám, egy szobában lennünk, amikor nem vagyunk házasok. Angela és Betty annyira prűd.

Charles lenézett a menyasszonyára.

– Megismétlem: dobsz engem, Tichy?

Dacos pillantás volt a válasz.

– Miért ne dobnálak? Csak pocsékolom rád az időmet.

A fiatalember tekintete kifejezéstelenné vált, arca megmerevedett.

– Nagyon, de nagyon megkeseríthetem az életedet – mondta csöndesen.

Nyílt a szalon ajtaja. Betty Trent állt a küszöbön, mögötte a többiek: Paul, az anyja, Jeffry, Angela és Melissa, aki az imént csatlakozott hozzájuk. Mivel Betty nyitva tartotta az ajtót, mindnyájan dermedten nézték a folyosón veszekedő párt.

– Te most megfenyegetsz engem? – visította Tichy.

– Gondolj csak bele – folytatta hidegen Charles –, csak gondolj bele, mit tehetek veled – mondta, és kiment a házból az olvadó hóba.

Tichy megrázta magát, és fölnevetett. Betty döbbenten állt félre, hogy beengedje a nappaliba, a többiek némán meredtek rá.

– Ne hagyják, hogy elrontsam a jókedvüket – mondta a színésznő. – Miről beszélgettek?

– Rólad – felelte hirtelen Melissa. – Angela éppen azt kérdezte Jeffrytől, komolyan gondolja-e, hogy magával visz téged, mire Paul azt mondta, ha elvisz, ki fog nyírni.

– Melissa! – kiáltotta sértetten Paul.

A lány nekirontott a fiatalembernek.

– Megérdemelted – mondta indulatosan. – Idehoztál, ahol egy gyilkosság közepébe csöppentem, és ennek dacára, amióta visszahoztak bennünket Invernessből, csak az anyádhoz rohangálsz, vagy ezzel a kurvával flörtölsz.

– Ugyan már! – szólalt meg Tichy, aki szemlátomást nagyszerűen szórakozott. – A féltékenykedés sehová nem vezet, cicám, ahogy a rózsaszín hajad sem. Ami azt illeti, annyira ódivatú, a hetvenes évek…

– Féltékeny… rád? – mérgelődött Melissa. – Engem nem izgat, ki után fut Paul. Számomra ő semmit nem jelent. Maguk mindnyájan betegek.

Amikor Melissa kirontott a szalonból, Hamish Macbeth eltűnődött, mi folyik odabent, de úgy döntött, jobb lesz, ha inkább beszámol Blairnek az erdőkerülőről, Jim Gaskellről, úgyhogy a könyvtárszobába ment.

Blair veszettül szitkozódott, miután végighallgatta az erdőkerülővel megesett „móka” történetét.

Másnap egyfajta zsibbadtság és érthetetlenség ereszkedett az Arrat-kúriára. A kemény éjszakai fagy megadta magát a szitáló esőnek, melyet az Atlanti-óceán felől sodort a szárazföldre a viharos szél. Blair ideges volt, és fáradt. Strathbane meg Arrat között ingázott. Egy késő éjszakai vonattal indult, és másnap a hajnali órákban érkezett meg. Hamarosan föl kell vennie az utolsó vallomásokat, aztán muszáj mindenkit elengednie. Megvádolhatná Jan Trentet és Enricót, amiért hozzányúltak a bizonyítékhoz, csakhogy tökéletesen tisztában volt azzal, hogy az ördögi spanyol rögvest elküldené a magnószalagot a főnökének.

Elhelyezkedett hát a könyvtárban, és átnyálazta a jegyzeteit. Egyvalakire biztosan koncentrálnia kell, aki számításba jöhet, és az nem más, mint Tichy Gold. Egyszer már gyilkolt, következésképp ő az egyetlen, aki valószínűleg ismét gyilkolni fog. Andersonra pillantott.

– Hozza ide újra a színésznőt – mondta nyersen. – Meglátjuk, kiszedhetünk-e belőle még valamit.

Anderson kisétált a helyiségből. Tichy nem volt a többiekkel, akik morózusan ücsörögtek a szalonban. Megkérdezte, látta-e valaki a nőt.

– Alighanem még alszik – jegyezte meg a bőszen kötögető Betty. A fölötte lógó lámpa fénye megcsillant a szorgosan csattogó kötőtűkön.

Anderson lement a konyhába, és megkérte Enricót, vezesse föl Tichy szobájához.

– Egy másik vendégszobában helyeztem el – magyarázta az inas, miközben fölmentek az emeletre. – A hölgy nem óhajtotta megosztani a szobáját Mr. Charlesszal.

Enrico kinyitott egy ajtót. Mindkét férfi benézett a helyiségbe. Tichy az oldalán feküdt az ágyban, szőke haja borzasan terült szét a párnán.

– Ébressze föl – kérte Anderson.

– Miss Gold! – szólította a nőt Enrico.

Az ágyban fekvő alak meg se moccant.

Ekkor az inas odament az ágyhoz. Az éjjeliszekrényen álló dobozból kivett egy zsebkendőt, majd azzal rázta meg Tichy csupasz vállát.

A nyomozó elképedt.

– Már hallottam inasokról és hasonlókról, akiknek nem volt szabad megérinteniük az úrnőjük csupasz testét, amikor fölébresztették reggel, de ez az első alkalom, amikor ténylegesen látom, hogy valaki alkalmazza ezt a szokást.

Enrico fölegyenesedett, és szembefordult a detektívvel.

– Azt hiszem, Miss Gold elhalálozott.

– Mi van? Az nem lehet! – Anderson hosszú léptekkel az ágyhoz ment, és lerántotta a nőről a takarót. Megfogta a kezét, majd fölkiáltott. A színésznő hideg volt, és merev. – Hívja ide Blairt! – vakkantotta az inasnak. – Nahát! Ez rettenetes!

Mialatt a főfelügyelőre várt, ismét a holttest fölé hajolt. Nem látta erőszak nyomát. Az éjjeliszekrényen egy csésze állt. Anderson beleszagolt, és csokoládéillatot érzett.

Blair szinte berobbant a szobába, szeme majd kiguvadt a fejéből.

– Mondja, hogy szívrohamot kapott! – üvöltötte. – Csak azt ne mondja, hogy újabb gyilkosság történt.

Egy órával később Peter Daviot rendőrfőnök zordan szemlélte a könyvtárban összegyűlt rendőröket és detektíveket. Úgy festett, mint Jeffry Trent, csak fiatalabb kiadásban.

– Tehát az orruk előtt történt egy gyilkosság – mondta. – Volt itt valaki szolgálatban az éjjel?

– Ketten járőröztek odakint múlt éjszaka, és még ketten jöttek ma reggel – felelte Blair. – Itt nincs elszállásolási lehetőség, uram, és…

Daviot feltartott kézzel szakította félbe a főfelügyelőt.

– Nos, a patológus előzetes véleménye szerint lehetséges, hogy az áldozat halálát altató túladagolása okozta. Ki szed ebben a házban altatót? Remélem, az derül ki, hogy öngyikos lett.

Anderson kinyitotta jegyzetfüzetét.

– Angela és Betty Trent, valamint Mr. Jeffry Trent – felelte. – Egy üveg Dormadon nevű gyógyszer eltűnt Jeffry fürdőszoba-szekrényéből, a személyzet viszont azt állítja, hogy Trenték sosem zárták kulcsra a szobájuk ajtaját, vagyis bárki bemehetett.

– Kikérdezett már valakit? – tudakolta Daviot.

– Nem – válaszolt hízelkedő hangon Blair. – Abban a pillanatban, amint hallottuk, hogy ön idejön, úgy döntöttünk, megvárjuk.

– Helyes. Akkor először nézzük meg Charles Trentet. Ha nem tévedek, hallották, amint megfenyegeti Miss Goldot, legalábbis

Mr. Jeffry Trent szolgálatkészen ezt mondta nekem, amikor megérkeztem. – A rendőrfőnök szünetet tartott. – Hol van Hamish Macbeth? – kérdezte aztán.

– Visszament Lochdubh-ba – motyogta Blair.

– Éspedig miért? Ő helyettesíti McGregort ebben a körzetben. Ismeri az itt lakó embereket. Elképzelhető, hogy ez nem is belső gyilkosság. Azonnal hozza őt ide!

Anderson a szája elé tette a kezét, hogy leplezze mosolyát, miközben Blair vonakodva fölvette a kagylót, a lochdubh-i rendőrőrs számát tárcsázta, majd erőltetett udvariassággal megkérte Hamish Macbethet, térjen vissza az Arrat-kúriába, végül röviden tájékoztatta Tichy Gold haláláról.

Az egyik helyszínelő dugta be fejét a könyvtárba.

– A csészén nincsenek ujjlenyomatok – jelentette derűsen.

– Hát ez van – jegyezte meg bánatosan Daviot. – Nem fog meggyőzni arról, hogy egy öngyilkos a halála előtt tisztára törölte a csészét. Hozzák ide Charles Trentet.

A fiatalember feszültnek és összetörtnek látszott.

– Foglaljon helyet – mondta a rendőrfőnök. – Okunk van azt feltételezni, hogy a menyasszonya maga vetett véget az életének. Nos, hallották, amint ön tegnap megfenyegette. Olyasmit mondott neki, hogy „gondoskodhatok róla, hogy ezt nagyon, de nagyon megbánd”. Amikor pedig Miss Gold megkérdezte, ezt vegye-e fenyegetésnek, ön úgy válaszolt: „Csak gondold meg, mit tehetek veled.” Talán más szavakat használt, de ez volt a lényeg. Mégis mit akart ezzel mondani?

Charles a homlokát fogta.

– Rosszkedvem volt, mert elhagyott, ráadásul nagyon is szívtelenül. Vissza akartam vágni neki. Arra gondoltam, eladhatom a kapcsolatunk sztoriját valamelyik silányabb bulvárlapnak. Ennyi.

– Tegnap este bement a hölgy hálószobájába?

Charles megrázta a fejét.

– Nem láttam semmi értelmét. Bizonyos tekintetben minden az én hibám. Tichy elég boldog volt velem, mielőtt felcsigáztam a rohadt végrendelettel kapcsolatos várakozásait. Kapzsi lett, ez minden. De miért akarta bárki is megölni?

– Fölbosszantott valakit magán kívül? – kérdezte aztán Daviot.

– Azt hiszem, eljátszadozott egy kicsit az öreg Jeffryvel, és ez kiborította a feleségét. Inkább Jant kérdezzék erről.

– Úgy lesz.

Charlest aztán kimerítően beszámoltatták, hogy hol volt és mit csinált az előző nap és az éjszaka folyamán. A fiatalember nemhogy kibillent volna a nyugalmából, hanem szemlátomást egyre inkább összeszedte magát.

Végül Daviot elengedte, és Enricót kérette.

Azt kérdezte a spanyoltól, használta-e valaki éjszaka a konyhát. Enrico azt felelte, hogy Miss Angela jött le tizenegy körül egy pohár tejért. Korábban Mr. Jeffry Trent készített herbateát, Charles Trent szendvicset akart, Melissa Clarke pedig egy kancsó teát kért a szobájába.

Blair gúnyos hangon szakította félbe az inast.

– Mi van itt? Az előkelő népek nem csak meghúzzák a csengőt, és közlik magával, mit óhajtanak fölvitetni?

Enrico láthatóan élvezte a dolgot.

– Ez már nem a középkor – felelte a maga jól artikulált módján. – Maria meg én fölszolgáltuk a vacsorát. Köztudott, hogy utána nem vagyunk szolgálatban.

– Hát persze – vágta rá Daviot. – Úgy tűnik, az altatókat, már amennyiben azok voltak, egy csésze forró csokoládéba tették. Hol tartják a csokoládét?

– A konyha melletti kamrában, a nagy szekrényben, a többi száraz élelmiszerrel együtt.

– És a csokoládéitalos doboz ott volt ma reggel?

– Igen, a helyszínelők vitték el.

Daviot aztán újra megkérdezte az inastól, mikor ment lefeküdni, és hallott-e valami mozgást a konyha felől. Enrico erre azt felelte, hogy éjfél körül ment aludni, és ő meg a felesége nem figyelnének fel különösebben, ha bármilyen hangot hallanának a konyhából. Azt feltételeznék, hogy valamelyik vendég jött le egy kései italra vagy valami rágcsálnivalóért. Nem, nem emlékszik vissza semmilyen különös hangra. Szinte rögtön elaludt.

A rendőrfőnök átfutotta a dossziét, amelyet már az úton idefelé elolvasott.

– Térjünk vissza az első gyilkossághoz. Ha jól látom, maga elmozdította Mr. Trent testét, és kiterítette a játékteremben, majd kitakarítottak az emeleti hálószobában. El tudná mondani nekem a saját szavaival, miért csinálta?

Enrico tekintete Blair felé villant.

– Kezdetben arról volt szó, hogy Mr. Trent a saját rossz vicce áldozata lett. A feleségem meg én azt tettük, amit illendőnek találtunk.

Daviot hirtelen Blairhez fordult.

– Amennyire a nyomozás akkori állásából megítélhette, ez korrekt volt?

– Ja – mondta Blair, és megtörölte a homlokát. Rettegett Hamish Macbeth érkezésétől. Mi lesz, ha Hamish beszél Daviotnak arról, hogy Mrs. Trent fizetett a szolgálóknak, hogy takarítsanak ki? A rendőrfőnök nyilván elcsodálkozna, miért nem tartóztatta le őket.

Daviot tovább faggatta Enricót, aztán elbocsátotta az inast.

– Szeretnék meghallgatni egy független tanút – mondta. Az előtte heverő listát fürkészte. – Legyen, mondjuk, ez a Clarke nevű lány.

Melissa úgy érezte, mintha egy rémálmot élne át. Abba a reménybe kapaszkodott, hogy kiderül, Tichy ölte meg Andrew Trentet, majd öngyilkos lett. Kicsit megkönnyebbült, amikor Blair főnöke kezdte kérdezgetni, és nem a főfelügyelő.

– Csak nyugodtan, van idő – mondta Daviot. – Kérem, mondja el nekünk mindazt, ami tegnap történt.

Melissa remegő hangon azt felelte, hogy semmi különös nem történt. Egyébiránt csak el akart tűnni erről a rendőrökkel teli helyről. Daviot azonban rendületlenül folytatta, kérdés kérdést követett, mígnem a lány úgy érezte, mindent elmondott. Tichy flörtölt Jeffryvel, Jeffry azt mondta, elhagyja a feleségét, Paul megtámadta Jeffryt – minden apróságról beszámolt. Végül annyira gyöngének és kimerültnek érezte magát, hogy már a könnyeivel küszködött.

Amikor elengedték, Daviot homlokráncolva nézett le a jegyzeteire.

– Úgy tűnik, percről percre több a gyanúsítottunk, nem pedig kevesebb. Hát jó, legyen Jan Trent a következő.

A nő komoly tweedkosztümöt viselt, fehér blúzzal és kényelmes, lapos sarkú cipővel. A Daviottal szemközti székre ült, ölében összekulcsolta csontsovány kezét.

– Tehát, Mrs. Trent – kezdte a rendőrfőnök –, a férje nyilvánosan kijelentette, hogy elhagyja önt. Ez igaz?

Jan kissé megvonta a vállát.

– Mondott valami ilyesmit, de végtelenül ki volt merülve.

– És azt is mondta, hogy esetleg Tichy Goldot viszi el magával. Ekkor támadt rá a fia.

– Jeffry botrányosan viselkedett. Attól tartok, a bátyja halála kifordította önmagából. Az én szegény Paulom érthetően feszült idegállapotban volt. – Megkeményedett a nő hangja. – Ne zaklassák a fiamat.

Daviot alaposan kikérdezte Jant, hol volt és mit csinált az éjjel, majd visszatért Mr. Trent meggyilkolásának éjszakájára. A kihallgatás közben a nő egyre feszültebb és feszültebb lett. Egy zsebkendőt gyűrögetett hosszú ujjai között, kisimította a térdén, majd újra összegyűrte.

A rendőrfőnök közelről fürkészte az asszonyt. Kezdett megbizonyosodni afelől, hogy Jan Trent talán képes volt ölni abban a reményben, hogy a férje által pénzhez jut.

Miután befejezte a nő kihallgatását, úgy döntött, a halott férfi lányait veszi sorra.

Betty volt az első. Idegesnek és döbbentnek tűnt, kövér alakját illendő gyászruhába bújtatta, és vörös volt a szeme.

– Nem szomorított el annak az ostoba lánynak a halála – jelentette ki. – Tulajdonképpen örülök neki. Szerintem óhatatlanul instabil volt. És ez értelmet ad az egésznek. Meggyilkolta apát, aztán elvette a saját életét.

– Ez fölöttébb kényelmes megoldás volna – jegyezte meg Daviot. – Sajnos a csészét, amely véleményünk szerint altatót tartalmazott, tisztára törölték. Nem hinném, hogy aki öngyilkosságra készül, ilyet tenne.

Betty sírva fakadt, majd könnyek között, alig érthetően azt motyogta, hogy a rendőrök ostobák, és puszta szadizmusból húzzák el a kihallgatást.

Daviot föladta, hogy további kérdéseket tegyen föl neki, és kikísérték Bettyt a helyiségből.

Helyét Angela foglalta el, aki sokkal komolyabbnak tűnt. Kerek perec kijelentette, hogy gondolkodott a gyilkosságokon, és egészen biztos benne, hogy csak valami őrült követhette el a faluból.

– Ezekben a felföldi falvakban nagy a „beltenyészet” – mondta. – Jegyezzék meg a szavaimat: amíg maguk itt azzal pocsékolják az időt, hogy minket faggatnak, Arratban szabadon kószál egy nyáladzó, rögeszmés gyilkos.

Aztán morózusan ecsetelte, mit csinált előző este, és Daviot úgy találta, Angela Trent éppolyan bizonytalan a dolgában, mint mindenki más. Eddig ugyanis egyikük sem tudta pontosan megadni, hogy hány órakor hol tartózkodott az éjszaka, vagy mikor fordult meg odalent a konyhában.

Paul Sinclair következett. Arca fehér volt, szeme alatt karikák sötétlettek, mindazonáltal nyugodt, kimért hangon mondta el, hol tartózkodott és mit csinált az éjszaka folyamán.

– Akkor most térjünk vissza a tegnap délutánra – mondta Daviot. – Rátámadt a mostohaapjára, amikor kijelentette, hogy elhagyja az ön édesanyját. Nem így történt?

– Az a szemét csúfolódott anyával – felelte Paul. – Az isten szerelmére, az anyámról van szó. Csak nem várják el tőlem, hogy nyugodtan üljek, és egy szót se szóljak?

– A nyilvántartás szerint magának dühkitörés miatt már meggyűlt a baja a rendőrséggel – jegyezte meg nyugodtan a rendőrfőnök. – Tudja, lehetséges, hogy maga ölte meg Tichy Goldot, mert a mostohaapja inzultálta az anyját, amikor fölvetette, hogy miután elhagyja, esetleg Tichyvel utazik el.

Paul ernyedten nézett a rendőrfőnökre.

– Ezt nem tudja rám verni. Megmérgezni valakit, az igazán nem hirtelen felindultságra utal. És Mr. Trentet sem gyilkoltam meg. Nem érdekelt a pénze. A java részét át fogom íratni anyám nevére.

– Ezt előre megbeszélte vele… mármint Mr. Trent halála esetére?

– Dehogy, természetesen nem! – csattant föl Paul. – Nem is számítottam Mr. Andrew Trent halálára. Makkegészséges volt, amikor ideértem. És egyáltalán nem számítottam arra, hogy örökölni fogok. Mégis milyen alapon? Azt hittem, az összes pénz Charlesé lesz. Én csak az anyám kedvéért jöttem erre a pokoli helyre.

Még jó félórát kérdezgették a fiatalembert, hogy hol volt és mit csinált, majd elengedték.

Utána Jeffry Trentet hívták be. Az összes férfi és nő közül, akiket Daviot kihallgatott, Jeffry látszott a legkevésbé szomorúnak, sőt határozottan jókedvűnek tűnt. Azt mondta, nem állt szándékában magával vinni Tichy Goldot, pusztán azért mondta, hogy bosszút álljon a feleségén.

Miért?

Azért, mert éveken keresztül csak sopánkodott és megalázta őt, éveken át úgy szívta a vérét, mint valami pióca. Egyébként nem, nem szerette a bátyját, és igen, egyszerűen abban a reményben jött az Arrat-kúriába, hogy Andrew hagy rá valamit a végrendeletében. Jeffry az összes kérdést száraz, szabatos stílusban válaszolta meg, mégis valami alattomos öröm sejlett mögötte, amit Daviot fölöttébb idegesítőnek talált.

– Hát egyelőre ennyi – mondta a rendőrfőnök, miután befejezte a férfi kihallgatását. – Amíg várunk a helyszínelők meg a patológus jelentésére, itt maradunk, és végigvesszük mindazt, amit hallottunk.

Nyílt a könyvtár ajtaja, s egy langaléta figura lépett be rajta.

– Hamish! – üdvözölte a rendőrfőnök. – Ülj le, fiam, amíg mi megvitatjuk ezt az ügyet.

Blair kínosan fészkelődött. A rendőrfőnök valahogy rákapott, hogy amikor ővele elégedetlen, Hamish Macbethet a keresztnevén szólítja és tegezi. Mi van, ha Daviot visszatér a holttest kiterítéséhez, és mi van, ha Macbeth elmondja neki az igazat?

Hatodik fejezet

Ez egy találós kérdésben

elrejtett titok, egy fejtörőben.

SIR WINSTON CHURCHILL

Priscilla Hallburton-Smythe-nak némi nehézségbe ütközött bejutnia az Arrat-kúriába. Az odavezető keskeny utat ellepték az újságírók, fotósok, tévéstábok. A szürke égbolt alatt hatalmas gombaként csillogtak az antennák. A lány figyelmen kívül hagyva a riporterek rázúduló kérdéseit, letekerte az ablakot, és elmagyarázta az egyik őrt álló rendőrnek, hogy a család barátja. Ez ugyan nem volt igaz, de aligha mondhatta, hogy pusztán azzal a céllal jött, hogy segítsen Hamish Macbethnek a nyomozásban.

Végre-valahára túljutott a sajtósok tömegén, és a kapun belülre került. Enrico nyitott ajtót. Priscilla bemutatkozott, s a Trent kisasszonyokat kereste. Mivel az inas valamennyi földbirtokos nevét ismerte Arrattól egészen a partvidékig, valamint a felföldiekét is, tüstént bevezette a lányt a szalonba. Mindannyian ott gyűltek össze, valamennyi gyanúsított.

– Ön bizonyára nem emlékszik rám – mondta Angelához lépve Priscilla. – Gyerekként jártam itt. Priscilla Hallburton-Smythe vagyok, azért jöttem, hogy részvétet nyilvánítsak. Az édesapja halála szörnyű tragédia. Esetleg segíthetnék valamiben?

– Igazán rendes, hogy fölkeresett bennünket – felelte Angela –, de pillanatnyilag nincs semmi teendőnk. Még nem volt ügyészi meghallgatás, sőt a temetést sem tudjuk szervezni. Foglaljon helyet. Enrico, hozzon Miss Hallburton-Smythe-nak egy italt.

– Túl korán van még, és kérem, szólítson Priscillának.

– Bemutatom a többieknek – mondta Angela. – Úgy érzem, azt kéne mondanom, ismerkedjen meg az első gyilkossal, ő pedig itt a második gyilkos… – Élesen fölnevetett.

– Uralkodj magadon! – csattant fel a húga. – Betty Trent vagyok. Az a magas férfi az ablaknál Paul Sinclair, a rózsaszín hajú lány Melissa Clarke. Tőled balra Jeffry Trent, a nagybátyánk, jobbra a felesége, Jan. Ő pedig, ott a kandallónál, Charles. És hallottad a legújabb híreket?

Priscilla megrázta a fejét.

– Holtan találták a színésznőt.

– Tichy Goldot?

– Pontosan.

– Hogyan gyilkolták meg?

Betty önuralma eddig tartott, s miközben kétségbeesetten nézett Priscillára, kinyitotta és becsukta a száját.

– Ülj le, Betty! – szólt az unokahúgára Jeffry. – Majd én elmagyarázom. Tichy Goldot holtan találták az ágyában, mellette pedig egy csészét, amelyről letörölték az ujjlenyomatokat, és az altatóm eltűnt a fürdőszobából. Most a kórboncnok jelentését várjuk, és csak imádkozni tudunk, hogy kiderüljön, természetes haláleset történt. Ha nem törlik tisztára a csészét, azt feltételezhettük volna, hogy Tichy meggyilkolta a bátyámat, aztán öngyilkos lett.

– Ha nem tévedek, a rendőrség önök közül gyanúsít valakit – jegyezte meg Priscilla.

Döbbent csönd telepedett rájuk.

De miért vagyunk ennyire megdöbbenve? – gondolta Melissa. Mindvégig tudtuk, hogy közülünk tette valaki.

– Szerintem a spanyol volt, Enrico – szólalt meg végül Angela.

– Miért? – kérdezte Priscilla.

Melissa hirtelen valami mély ellenszenvet érzett az elegáns, gyönyörű szőkeség iránt, aki egy rendőr magabiztosságával tette föl a kérdéseket.

– Hogy miért? – visszhangozta Angela. – Azért, mert kapzsi, és pénzt hagytak rá a végrendeletben. Jaj, Betty, hagyd már abba a nyafogást! Az idegeimre mész. Nincs benned tartás. Ez a gond veled.

– Te pedig érzéketlen idióta vagy – bömbölte Betty.

– Tessék! Nézd meg, mit csináltál, Priscilla – szakította félbe a veszekedést Charles hangja. – Egész délelőtt faggattak bennünket, erre idejössz, és sót szórsz a sebeinkre.

A lány elpirult.

– Sajnálom – mondta. Úgy érezte magát, mint valami amatőr. Hamish Macbeth sosem lenne ilyen rámenős.

Aztán Angelával kezdett beszélgetni, az emlékeit idézte föl az Arrat-kúriába tett hajdani látogatásáról. Angela azt mondta, ha jól emlékszik, van néhány fotója, amely akkor készült, és elő is hozta az albumot. Priscilla a képek fölé hajolt. Igen, ő volt az, hatéves lehetett, és Angela meg Betty az apjukkal, aki éppen hahotázott valamin. A kisfiú felismerhetően Charles volt. A két nővér szoknyájába kapaszkodva hátrafelé tekintett, arcán rémület látszott.

– Mi ijesztett meg? – kérdezte Priscilla a fiatalembert.

Charles átment a nagy helyiségen, és ő is az album fölé hajolt.

– Ja, azon a napon… Akkor volt a „fölakasztott férfi lóg a fán”…

– Apa egyik tréfája – fűzte hozzá keserűen Angela. – Rávette az egyik vadőrt, hogy játssza el az akasztott embert. Szegény kis Charles halálra rémült.

– Ahogyan én is – felelte a lány, mert hirtelen tökéletesen emlékezett arra a napra. Nagyon sajnálta a kis Charlest. Őt azon nyomban elvitték a dühös szülei, s utána egy ideig azon tűnődött, vajon milyen lehet olyan apával élni, aki ilyen szörnyű dolgokkal viccel.

Betty időközben összeszedte magát, és megemlítette, hogy hallott a Tommel-kastélyszállóról. Az üzletmenet felől érdeklődött. Priscilla csak fecsegett, miközben egyfolytában gyűjtötte a benyomásokat a szalonban lévőkről, hogy beszámolhasson Hamishnek. Charles szelíd viselkedése mögött valami idegesség bújt meg. Jan mindvégig szótlan volt, feszült és ideges. Betty úgy hallgatta a hotel működtetésével kapcsolatos történeteket, mintha soha életében nem hallott volna ennél érdekesebbet. Angela úgy ült, mint aki karót nyelt, két kezét a térdén nyugtatva, a semmibe bámult. Melissa és Paul halkan beszélgetett az ablaknál. Jeffry volt az egyetlen, aki teljesen higgadtnak tűnt, mintha az égvilágon semmi köze nem volna az Arrat-kúriában történt hátborzongató eseményekhez.

Enrico jelent meg, és közölte, hogy Charlest kéretik a könyvtárszobába. A többiek összenéztek, mikor a fiatalember távozott a szalonból.

Priscilla fölállt.

– Gondolom, mindenkinek a házban kell tartózkodnia – fordult Angelához. – Esetleg hozhatok valamit a faluból?

Angela azt felelte, nincs szüksége semmire, Betty azonban fölvidult.

– Talán hozhatnál nekem ilyen színű fonalat Mrs. Talliskertől, a falu túlsó végéből. Mariát hiába kérem, mindig rossz árnyalatot hoz.

Priscilla boldog volt, hogy van egy apropó, amiért visszatérhet az Arrat-kúriába. Melissa utánament az előcsarnokba, szorosan a nyomában Paullal.

– Ki tudnál csempészni bennünket a kocsidban az újságírók mellett? – kérdezte a lány.

– Magamra haragíthatom a rendőrséget – felelte Priscilla. – Alighanem újra ki akarnak hallgatni benneteket.

– Csak rövid időre – könyörgött Melissa. – Úgy érzem, megőrülök, ha nem jutok ki innen. Paul úgyszintén. – A fiatalember rövidlátóan pislogott Priscillára. Melissa most nagyon is gyöngéd, oltalmazó érzéseket táplált a fiú iránt. Ma reggel bocsánatot kért a viselkedéséért, sőt könyörgött, hogy segítsen átvészelnie ezt a megpróbáltatást.

Hamish most mit várna el tőle? Mit tegyen? – tűnődött Priscilla. Talán kiszedhet némi fontos információt Melissából és Paulból. Gyorsan döntött.

– Rendben van. De mindketten lekuporodtok a hátsó ülésen, amíg elhajtok a sajtósok mellett. Hová akartok menni?

– Van egy kis kávézó a faluban – felelte vágyakozva Melissa. Észrevette az árnyékban téblábolóó Enricót, és halkabbra fogta a hangját. – Hol a kocsid?

– Fehér Volvo, a ház jobb oldalán – suttogta Priscilla.

– Hátul megyünk ki, és ott találkozunk – mondta sietve Melissa.

Priscilla nemsokára óvatosan hajtott lefelé a faluba, Melissa és Paul a hátsó ülésen kuporgott takarók alatt.

– Megjöttünk – szólt hátra, amikor leparkolt a kávézó előtt. – Nem fognak megtalálni benneteket az újságírók?

– A kávéházban nem – felelte a takaró alól előbukkanó Melissa. – Mindnyájan a Kisbérlőbe járnak, abba a kocsmába ott, följebb.

– Megyek, megveszem Bettynek a fonalat – mondta Priscilla –, aztán csatlakozom hozzátok.

– Helyes lány – jegyezte meg Melissa, amikor belépett Paullal a kávéházba.

– Igen – értett egyet a fiatalember –, és gyönyörű.

Melissának nemigen volt ínyére ez a megjegyzés.

– Figyelj, Paul – kezdte, miután megrendelték a kávéjukat –, meg kell próbálnod összeszedni magad. Tichy meggyilkolásához egyikünknek sem lehet semmi köze. Csak egy-két nap kihallgatást kell még túlélnünk, aztán kénytelenek elengedni bennünket.

Paul a teáskanala élével mintákat rajzolt a viaszosvászon asztalterítőre.

– Mi van, ha anyám tette? – kérdezte.

Melissa nagyot sóhajtott. Noha azt gondolta, hogy Jan képes ölni, hangosan ezt mondta:

– Természetesen nem anyád volt. Mégis mi okból tette volna? Tudod, Paul, édesanyád nagyon is képes gondoskodni magáról. A helyedben biztosan nem őrülnék meg, és nem

adnám oda neki az összes pénzemet, hanem csak annyit, hogy független lehessen. Már van is egy ötletem. Mondd neki azt, hogy menjen el egy hosszú tengeri hajóútra. Ily módon egy időre megszabadulsz tőle, és esélyt kapsz rá, hogy megállapodj.

Paul fátyolos tekintettel pislogott a lányra, és megfogta a kezét.

– Ezt szeretem benned, Melissa, az erődet.

A lány szelíden visszahúzta a kezét. Tudta magáról, hogy nem erős. Az erős egyéniség olyan, mint Hamish Macbeth. Egy pillanatra eltűnődött, vajon milyen lehet rendőr feleségének lenni, és kíváncsi volt, miért nem nősült meg eddig a férfi. Csak homályosan fogta fel, hogy Paul beszél hozzá.

– Anya mindig is uralkodott rajtam, és eljött az ideje, hogy csakugyan felszabaduljak a befolyása alól. Most rögtön megtehetem, amíg ki van borulva a szakítás miatt Jeffryvel. Amint rendbe jön, amúgy is kevesebbet fogom látni. Ez a tengeri utazás jó ötlet.

Priscilla lépett a kávézóba, és csatlakozott hozzájuk.

– Sikerült kapnom olyan színű fonalat – lelkendezett. – Hamarosan vissza kell vinnem titeket, különben Blair üvöltözni és káromkodni fog.

– Ismered Blair főfelügyelőt? – kérdezte Melissa.

– Igen, találkoztam vele. Tavaly volt egy gyilkossági ügy Lochdubh-ban.

– Lochdubh? Ó, akkor biztosan ismered Hamisht.

Árnyalatnyi ridegség kúszott Priscilla tekintetébe.

– Igen, barátok vagyunk.

– Ó! – Melissa kétkedve nézett a lányra, majd földerült az arca. A Priscilla-féle gyönyörű, gazdag lányok semmit sem akarnak egy falusi zsarutól.

– Mehetünk? – kérdezte Priscilla, aki váratlanul úgy ítélte meg, időpocsékolás volna tovább húzni az időt és faggatni őket.

Miközben visszahajtott az Arrat-kúriához, arra gondolt, talán nem is rossz, hogy Hamisht levették az ügyről. Melissa csinos lány, de butácska és ingerlékeny. A ház mellett parkolta le az autót. Amikor Melissa és Paul kiszállt, nem más tűnt föl a ház sarkánál és baktatott feléjük, mint Hamish Macbeth.

Melissa boldogan fölsikoltott, és egyenest a férfi karjába futott. A második gyilkosságról fecsegett, meg arról, hogy mennyire meg volt rémülve, de most, mivel ő visszajött, minden újra rendben lesz. Priscilla és Paul mindeközben barátságtalanul figyelt.

Hamish gyorsan kibontakozott a lány öleléséből.

– A legjobb lesz, ha bemegy, Melissa, mielőtt még Blair rájön, hogy elhagyták a házat. Egy szóra, Priscilla – mondta.

Melissa csak állt ott, és nézte, amint Hamish és Priscilla együtt elsétál. Mindketten magasak voltak, és fölöttébb fesztelenül viselkedtek egymás társaságában.

– Te flörtölsz Melissával? – kérdezte Priscilla.

– Ugyan, csak hozom a szokásos elbűvölő formámat – felelte Hamish. – Ismét dolgozom az ügyön. A többiek ebédelnek, nekem azonban szükségem volt egy kis friss levegőre.

– Hol van Mackó?

– Mrs. Wellington vigyáz rá. Képzeld, újabb gyilkosság történt, mégpedig a rendőrség orra előtt. Nagyobb gondom is van egy elkényeztetett kutyánál. Mit derítettél ki?

– Nem sokat. Betty megkért, hozzak neki fonalat a faluból, mire Melissa és Paul kikönyörögték, hogy vigyem le őket. Bonyolult ez az ügy. Valamennyien itt vannak, és az egyikük talán gyilkos. Ámbár az Arrat-kúria légkörében, a rémes bútorok között bárki gyilkosnak tűnhet. Enricótól kiráz a hideg. Észrevetted? Állandóan ott őgyeleg és hallgatózik. Paul Sinclair nem komplett, ha engem kérdezel. Mintha… bár ez csak megérzés, Melissát használná arra, hogy megszabaduljon az anyjától. Hamish, az jutott az eszembe, hogy ki volt Mr. Sinclair. Úgy értem, ki volt Paul apja. Talán lehetett elmebajos a családban, vagy ilyesmi.

– Mondasz valamit – dünnyögte Hamish. – Megint eleredt az eső, szörnyen el fogunk ázni, Priscilla.

– Az erdő szélén van egy nyári lak. Menjünk oda.

Beléptek a nyirkos és málladozó nyári pavilonba, ahol leültek egymás mellé.

– Olvastam egy cikket a génekről meg az öröklődésről – folytatta a lány.

– Remek – vetette közbe Hamish –, de sosem tűnt fel, hogy a gyilkosság örökletes volna.

– A gyilkosság nem, az elmebaj viszont igen.

– Talán – mondta lassan a férfi. – Majd megkérdezem Andersont, ő kutakodott mindenkinek a múltjában.

– Én egyszerűbben is meg tudom oldani – felelte lelkesen a lány. – Megkérdezem Paultól.

– Tessék? Megkérdezed, hogy dilis-e az apja?

– Dehogy, te buta. Azt fogom megkérdezni, él-e még az apja. Ha igen, hol, ha pedig nem, akkor miben halt meg.

Hamish a lányra villantotta lassú mosolyát.

– Nocsak, nocsak – gúnyolódott. – Micsoda detektív vagy! És én még azt hittem, el se akarsz jönni az Arrat-kúriába.

– Kevesebb dolgom akadt a szállodában, mint gondoltam – felelte kimérten Priscilla.

Hamish összekulcsolta a kezét a tarkóján, és eltűnődve a mennyezetet szemlélte.

– Ez a Melissa szép kislány – mondta álmodozón.

– Hamish Macbeth! Hacsak nem érdekel komolyan, hagyd békén. Kiborult, fiatal, távol van az otthonától, ráadásul nagyon érzékeny.

Hamish elvigyorodott.

– Csak ugrattalak – mondta, de Priscilla már föl is állt.

– Kettőnk közül valakinek muszáj dolgoznia – vetette oda élesen, és kiment a nyári lakból.

A szalon ablakában álló Melissa látta, amint a ház felé közeledik, látta a hosszú, könnyed lépteket, a makulátlan frizurát, a viseltes, de jó szabású tweedkosztümöt, a magabiztosságot, és megborzongott. Mindig ugyanaz történik. Talál egy pasit, akiről álmodozhat, egy férfit, aki után vágyakozhat, és éppen akkor, amikor kezdi azt képzelni, hogy van esélye, megjelenik a horizonton egy nő, és elcsaklizza tőle. Fölsóhajtott. A világ Melissáinak mindig meg kell elégedniük a második legjobb hellyel.

– Ne nézz olyan szomorúan! – hallatszott a háta mögül Paul hangja. – Hamarosan túl leszünk ezen a rémálmon.

Nyílt a szalon ajtaja, és Priscilla lépett be, kezében a fonallal, amelyet Bettynek vásárolt.

– Hol vannak a többiek? – kérdezte.

– Mindnyájan az ebédlőben – felelte Melissa. – Nekünk nem volt étvágyunk.

– Megyek, és odaadom ezt Bettynek – mondta a lány. Az ajtóban megtorpant és visszafordult. – Még él az édesapád? – kérdezte Paultól.

A fiatalember meglepetten pislogott.

– Nem – felelte kurtán. – Nem sokkal azután halt meg, hogy anyám elvált tőle.

– Sajnálom – mondta Priscilla. – És miben halt meg?

– Összetört a szíve. Most menj, és jelentsd ezt a rendőr haverodnak.

– Szükségtelen kijönnöd a sodrodból – korholta őt Melissa, miután Priscilla távozott. – És mégis miből gondolod, hogy Hamishnek kémkedik?

– Azért, mert elsétál a barátjával, majd hirtelen azzal a szándékkal jön vissza, hogy megpróbáljon kideríteni valamit az apámról. Mindenről Jeffry tehet. Ő vette el anyát.

– Próbáld meg visszafogni magad, Paul, ne borulj ki. – Melissa a fiúba karolt. – Talán mégiscsak ehetnénk valamit. – Fölmosolygott rá. – Ne aggódj, majd én gondodat viselem.

Paul szeme könnytől csillogott. Levette a szemüvegét, és megtörölgette a zsebkendőjével.

– Hál' istennek, hogy te itt vagy velem – mondta elcsukló hangon. – Ó, Melissa! Feleségül jössz hozzám?

A lány nagy szemeket meresztett. Valahol az agya hátsó fertályában egy apró figyelmeztető hang azt kiáltotta, hogy Paul csak pótanyát akar, és a „majd én gondodat viselem" megjegyzés sugallta a házassági ajánlatot. Ámde erősebb hangok és ragyogó képek is tolakodtak ott. Paul elég jóképű fiú, nagyszerű állással… és milliomos. Gyémántgyűrűt fog kapni tőle, a mama pedig el lesz ragadtatva. Fehér szaténruha. És kik lesznek a koszorúslányok? Templom. Harangok. Modern otthon. Csillogó konyha. Ő kötényben. Jó napod volt, drágám?

– Igen – felelte.

A többiek már a kávénál tartottak, amikor Priscilla belépett az ebédlőbe. Betty elragadtatott kiáltással fogadta el a fonalat, és szépen kérte a lányt, csatlakozzon hozzájuk.

– Rémes volt átjutni az újságírók között? – tudakolta Charles.

– Nem igazán – felelte Priscilla. – Nem tekertem le az ablakot, és hagytam, hogy átirányítsanak.

– Ezt nem szabadna megengedni – jegyezte meg Angela. – Hullarablók és keselyűk.

– Pedig érthető – vetette közbe Jeffry. – Úgy értem, Tichy Goldról van szó, és az olyanok, mint ő, kultiválták a publicitást. Az érdeklődést nem lehet egyszerűen elzárni, mint egy vízcsapot, pusztán azért, mert meghalt. Sőt…

– Elárasztott bennünket a média – jegyezte meg unottan Charles. – És nem azért, mert Tichy hajszolta a népszerűséget, hanem azért, mert két gyilkosságot követtek el ebben a házban.

– Igen, igen, drágám – sietett egyetérteni vele Betty. – De ne beszéljünk erről.

– Ahogy óhajtod – felelte Charles. – Ámbár attól, hogy nem beszélünk róla, a probléma megmarad.

– Pusztán arról van szó, hogy mindannyian gyanúsítottak vagyunk, rettegünk, és szikráznak az idegeink – szólt közbe Jan –, és ez a nevetséges Andrew Trent a falusiakat meg a külső személyzetet is meggyötörte. Ezt a házat sosem zárják, ahogyan a hálószobákat sem. Bárki bejöhetett kívülről.

Charles kitekintett az ablakon.

– Óhajod talán teljesítve – mondta. – Az erdőkerülőt, Jim Gaskellt hozzák kihallgatásra. Nyilván véget ért a zsaruk ebédszünete.

– A rendőrök tudhatnak róla, hogy Jim Gaskellnek sokkal súlyosabb oka volt Mr. Trent halálát kívánni, mint bárki másnak – szólalt meg halkan Enrico, aki épp egy kancsó friss kávét hozott be.

– Hogyan? Miért? – kérdezte egyszerre több hang.

Az inas elmesélte, hogyan tréfálta meg Andrew az erdőkerülőt.

– Na, tessék! – mondta diadalmasan Jan, miután Enrico befejezte az elbeszélését.

Charles vállat vont.

– Reméljük, a nap hátralévő részében vele foglalkoznak a rendőrök. Én már torkig vagyok a kérdéseikkel.

– Nem akarod megtudni, ki tette? – kérdezte Jeffry.

– Dehogynem – felelte Charles. – A menyasszonyomat ölték meg. Csak azt kívánom, kezdjenek el másfelé kutakodni. Folyamatosan velem foglalkoznak. Talán egy mániákus gyilkost kéne keresniük.

Nyílt az ajtó, Paul és Melissa sétált be. Jan metsző pillantást küldött a fia felé.

– Örülök, hogy valakinek jókedve van – morogta. – Ugye, nem azt akarod mondani, hogy az az idióta Blair megtalálta a gyilkost?

Paul megfogta Melissa kezét.

– Összeházasodunk, anya. Eljegyeztük egymást Melissával.

– Már csak ez hiányzott – füstölgött Jan. Mindenki más gratulációkat mormogott.

Priscilla az újdonsült menyasszonyra nézett, és azt gondolta, nem szerelmes a fiúba. Miután mindennek vége, meg fogja bánni ezt a döntését.

Jim Gaskell kihallgatása közben megérkezett Tichy Gold előzetes boncolási jegyzőkönyve. Altató-túladagolástól halt meg, de már a helyszínelők is fölfedezték az altatót a csokoládéital üledékében.

Az erdőkerülő szenvtelenül figyelt, majd így szólt:

– Miért pazarolják az idejüket arra, hogy engemet faggatnak? Én nem öltem meg a lányt, az égvilágon semmi okom nem lett vóna rá.

Daviot fölsóhajtott, s amikor elengedte Gaskellt, közölte vele, hogy álljon rendelkezésre a további kihallgatás miatt.

– A bábut megtalálták? – kérdezte váratlanul Hamish. – Arra a bábura gondolok, amelyikkel Trent először tréfálta meg Tichyt.

– Igen, megvan – felelte MacNab. – Odalent volt egy raktárban, a játékterem mellett, egy tucatnyi más trükk-kellékkel együtt.

– Vajon hogyan vélekednek ezek az emberek őszintén Andrew Trentről? – kérdezte inkább csak önmagától Hamish.

– Mit számít ez? – vetette oda Blair.

– Bárki gyilkolta meg, gyűlölte az öreget, komolyan gyűlölte – felelte Hamish. – Ha megoldjuk az első gyilkosságot, megkapjuk a választ a másodikra. Bár az is elképzelhető, hogy nincs közük egymáshoz.

– Ne is mondj ilyet – dohogott Daviot. – Mellesleg van benne ráció. Hozzunk vissza mindenkit, egymás után.

Jan Trent volt az első, akinek föltették ezt az egyszerű kérdést: „Mi a véleménye Andrew Trentről?”

A nő a döbbenettől tágra meredt szemmel nézett rájuk.

– Hogy mmmi a…? Hát nem sok. Csak egy ostoba vénember volt. Jeffry nem kedvelte különösebben a bátyját, nem is látogatta gyakran, következésképp én is ritkán találkoztam vele.

– Mivel foglalkozott az első férje? – tette föl a kérdést Hamish.

– Bankigazgató volt.

– Miben halt meg?

– Szívinfarktust kapott – felelte Jan. – Mi köze van ennek ehhez az…?

– Sok – vágott a nő szavába Daviot, miközben kíváncsi pillantást vetett Hamishre. – De térjünk vissza az eredeti kérdéshez. Milyen érzelmeket táplált Mr. Andrew Trenttel kapcsolatban?

Jan néhány pillanatig szótlanul ült, majd így szólt:

– Türelmetlenség, némi utálat, ez minden.

– Hol halt meg Sinclair? – kérdezte a nő távozása után Hamish.

– John Sinclair egy szanatóriumban halt meg, Ealingben – olvasta Anderson a jegyzeteiből.

– Közönséges szanatóriumban?

– Azt hiszem. Miért?

– Csak azon tűnődöm, hátha pszichiátriai betegekre specializálódott hely volt. Nem lehetett a fickónak olyan elmebaja, amelyet átörökíthetett a fiára?

– Utánanézek – mondta Anderson, s már föl is vette a kagylót.

Charles Trent jött másodikként. Amikor megkérdezték, milyen véleménnyel volt örökbe fogadó apjáról, a fiatalember zavartan válaszolt.

– Hát sokat nem mondhatok róla. Bosszantó vénember volt. Engem nagyon korán bentlakásos iskolába küldtek, és addig hagytak ott, ameddig csak tudtak. Nekem így megfelelt. Ki nem állhattam az itthoni vakációkat. Aztán egy idő múlva néhány fiú meghívott a szünidőre, ami kapóra jött. Azt kívántam, bárcsak igazi, mindennapi apám lenne. De mindig nagyon népszerű voltam, rengeteg barát vett körül, és apám megfizette a jó iskolákat. Amennyire csak lehetett, távol tartottam magam tőle, és ez mindkettőnknek megfelelt.

– Nem gyűlölte? – kérdezte Daviot, s közben ismét arra gondolt, milyen páratlanul jó külsejű fiatalember Charles Trent.

– Annyira nem, hogy megöljem, ha erre gondol – hangzott a felelet.

Charles alig hagyta el a könyvtárszobát, amikor Anderson szólalt meg derűsen:

– Beletenyereltél valamibe, Hamish. John Sinclair dilis volt. Csakugyan szívinfarktusban halt meg, de abban a szanatóriumban elmebetegek vannak. Egyik éjszaka elkóborolt, és egy szál ruha, annyi nem volt rajta a tél közepén. Kénytelenek voltak kényszerzubbonyt adni rá, és ahogy harcolt velük, infarktust kapott. Az ölte meg.

– Rendben – mondta Daviot. – Akkor halljuk, mi mondanivalója van erről Paul Sinclairnek.

Hamish arra gondolt, hogy Paul nagyon is fölkészült erre a kihallgatásra. Priscilla már biztosan föltette neki a kérdést az apjáról, és fölkeltette ezzel a gyanúját.

Paul nyugodtan beszélt, elmondta, hogy apja a válásig tökéletesen egészséges volt, attól bomlott meg az agya.

– És ön az édesanyját hibáztatta az apja haláláért? – kérdezte a rendőrfőnök.

Hideg düh szikrázott Paul szemében, de uralkodott magán.

– Természetesen nem. Jeffry Trentet hibáztatom. Ő vette el az anyámat. Azt mondta neki, ha hozzámegy, a legjobb iskolákba járhatok, mindenből a legjobbat kaphatom. Ez az egész Jeffry hibája.

Daviot előrehajolt.

– És mi a véleménye Andrew Trentről?

– Ki nem állhattam – felelte Paul. – Az a mocskos vén bolond meg a gusztustalan viccei.

Daviot hangja hideg volt, és szenvtelen.

– Maga ölte meg?

Paul megvetően horkant fel.

– Nem. Én arra készültem, hogy eltűnjek innen. Azt terveztem, reggel elmegyünk Melissával. Mindannyian utáltuk az öreget, de én vagyok az egyetlen, aki őszintén ki is mondja.

Betty Trent volt a következő. Döbbenten nézett, amikor arra kérték, mondja el, hogyan érzett az apja iránt.

– Hát ez fura maguktól. Az apám volt, szerettem. A viccei fárasztottak, ezt elismerem, és Angela meg én csak azért vagyunk itt, mert azt hittük, a halálán van, különben ide sem jöttünk volna. Maga nagyon érzéketlen, rendőrfőnök. Milyen otromba dolog ilyesmit kérdezni egy frissen elárvult lánytól. Tudja, úgy is lehet szeretni egy szülőt, hogy közben nem kedveljük.

Angelával sem jutottak sokkal messzebbre, ámbár őszintébb volt, mint Betty. Elmesélte, hogy az apjuk rossz tréfái miatt rettegtek az Arrat-kúriára jönni. Idestova húsz éve nem élnek együtt vele. Amikor mindketten harmincasok voltak, Andrew Trentnek még Perthben volt háza, ám amikor a kúriát és a birtokot eladásra kínálták, megvásárolta, és felköltözött északra. Jóllehet, nem folyt skót vér az ereiben, mindenáron skót földesúr akart lenni. Betty meg ő ekkor győzték meg az apjukat, hadd éljenek Londonban.

– Sem ön, sem a húga sosem voltak férjnél – szólalt meg csöndesen Hamish Macbeth. – Ebben benne volt az apjuk keze?

– Bizonyos mértékben azt hiszem, igen – felelte a nő –, de ha azt képzeli, hogy bármelyikünk is megölte ezért, akkor téved. Ó, tudom, mit mondanak az emberek: „A szegény Trent nővérek milyen szépek voltak fiatal korukban, és férjhez is mehettek volna, ha nincs az apjuk.” Néha szeretném magam is ezt hinni. Bárkit hoztunk haza, apám mindenkivel eljátszotta a rémes kis trükkjeit. Ám a tény az – mondta dörgő hangján Angela –, hogy senki nem szeretett bennünket eléggé.

Hosszú csönd telepedett a helyiségre, míg Angela Trent összeszedte magát. Istenemre, gondolta Hamish, ha a vén csibész még élne, talán kísértésbe jövök, és én magam ölöm meg.

Miután Angela távozott, Jeffry Trent jött be. Szinte üdítően hatott. Szikár volt, és élénk. Nem, nem kedvelte túlzottan a bátyját, de kevés dolga akadt vele. Valójában nem táplált különösebb érzéseket iránta. Pillanatnyilag viszont nagyon is szereti az elhunytat az örökség miatt. Megkapta tőle a szabadságot, amelyre vágyott.

– Mind Paul, mind pedig Mrs. Trent azt állítja, hogy ön vette el az asszonyt az első férjétől, John Sinclairtől, aki emiatt mentálisan összeomlott – mondta Hamish.

– Ugyan! – méltatlankodott Jeffry. – Ő vetette rám magát. És a John Sinclair típusú férfiak nem őrülnek meg azért, mert egy Jan-féle csontváz faképnél hagyja őket. Az ilyenek mindig is sült bolondok voltak.

Vajon ezek az emberek mindig ilyen förtelmesek – gondolta Hamish –, vagy csak a két szomorú gyilkosság miatt tűnnek rosszabbnak, mint amilyenek valójában?

Már majdnem sajnálta, amiért visszahívták Lochdubh-ból. Úgy érezte, ha kiszabadulhatna az Arrat-kúriából, tisztább képet kaphatna. Kinézett a könyvtár ablakán. Elállt az eső, sápadt napsugár szűrődött be odakintről. Charles Trent és Priscilla föl-alá sétálva beszélgetett. A rendőr azon tűnődött, miről folyhat köztük a szó.

– Bárcsak eltűnhetnék innen!

Miután Priscilla elköszönt, Charles kikísérte a lányt. Napfény csillant meg a latyakos havon, és kicsit enyhébb volt a levegő.

– Ez a hely olyan messze esik mindentől – folytatta a fiatalember. – Sosem éreztem itt otthonosan magam, és nem csak azért, mert apa nem szeretett, vagy a pokoli viccei miatt. Sutherland furcsa vidék a számomra, másfajta emberekkel, akik másképpen gondolkodnak. Valahányszor kiléptem a túlfűtött házból, mindig tudatára ébredtem a láp és a hegyek határtalan voltának. Én a várost szeretem, a fényeket, a színházakat, a bárokat, a lármát és a nyüzsgést. Néha, amikor éjszaka itt sétálgatsz, olyan tökéletes a csönd, hogy szinte belefájdul a füled. A föld pedig öreg, annyira vén, hogy vékony talajréteg borítja az ősi köveket. – Charles megborzongott. – Miért is mondom el mindezeket neked?

– Azért, mert idegen vagyok – felelte kedvesen Priscilla. – Azért, mert engem nem gyanúsítanak gyilkossággal. Csakugyan szeretted Tichyt?

A fiatalember bánatosan fölnevetett.

– Ha ezt huszonnégy órával ezelőtt kérdezted volna, azt felelem, igen, és komolyan is gondoltam volna. Éppen ez az, ami annyira rettenetes. Tichy halott, meggyilkolták, örökre elment. És valójában nem ismertem. Az a rókaképű detektív, Anderson mesélte, hogy börtönben volt gyilkosságért, mert megölte a saját apját. Talán felszínes vagyok… én mindenkit a

külseje alapján ítélek meg. Tichy szőke volt, gyönyörű, és mindenki irigyelt engem. Legalábbis azt hittem. Állandóan szerepeltünk az újságokban, ez tetszett nekem. Mikor a városban vagyok, semmibe nem gondolok bele eléggé, de idefönt… Itt nincs semmi, ami mögé elbújhatnánk, nincsenek civilizációs csapdák. – Charles fölsóhajtott. – De ki ölhette meg Tichyt? Közülünk senki, az biztos. Örökösen célozgatnak rá, hogy utáltam az apámat, pedig egyáltalán nem voltak iránta erős érzelmeim. Ezt képtelenek megérteni. Ha boldogtalan lettem volna az iskolában, talán másként alakul… Meg tudod ezt érteni?

– Igen, azt hiszem – felelte óvatosan Priscilla. – Mikor enged el benneteket a rendőrség?

– Hamarosan, különben idehívunk egy csapat ügyvédet, akik majd elintézik. Van valami programod ma estére?

Priscilla meglepetten nézett a fiatalemberre.

– Randit kérsz tőlem?

– Igen. Miért is ne? Elautózunk valahová, és megvacsorázunk.

– Hát…

– Priscilla, válthatnánk egy szót? – hallatszott mögülük Hamish Macbeth nyugodt, lágy hangja.

A lány elpirult, akár egy csitri, akit rosszalkodáson értek.

– Igen, persze – felelte bosszúsan. – Megbocsátasz, Charles?

– Majd szólj, mi lesz a vacsorával – mondta a fiatalember, és hosszú léptekkel elsétált.

– Mi van, Hamish? – kérdezte Priscilla.

– Este vissza kell mennem Lochdubh-ba, és abban reménykedtem, esélyem lesz megbeszélni veled az ügyet. Persze ha te inkább egy gyilkosság gyanúsítottjával szeretnél kiruccanni…

– Ne butáskodj! Még csak időm sem volt meggondolni a választ. Rendben. Hazafelé menet beugrom valami kajáért magunknak, és hét óra körül várlak az őrsön.

– Remek. – Hamish mogyorószínű szeme a ház bejárata felé villant, ahol a várakozó Charles kíváncsian figyelte őket.

– Akkor én elintézem a magam csodálóját, te pedig elintézed a tiédet – jegyezte meg Priscilla.

– Kiről beszélsz?

– Melissáról. Éppen itt jön.

Miközben Melissa a ház sarkától a férfi felé közeledett, Priscilla elsétált.

– Hallotta a híreket? – kérdezte Melissa Clark.

– Miféle híreket?

– Paul meg én eljegyeztük egymást, össze fogunk házasodni.

– Miért?

– Hogyhogy miért? – visszhangozta a lány. – Milyen furcsa kérdés. Nem kellene inkább sok boldogságot kívánnia a hölgynek?

– Egyáltalán nem tűnik szerelmes asszonynak.

– Mégis hogy néz ki egy szerelmes asszony?

– Boldognak látszik. Maga nem tűnik boldognak, Melissa.

– Talán ugrándozzak örömömben, amikor egy olyan helyen vagyok, ahol két gyilkosságot is elkövettek?

Melissa sarkon fordult és elvonult. Lehetséges, hogy Hamish… Elképzelhető, hogy Hamish… egy kicsit féltékeny rá? A lány megtorpant, hiszen a szíve erre vágyott. Ám amint továbbindult, győzött a józan esze, legalábbis az, amit józan észnek vélt. Ennek a világnak a Melissáit, győzködte magát nagy komolyan, nem arra szánta a sors, hogy szerelmesek legyenek és megházasodjanak. Ennek a világnak a szerencsés Melissái megállapodnak egy rendes, gazdag férj mellett. Egy férfi mellett, akinek történetesen dührohamai vannak, heccelte a fejében egy hang, mire a lány türelmetlenül megrázta a fejét, mint aki szabadulni akar ettől a gúnyos hangtól, és inkább egy templomi esküvő boldog víziójára fókuszált.

Priscilla átvette a rendőrőrs kulcsát Mrs. Wellingtontól, és udvariasan végighallgatta a lelkész feleségének panaszáradatát, miszerint a jövőben nem tud vigyázni a „korcsra”. Beengedte Mackót a házba, majd Hamish konyhájában nekilátott a vacsorakészítésnek. Mi a csudáért nem vesz Hamish Macbeth egy gáztűzhelyt, gondolta nem először a lány, miközben begyújtott a fekete vassparheltbe. A férfi nagy fészekalja húga és öccse jól él odaát Rogartban, a szülei tanyája is virágzik. Amennyire ő tudja, már nincs szükségük Hamish pénzére, ám gyanította, milyen mély nyomot hagyott benne az éveken át tartó kényszerű spórolás. Könnyű vacsorát készített: grillezett báránybordát, sült krumplit és egy hatalmas tál salátát. Már majdnem elkészült, mikor az őrmester megérkezett.

Milyen lenyűgözően fest, gondolta a férfi, amikor megállt az ajtóban, és levette a rendőrsapkát. Priscilla egyszerű levélzöld gyapjúruhába öltözött át, és ugyanolyan színű magas sarkú cipőt viselt. Minden hajszála tökéletesen a helyén volt. Egy

duci, zilált hajú, kötényes asszonyka sokkal otthonosabban festett volna ebben a nyomorúságos konyhában.

– Fáradt vagy? – kérdezte a lány.

– Nem nagyon – felelte Hamish, miközben lehuppant egy székre, és megpaskolta Mackót. – Inkább az agyam fáradt. Senkivel kapcsolatban sincs az a bizonyos érzésem. Egyik percben azt hiszem, az udvarlód, Charles az, a következőben pedig azt, hogy Paul. Ja, Melissa feleségül megy Paulhoz. Azon tűnődöm, lebeszélhetem-e róla.

– Az egyetlen mód, hogy lebeszéld róla, ha magad ajánlkozol a vőlegény helyett – felelte Priscilla, aki épp az ételt rakta le az asztalra. – Hoztam ásványvizet is. Gondolom, az összes eszünkre szükségünk lesz.

– Aha. Miről beszélgettél Charles Trenttel?

– Hát elég érdekes volt – felelte a lány. – A ribizlizselé a könyöködnél van. – Elmesélte Hamishnek mindazt, amit Charlestól hallott.

– Valószínűleg nagyon okos a fiú, és remélte, hogy mindezt el fogod ismételni nekem.

– Meglehet. De nekem nem volt ilyen benyomásom. Azt hiszem, rendes körülmények között Charles amolyan gondtalan, derűs fickó, akit megrendítettek a gyilkosságok meg a sokk. Szerintem, ha ennek az egésznek vége, ő lesz az egyetlen, aki sértetlenül kerül ki a dologból.

– Nincs olyan épelméjű ember, aki sértetlenül kerül ki két gyilkosságból – jegyezte meg Hamish. – Apropó, ép elme. Úgy gondolom, Paul Sinclairnek pocsék természete van, ez minden. Nemigen hiszek abban, hogy az elmebaj öröklődik a családokban. Az emberek túl gyakran veszítik el az eszüket alkoholtól, drogoktól, Alzheimer-kórtól vagy hasonlóktól.

Priscilla makacsnak tűnt.

– Szerintem Paul Sinclairre kellene koncentrálnod. Egy ilyen apával… – A lány elhallgatott, és Hamishre meredt.

– Mi a baj? – kérdezte a férfi. – Úgy nézel ki, mint akit villám sújtott.

– Kik voltak Charles Trent biológiai szülei?

– Nem találtunk örökbefogadási okmányokat. Mellesleg mit számít? Neked rögeszméddé vált ez az öröklődésdolog.

– De nem érdekelne?

– Aligha tudnám, hol fogjak bele – mondta Hamish. – Várj csak… Perth. Ott kellett laknia az öreg Trentnek, amikor örökbe fogadta a fiút. De holnap nemigen tudok elszaladni Perthbe. Kora reggel várnak az Arrat-kúrián.

– Odaszólhatok Strathbane-be, hogy beteg vagy. Nem fognak kétségbeesni. A ház hemzseg a nyomozóktól, a rendőröktől meg a helyszínelőktől. Mellesleg én is elvihetlek Perthbe.

– Alighanem csak annyit fogunk kideríteni Trent régi szomszédaitól, ha egyáltalán élnek még, hogy ők is ugyanúgy utálták az öreget, mint mindenki más – felelte borongósan Hamish. – Másrészt viszont nem tetszik, hogy az Arrat-kúria légköre kezdi leblokkolni az agyamat. Egyetlen nap, gondolom, úgysem számít.

– Akkor felhívom őket – közölte Priscilla.

Blair végighallgatta a lány magyarázatát, miszerint Hamish Macbeth vírusfertőzésben szenved.

– Az édesanyjával beszélek? – kérdezte fölöttébb gúnyosan.

– Nagyon is jól tudja, kivel beszél – válaszolt hűvösen Priscilla. – Ha képtelen átvenni az üzenetet, kapcsolja nekem Peter Daviot rendőrfőnököt.

– Nem, nem… Csak vicceltem – szabadkozott sietősen Blair. Amilyen sznob ez a Daviot, a plafonon volna, ha azt hinné, hogy megsértette Priscillát.

A lány visszament a konyhába.

– Feladat teljesítve – jelentette vidáman.

– Egy kicsit még mindig eszement ötletnek tűnik – jegyezte meg Hamish. – Mégis mit remélsz, mit fogunk kideríteni? Azt, hogy Charles Trent szülei őrültek voltak?

– Valami hasonlót – felelte higgadtan Priscilla. – Ez legalább egy kiindulási pont.

Hetedik fejezet

Hogy a nyelvbotlást elkerüld,

Öt dolgot jól figyelj meg

Kiről beszélsz, miket mesélsz,

Mikor, hol és kinek.

WILLIAM EDWARD NORRIS

Évek óta először zárták kulcsra az Arrat-kúria hálószobáinak ajtaját. Jan és Jeffry Trent még mindig egy szobán osztozott, egy ágyban aludt, s a két test között gyűlölettől vibrált a levegő. Nem kifejezetten szokatlan állapot ez egy házasságban, ám ezúttal tetézte a ház feszült és megfélemlítő légköre is. Föltámadt a szél, sivított, süvöltött és bömbölt a hírhedt sutherlandi szél, elfújva a vastag falak, a süppedő szőnyegek meg a központi fűtés előidézte összes biztonságérzetet, szunnyadó félelmeket keltve a civilizált elmékben azokról az időkről, amikor a harcosok és parasztok istene és védelmezője, Thor lovagolt az égbolton. Sutherland ősi istenei és démonai léptek a helyébe, szétszaggatva a vidéket a meglapuló szerencsétlen férfiak feje fölött. A nőké fölött is.

Melissa Clarke ébren feküdt. Dühös fuvallat zúgott az öreg kéményekben, és süvített keresztül a tetőn.

A lány fölkapcsolta az éjjeli lámpát. Soha nem térünk vissza ide, gondolta. Olaszországba vagy Franciaországba megyünk nászútra.

Néhány másodpercre elcsitult a szél, és Melissa halk, csoszogó hangot hallott a szobája előtti folyosón. Aztán ismét teljes erővel zúgott a szélvihar. A lány mereven feküdt, az ajtót bámulva.

És akkor lassan elfordult a kilincs gombja. Ez nem valami horrorfilm, győzködte magát komolyan Melissa. Odakint áll egy járőrautó, a földszinti előcsarnokban is őrködik egy rendőr. Mégsem volt képes megmozdulni.

Ismét elfordult a kilincs gombja. A lány rémülten nézett körül. Biztosan kell lennie valamiféle csengőnek, hogy riassza a személyzetet. Igen, ott lóg a zsinór a kandalló mellett. Viszont teljesen megbénította a félelem. Szóba se jöhetett, hogy fölkel az ágyból, és odamegy a csengőhöz. Látta, amint a kilincs ismét a helyére fordul. Az éjjeli lámpa fénye megcsillant a fényes sárgarézen, amely ezután mozdulatlan maradt.

Melissa hosszú ideig feküdt a ziháló, süvöltő, bömbölő szelet hallgatva, majd hirtelen elaludt.

Amikor kora reggel fölébredt, már nem fújt a szél. Könyökére támaszkodva ámultan nézett az ajtóra, azon tűnődve, talán csak képzelte az egészet. És akkor pokoli, gúnyos kacajjal telt meg a szoba. A lány szinte reszketett a félelemtől, mert rádöbbent, hogy ez a hang nem a vén Mr. Trent valamelyik nevetőgépéből hallatszik. Ez a hang a sötét lidércálmok világából jött, a kénköves bugyorból, ahol démonok lakoznak. Zokogott a rémülettől, ám a napvilágtól kissé fölbátorodva összeszedte minden erejét, kiugrott az ágyból, a csengőzsinórhoz rohant, és belecsimpaszkodott. Rángatta, csak rángatta, miközben ömlött róla a veríték. Rohanó léptek zaját hallotta fölfelé a lépcsőn, majd dörömböltek az ajtaján. Immár a megkönnyebbüléstől remegve fordította el a zárban a kulcsot és tárta ki az ajtót.

Enrico állt ott, mögötte egy rendőr.

– Valaki üldöz – kapkodott levegő után Melissa. – Ez a nevetés…

Mindkét férfi fülelni kezdett: semmi.

– Én hallottam – nyöszörögte a lány.

És akkor hirtelen ismét fölhangzott az a pokoli kacaj.

Az inas a kandallóhoz ment, és fölkukucskált a kéménybe.

– Csókák – mondta utálkozva. – Pedig tavaly én magam szedtem ki a fészket a kéményből.

– Magácska biztosan városlakó – jegyezte meg a rendőr.

Melissa az ágy szélére rogyott.

– Ez valami förtelmes – mondta. – Biztosak benne, hogy csókák?

– Persze – felelte a rendőr. – Igen ocsmány hangot adnak ki.

– Sajnálom, amiért gondot okoztam, de annyira megijedtem. Tudják, éjszaka valaki babrált a kilincsemmel.

– Hány órakor történt? – kérdezte a rendőr.

– Hajnali kettő körül.

– Akkor kellett volna csöngetnie – nézett rá szigorúan a férfi.

Melissa a fejét fogta.

– Olyan szörnyen féltem, hogy mozdulni sem bírtam. Pusztán a világosságnak köszönhető, hogy most képes voltam összeszedni a bátorságomat, és csöngettem.

Paul Sinclair jelent meg az ajtóban.

– Mi folyik itt, Melissa?

A lány beszélt neki az elforduló kilincsgombról meg a csókákról.

A fiatalember elpirult.

– Hát… én próbáltam benyitni az éjszaka. Beszélni szerettem volna veled.

– Hajnali kettőkor? – kérdezte gyanakvón a rendőr.

– Nem tudtam aludni – felelte dacosan Paul. – És jegyesek vagyunk.

Enrico fölegyenesedett a kandallónál.

– Ha óhajtják, készíthetek önöknek korai reggelit.

– Ó, az remek volna – mondta Melissa, aki az iménti riadalma dacára ahhoz már elég erősnek érezte magát, hogy utasítást adjon egy cselédnek. – Rántottát és kávét kérek, Enrico. Te mit szeretnél, drágám?

– Csak pirítóst és kávét – felelte Paul. – Az ebédlőben találkozunk, Melissa. Hamarosan odalent leszek.

Miután valamennyien távoztak, a lány nekilátott a mosakodásnak és öltözködésnek. Nekünk is lesz személyzetünk, gondolta. Talán egy bentlakó házaspár. Nem angolok. Egy idegen pár. Persze csak a nagyon gazdagok engedhetnek meg maguknak személyzetet, de Paul vagyonos lesz, ha nem adja oda az összes pénzét az anyjának. Melissa puha ajka egyetlen kemény vonallá keskenyedett. Mégis miért kellene mindent nekiadnia? Miért legyen minden Jané? Lehetne egy városi lakásuk meg egy szép, régi tanyájuk vidéken. Az bizony jó volna. Festett vászon bútorhuzat, drapériák és gerendák, meg persze: „Vigye a kocsit a garázsba, Costas, és mondja meg Juanitának, hogy hozzon italt a vendégeknek.” Igen, mindez az övé lehet. És ruhák, olyanok, amilyeneket Priscilla visel. Drága, sikkes ruhák. Finom anyagból, selyemből és puha gyapjúdzsörzéből meg bársonyból. Természetesen színházi zsöllyék, sőt akár egy páholy. Premierek. Fényes partik. Villa Dél-Franciaországban. „Küldd a személyzetet előre a csomagokkal, és mondd meg nekik, hogy készítsék elő a házat.” Repülővel Marseille-be, ahol Costas várakozik majd a fehér Rolls-Royce-szal, hogy elvigye őket a part mentén oda, ahol a nyaralójuk áll egy zsályaillatú dombon, a Földközi-tenger kék hullámai fölött.

Szülők az esküvőn…

Az álmodozás kezdett szilánkokra hasadni. Apának és anyának szép ruhát kell majd viselnie, és csöndben kell lenniük, hogy senki ne hallhassa az iskolázatlan beszédüket. És a kellemetlen

szagú, öreg Judy néni semmiképp sem jöhet el. Miközben a feje fölé emelte a hajkefét, Melissa már ott tartott, hogy teljesen fölösleges templomban összeházasodniuk. Egyszerű szertartás az anyakönyvi hivatalban, majd rövid látogatás haza anyához. Meglepetés, meglepetés… Összeházasodtunk. Hát nem jó móka? Így nem kerül kínos helyzetbe a munkás szülők meg a rokonok miatt az esküvőn. Igen, ez a tökéletes megoldás. Most azonban Pault kell rábeszélnie, hogy megtartsa a pénzt. Miért is kéne mindkettőnknek dolgozni? Ha a srác szereti, nyilván inkább neki akar örömet szerezni, mint az anyjának. Adjon a vén piszkafának valamit, de semmiképp sem az egészet.

Olyan rózsaszínűek voltak a gazdagságról szőtt álmok, hogy félreállították a gyilkosságok szította félelmet, és egyre élénkebb színben jelentek meg Melissa képzeletében.

Azzal a határozott szándékkal indult lefelé a lépcsőn, hogy tüstént elkezdi megdolgozni Pault.

Nem sokkal később Jeffry Trent sétált be az unokahúgai szobájába.

– Micsoda vihar volt az éjszaka – mondta. – Alig tudtam aludni.

Betty az öltözőasztalka előtt régimódi fémcsavarókat szedett ki a hajából, Angela az ágyon ülve a The Timest olvasta.

– Én az egészet átaludtam – felelte Betty a nagybátyja tükörképének. – Még mindig el akarod hagyni Jant? – kérdezte. – Arra gondolok, ez elég furcsa a te korodban.

– Ezzel azt akarod mondani, hogy nemsokára boldogtalan emberként halok meg? Nem, Betty. Úgy tervezem, hogy élvezni fogom az életet.

Angela letette az újságot.

– Gyakran tűnődtem azon, miért vetted el Jant. Az első feleségedet, Pauline-t kedveltem. Nagyon aranyos nő volt.

– Ha okvetlenül tudni akarod, némi frigiditáson kívül csakugyan minden rendben volt vele. Janben viszont épp ez volt a pláne. A megismerkedésünk után fél órával már berántott az ágyába.

– Jeffry! – Betty feszélyezetten nézett a nagybátyjára.

– Hát ez az igazság. A mesterkedő szajha… Egyébként sikeres házasság volt egészen addig, amíg el nem kezdett fogyni a pénz. Most azonban bosszút állok rajta. Sajnos nem tudom Pault rábeszélni, hogy egy fillért se adjon neki. Milyen kár.

– Apropó, pénz – szólalt meg Angela. – Rémesnek tartom, hogy Charles semmit nem kap.

– Úgy vélem, adhatnánk neki valamennyit – fűzte hozzá Betty. – Te mit gondolsz, Jeffry? Elvégre mindannyian milliókat kapunk, nem igaz?

– Igen, még az örökségi illeték levonása után is. Azt hiszem, én adok neki valamennyit… és elmondom Jannek.

Angela kínosan érezte magát.

– Nem kéne ennyire gyűlölködőnek lenned. Végül is elnyered a szabadságodat. Hagyd békén azt a nőt. Miért vagy ilyen kegyetlen?

– Te nem voltál házas – felelte Jeffry. – Fogalmad sincs róla, milyen az, amikor teljesen kiszipolyoznak. Ez a parazita minden kínt megérdemel, amit csak kaphat tőlem.

– Jeffry kifejezetten förtelmesen viselkedik – mondta a fiának Jan. – Úgy tűnik, elhatározta, hogy tönkretesz.

Paul egyik ujjával idegesen babrálgatva szemüvegét, gyámoltalanul nézett az anyjára.

– A legjobb volna, ha beadnád a válópert, mégpedig gyorsan – javasolta. – Akkor kiszedheted belőle a pénzt. Miért vagy még mindig egy szobában vele? Enrico találhat neked egy másik hálószobát.

– Nem fogom olyan könnyen elengedni – felelte Jan. – Jeffry fizetni fog, fizetni és fizetni…

– Ha meglép Dél-Amerikába, hiszen ezzel fenyeget, semmit nem fogsz kapni tőle. De ne aggódj, hiszen neked ígértem a részemet.

Jan szeme homályos lett a hálás könnyektől.

– Egyetlen anyának sincs ilyen jó fia. Nahát, Melissa! Nem is láttam, hogy itt állsz.

– Csak egy szót akartam váltani Paullal – mondta a lány.

A fiatalember megfogta a kezét.

– Mondd csak! Figyelünk.

– Négyszemközt, Paul.

A fiatalember az anyjára mosolygott, majd elment Melissával, aki fölvezette a szobájába, és kulcsra zárta maguk mögött az ajtót.

– Így legalább nem zavarnak bennünket. A rendőrség újra elkezdte a mocsok kihallgatást.

– Miről akarsz beszélni velem? – kérdezte Paul.

– Hát kettőnkről. Feleségül kértél, de még sosem szeretkeztünk.

A fiatalember elpirult.

– Rengeteg idő lesz rá, miután összeházasodtunk.

– De legalább megcsókolhatnál… – Melissa gyöngéden levette vőlegénye szemüvegét.

A sors úgy hozta, hogy a szűz Paul átessen a tűzkeresztségen. Ha valaki azt mondja neki, hogy mindössze negyedórával az első csók után pucéran hentereg Melissával az ágyon, biztosan nem hiszi el. Mégis így történt – gyorsan, hevesen, félszegen, de nagyon is kielégítően. Pompásan érezte magát, és három méter magasnak.

– Mit szólnál egy városi lakáshoz meg egy nyaralóhoz vidéken, valahol a kutatóintézet közelében, miután összeházasodtunk?

Alig fogta fel, amit Melissa mond neki.

– Ehhez rengeteg pénz kell – felelte álmosan.

A lány megfogta és a mellére tette a fiú kezét.

– Hiszen rengeteg pénzed lesz – mondta nyomatékosan.

Paul a lány mellét cirógatta, s azon álmélkodott, milyen puha a bőre.

– A gond az, hogy az egészet odaígértem anyámnak.

– Hát ez butaság – búgta Melissa. – Úgy értem, nincs szüksége az egészre. Egy kevés neki, a többi pedig nekünk. Ez így tisztességes. Nem akarhatod megfosztani a gyerekeinket a jó iskoláktól. – Egy pillanatra elhallgatott, majd lágyan folytatta: – Gyerekek. Sok gyerek, és akár most azonnal hozzákezdhetünk.

Mámorító dolgokat művelt a fiú testével. Paul utolsó gondolata, mielőtt a szenvedély egy újabb hulláma csapott át rajta, az volt, hogy az anyja nem lesz túlzottan elragadtatva ettől.

Végül Melissa karjában elaludt. A lány a plafont bámulva erősen törte a fejét. Arról szó nincs, hogy pénzéhes lennék, magyarázta egy képzeletbeli Hamish Macbethnek. Pusztán az a helyzet, hogy Paul megkapja azt a rengeteg pénzt, és miért engedné meg neki, hogy elajándékozza? Mint oly sok kishitű nő, Melissa Clark is olyan volt, mint a hat szerep, akik egy szerzőt kerestek – örökösen egy szerepet kerestek, amelyet eljátszhatnak, pusztán azért, hogy sarokba szorítsák a valóságot. Az új szerep a feleség- és anyafigura volt. Csakhogy a gazdag feleség és anya szerepe.

Hamish Macbeth és Priscilla Hallburton-Smythe az A9-es úton száguldott Perth felé.

– Kicsit bűnösnek érzem magam – jegyezte meg Hamish. – Olyan ez, mint valami vakáció, mint amikor nem kellett suliba menni egy vizsganapon.

– Hál’ istennek, itt nem esett olyan sok hó, mint nálunk Sutherlandben – mondta a lány.

– Még meg sem kérdeztem tőled, milyen érzés állandóan Lochdubh-ban élni – kíváncsiskodott Hamish. – Úgy értem, egész évre itt ragadtál, hiszen korábban az év java részét Londonban töltötted.

– Nekem tetszik. Eleinte ugyan kicsit sokkolt, hogy egy szállodában lakom. Úgy tűnik, sosem fogunk bezárni. Amióta Mr. Johnson az igazgató, könnyebb lett a dolgom. Apa odahívatta az építészeket, fölhúzunk a szálloda mellé egy ajándékboltot, azt fogom vezetni. Ne turistaszemétre gondolj, a legjobb skót árut tartom majd, amit csak beszerezhetek. Végül

is a mi vendégeink megengedhetik maguknak, hogy fizessenek a kitűnő minőségért. Máskülönben, ha úgy érzem, elegem van Sutherlandből, mindig fölmehetek valamelyik barátomhoz Londonba.

– Csak az ejtett gondolkodóba, amit Charles Trent mondott. Elvégre az apád angol.

– Meg ne hallja, hogy ilyet mondasz! – szörnyülködött tettetett rémülettel Priscilla. – Papa rendelt magának egy kiltet… estélyi öltözetnek. Szerinte a vendégeknek tetszeni fog. – A lány aztán témát váltott. – Most, hogy távolabb kerültél tőlük, mit gondolsz az Arrat-kúriában lévő társaságról?

Hamish felnyögött.

– Valamennyien rendesnek és átlagosnak tűnnek. Ha a vén Mr. Trent élne, és valaki mást gyilkoltak volna meg, ráböknék az öregre, és azt mondanám: „Íme, a gyilkosunk. Nyilván valami gond van a fejével, ha továbbra is fizetni akar ilyen förtelmes tréfákért, miközben tudja, hogy mindenki rühelli őt ezért.”

– Vajon tudta, hogy utálják? – kérdezte Priscilla. – Nahát, már látom az Atholl-kastélyt. Nem vagyunk messze. Tudod, arra gondolok, hogy mindenki, így vagy úgy, de hízelgett az öregnek. Nézd, itt nyoma sincs a hónak, és süt a nap. Egy egészen más világ.

Hamish elővette az üggyel kapcsolatos jegyzeteit, s mialatt Priscilla behajtott a városba, azokat tanulmányozta.

– A kórházban kezdünk – mondta a lány. – Nálad vannak Charles Trent születési adatai?

– Persze. Megmondta Andersonnak. 1964. november 5.

A központi kórházban nem találtak feljegyzést Charles Trentről, ami azt jelenti, hogy a kérdéses időben egyetlen Charles sem született.

– Hát ez elpocsékolt idő volt – jegyezte meg Hamish. – Egészen idáig eljöttünk egy hiábavaló próbálkozás miatt.

– Az örökbe fogadó egyesületek pedig mind a nagyobb városokban működnek, mint Aberdeen, Edinburgh és Glasgow – mondta Priscilla. – Szerintem ebédeljünk – javasolta –, és találjuk ki, mi legyen a következő lépés.

– Csak ha én fizetek – jelentette ki a férfi. Még mindig nem hagyta nyugodni a lány megjegyzése, miszerint lejmolós, ámbár miért pont ez az utolsó megjegyzés fájt neki, amikor még a korábbiakért sem törlesztett – vagy nem is akart törleszteni.

– Mit szólnál egy hamburgerhez? – kérdezte Priscilla.

– Ne akarj megsérteni. Én tisztességes ebédre gondoltam. Mr. Johnson azt mondta, van itt a központban egy jó kis borpatika.

A borpatikáról kiderült, hogy csakugyan nagyon jó, és a lány megkönnyebbülésére az árak is szerények voltak. Hamish kezdte jól érezni magát. Pertht amolyan kis ékszerdoboznak tartotta – jó üzletek, jó éttermek, és gyönyörű a város közepén keresztülfolyó Feey.

Már az igazán kiváló kávéjukat fogyasztották, amikor Priscilla odahívta a pincért, és megkérdezte, vannak-e kórházak a város külső részén, vagy esetleg szülőotthonok.

– Működik egy kis földszintes kórház az országút mentén, nyugati irányban – felelte a nő. – A Jameson kórház, a Blairome úton.

– Helyben vagyunk – mondta diadalmasan Priscilla. – Ott megpróbálhatjuk.

– Előtte azonban menjünk el oda, ahol valamikor Andrew Trent lakott – vetette közbe Hamish –, hadd lássuk, emlékeznek-e rá a szomszédok.

Andrew Trent hajdani háza a város peremkerületében állt. Hatalmas, kétszárnyú, barna homokkő épület, előtte kopár, kavicsos terület, amelyet fadézsákba ültetett barátságtalan borostyán díszített. A kapu fölötti tábla arról tanúskodott, hogy ez a Dunromin Hotel. A kapuhoz közeledve láthatták, amint nagyon idős vendégek fürkészik őket az utcára néző társalgó ablakából, akár egy csapat kíváncsiskodó teknőc.

Odabent a barna Windsor-leves, a fertőtlenítő és a viaszpolitúr szaga amolyan intézeti jelleget kölcsönzött a helynek.

A recepciós lány odahívatta a tulajdonost, egy marcona külsejű idős hölgyet.

– Na, ki vele! – mondta parancsolón a nő, s göcsörtös hüvelykujjával a társalgó felé bökött. – Most mi végett panaszkodik ez a banda?

– Nem panasz miatt jöttünk – kezdte Priscilla.

– Annál jobb – felelte a tulajdonosnő. – Sosincsenek megelégedve semmivel. Állandóan fölhívnak bennünket az unokahúgok meg az unokaöcsök, vagy a fiaik meg a lányaik, hogy közöljék, meglopták, netán éppen megmérgezik őket, vagy hasonló ostobaságokkal.

Priscilla egyre inkább úgy gondolta, hogy a Dunromin az a fajta szomorú szálloda, amely olyan idős emberekről gondoskodik, akiket eltaszított a családjuk, de nem kértek az idősotthonból, inkább egy olcsó szálloda méltatlanságaiért fizetnek.

– Mi afelől szeretnénk érdeklődni, Mrs. … – kezdte Hamish.

– Miss Trotter.

– Nos, azt szeretnénk megkérdezni öntől, Miss Trotter, hogy Andrew Trenttől vásárolta-e a házat, aki valamikor a hatvanas évek elején lakott itt.

– Igen, tőle vettem. És mi köze van ehhez, ha szabad megkérdeznem? Tisztességes árat fizettem érte.

– Nézze – mondta türelmesen Priscilla –, Mr. Macbeth rendőr, aki Andrew Trent meggyilkolásának ügyében nyomoz. Nem olvasott a gyilkosságról a lapokban?

Miss Trotternek fölcsillant a szeme.

– Akkor hát ő volt az. Azt hittem, valaki más. Nahát, micsoda szerencse. Miss Arthur a szomszédban, Ben Newisnél örökösen azzal henceg, hogy egy fickó megtámadta és fojtogatta az öreg Mrs. Flintet, amikor egyszer nála lakott. Én egy meggyilkolt férfival büszkélkedhetem. Miss Arthur sárga lesz az irigységtől. Igen, ez majd a helyére teszi a hölgyet. Máris kapom a kabátom, és átszaladok hozzá.

– Mielőtt átmenne… – tartotta fel a kezét Hamish. – Amikor megvette az épületet, volt Mr. Trent háztartásában egy csecsemő?

– Ha jól emlékszem, nem.

– Esetleg a többi szomszéd?

– Mrs. Cumrie-nál megpróbálkozhat, a második kapu jobbra. Ő már itt lakott, amikor beköltöztem.

Mrs. Cumrie végtelenül idős, ráncos és törékeny asszony volt, viszont éles, átható tekintetű. Azt mondta, emlékszik Andrew Trentre, és egy csöppet sem kedvelte. Nem, övele nem űzött gonosz tréfákat. Szájhősnek tartotta. Örökösen üvöltözött és

panaszkodott valami miatt. Igen, emlékszik a csecsemőre. Arról nem tudott, hogy örökbe fogadták, azt hitte, biztosan a házban élő egyik rokonnak a gyereke. A babának volt dadája, de a nevére már nem emlékszik, és azt sem tudja, Perthben lakott-e.

– Hát ennyi – jegyezte meg Hamish.

– Még nem – mutatott rá Priscilla. – Még bejöhet a Jameson kórház.

Ám a megadott címhez érve teljesen lelombozódtak. Az épület kicsi volt, de új. Harmincévesnél minden kétséget kizáróan „fiatalabb”.

A főnővért keresték, neki tették föl a kérdéseiket. A nő megrázta a fejét.

– Segítenék önöknek, ha tudnék – mondta. – A régi kórház tíz évvel ezelőtt leégett, és minden dokumentum elveszett a tűzben.

Lógó orral megköszönték az információt, és kimentek a kórházból. Éppen beszálltak a kocsiba, mikor a főnővér utánuk kiabált az épület bejáratából.

– Eszembe jutott valami – mondta aztán. – Anyám hosszú évekig szülésznő volt Perthben. Talán ő segíteni tud maguknak. Ha mégsem, legalább örülni fog a társaságnak. Várjanak egy percet, máris felírom a címet.

– Azt hiszem, mindent meg kell próbálnunk, ha már itt vagyunk – jelentette ki Hamish, amikor elhajtottak. – Tisztára megfeledkeztem a bábákról. Charles Trent anyja otthon is megszülhette a gyerekét.

A főnővér édesanyja, Mrs. MacDonald egy kicsi, rendes bérházban lakott, amely kívülről újnak tűnt, belül azonban egy régebbi kort idézett a lószőrrel kitömött székekkel és az

ezüstkeretes fényképekkel. Mrs. MacDonald apró termetű, nagyon idős, de mozgékony asszony volt. Ragaszkodott hozzá, hogy vele teázzanak, s amint fölszolgálta az uzsonnát, fényképeket kezdett mutogatni, egyiket a másik után, miközben réges-régi vajúdásokról mesélt, könnyebbekről, komplikáltabbakról.

– Nagy amatőr fotós voltam annak idején – mondta. – Ezeket a képeket mind egy Brownie-val készítettem. Nahát, ez a kis fickó itt Ballie Ferguson. Néha eljön hozzám, meglátogat. Igen... Egy szép napon magácskának is lesz saját gyereke, Miss Hallburton-Smythe, de azt javaslom, menjen a kórházba. Manapság újra divatos otthon szülni. Fura, hogy visszatérnek a régi idők.

– Mrs. MacDonald – próbálkozott kétségbeesetten Hamish –, tudja, rendőr vagyok, és egy bizonyos Mr. Andrew Trent gyilkossági ügyében nyomozok. Talán olvasott róla az újságban.

– És ő itt – folytatta Mrs. MacDonald, akinél alighanem süket fülekre talált Hamish kérdése, ugyanis egy újabb fényképet adott Priscilla kezébe – Mary McCrumb. Most Josie Duvalnak nevezi magát, és francia étterme van Glasgow-ban. Sosem tetszett neki a McCrumb név. Szép baba volt, és könnyű szülés.

– Andrew Trent – vetette közbe határozottan Priscilla. – Perthben született egy baba, és Mr. Trent adoptálta.

– És ő itt Jessie Beaton. Tündéri kis ruha, az a fátyol egy vagyonba kerülhetett.

Hamish a szemével jelzett Priscillának, hogy ez reménytelen.

Fölálltak, hogy elbúcsúzzanak.

– Meg kell bocsátania nekünk – mondta a lány. – Köszönjük a finom teát.

Mrs. MacDonald gyermektekintete csalódottságról árulkodott.

– Akkor csak kikísérem magukat. Túl sokat beszélek, tudom, de magányos vagyok, bár a lányom jó gyerek, és amikor csak tud, meglátogat. Vigyázzanak a lépcsőre… Mit is mondott? Trent. Ó, igen. A szegény kis Miss Trent.

Priscilla és Hamish, mindketten olyan lassan fordultak vissza az ajtóban, mintha dróton húzták volna őket.

– Mi van a szegény kis Miss Trenttel? – kérdezte a rendőr.

– Megesküdtem a Bibliára, hogy egy szót sem szólok erről – felelte Mrs. MacDonald –, de ez még akkor volt, amikor Mr. Trent élt. Ugye, azt mondta, most már halott?

– Igen, megölték, és csakugyan muszáj elmondania nekünk, amit tud – magyarázta Hamish. – Amennyiben olyan tudás birtokában van, amely egy gyilkosság felderítésében segíti a rendőrséget, az ígéretét még akkor is meg kell szegnie, ha a Bibliára esküdött.

– Igen, igen, gondolom… Akkor, fáradjanak vissza.

– Hadd mondja el a történetet a saját vérmérséklete szerint – súgta Hamish a lánynak. – Így többet tudunk kiszedni belőle.

Priscilla csodálta a férfi türelmét, mivel meg kellett várniuk, amíg elkészül egy újabb kancsó tea, és újabb sütemények kerülnek elő.

– Lássuk csak – kezdte az öregasszony. – A két Trent hölgy Perthben lakott. Miss Betty került bajba. Miss Angelát akkoriban magával ragadta az archeológia, és valahol külföldön tartózkodott. Perth akkoriban kisebb város volt, de sosem jöttem rá az apa személyére. Miss Betty nem árulta el. Mr. Trent keresett föl. Jó külsejű férfi volt. Azt mondta, ez

iszonyatos botrány, és természetesen az is lett volna, ha kiszivárog a dolog. Nos, amit elmondok maguknak, abból úgy tűnik majd, hogy Mr. Trent kemény ember volt, de most felejtsék el, amit a hatvanas évekről hallottak. Miss Betty társadalmi helyzetében bizony botránynak számított, ha egy nőnek törvénytelen gyereke születik. Mr. Trent arra utasított, hogy attól kezdve, amikor már meglátszik rajta, Miss Betty nem hagyhatja el a házat. Azt mondta, a szülés után elköltözik Perthből, magával viszi az unokáját, és úgy neveli fel, mintha a saját fia vagy lánya volna, bármilyen nemű legyen is. Miss Betty kicsit dundi volt, így nem kellett annyira elbújnia, mint egy soványabb nőnek. Mr. Trent joggal haragudott, úgy érezte, az ő személyére is kihat, hogy Miss Betty szégyenbe hozta magát.

Az idős bábaasszony elhallgatott, majd folytatta:

– Szóval levezettem a szülést. Örültem, hogy könnyen ment, hiszen szegény Miss Bettynek épp elég aggódnivalója akadt. Csodálatos volt a baba. Majomszeretettel csüngött rajta, teljes szívével és lelkével szerette azt a kisfiút. Mr. Trent azonban közölte vele, hogy vásárolt egy házat odafönt Sutherlandben, és Miss Bettynek meg Miss Angelának egy lakást Londonban. Betty azonnal Londonba utazik, és elfelejti a gyereket. Az apja már alkalmazott is egy dadát. Megeskette Bettyt, hogy hallgat a dologról. Azt mondta, ha valaha bárkinek is elmondja, visszaküldi hozzá a fiút, és gondoskodik róla, hogy egyetlen fillérje se legyen, amiből eltarthatja. Miss Betty gyönge volt lélekben, ahogy szülés után az anyák általában, és beleegyezett a feltételbe, de olyan rettentően zokogott, hogy végül örültem, mikor az ajtón kívül láttam. Már arra gondoltam, beteggé teszi a gyereket, mert állandóan magához szorítja, és zokog fölötte. Még egy kis teát?

– Tudomása szerint Mr. Trent hivatalosan adoptálta a kisfiút?

– Nem, azt nem hinném. Miss Betty megkérdezte tőle, mi lesz a születési anyakönyvi kivonattal. Mi lesz, ha a fiú megtalálja? Mr. Trent erre azt felelte, soha nem kell meglátnia. Az iskoláival

kapcsolatban majd ő elintéz mindent, és kiváltja az első útlevelét is. Nem hinném, hogy hivatalosan örökbe fogadta a gyereket. Miután Miss Betty elment, és mielőtt Mr. Trent északra költözött, fölkerestem, hogy lássam a babát. Gyönyörű volt, a dada pedig nagyon ügyesnek tűnt. Angol volt, igen, de a nevére már nem emlékszem. Miss Betty azonban megmaradt a fejemben. Egészen megőrült azért a kisbabáért. Teljesen őrült volt.

Miután meggyőződtek róla, hogy az asszonynak nincs több mondanivalója, sikerült meglépniük tőle.

– Hajts tovább, és állj meg valami nyugodt helyen – kérte Hamish. – Gondolkodnom kell.

Priscilla engedelmesen kihajtott Perthből, majd az A9-esen lekanyarodott egy parkolóba.

– Végre megvan – mondta a férfi. – Megvan a miért. Már csak a hogyanra van szükségünk. Betty Trent nem olyan nagydarab, keménykötésű asszony, mint a nővére. Hogyan juttatta az öregembert a szekrénybe? Hol vannak a jegyzeteim? Hadd gondolkozzam.

Hamish türelmetlenül lapozgatott.

– Ez az! A gyilkosság éjszakáján látták, amint az apjával beszél. Vajon mit mondott neki? Hadd gondolkozzam. Én vagyok Betty Trent. Távolról imádom a fiamat. Talán éppen azon a napon közölték velem, hogy a fiú semmit nem örököl. Tombol bennem a harag. Az agyamat majd szétveti a düh. Fogom a kést, kicserélem a nyélben a trükkpengét egy igazira… – Hamish elhallgatott.

Priscilla csak ült, és nézte a férfit, aki hirtelen a homlokára csapott.

– Hát persze! – kiáltotta. – Na, ezt hallgasd meg, Priscilla. Nagyon egyszerű. Az öreg Trent biztosan őrülten dühös volt Tichy Goldra, amiért megvádolta, hogy tönkretette a ruháit. Mondjuk, Betty odamegy hozzá. Mondjuk, megdicséri a „bábu a szekrényben” mókáért. Tételezzük fel, azt mondja, neki még ennél is jobb ötlete van. Mi volna, ha az apja maga rejtőzne el a szekrényben egy szörnyetegmaszk mögé bújva? Ez biztosan halálra rémítené a színésznőt. Trent belép a szekrénybe. Ám ahelyett, hogy odaadná neki a kést, Betty…

– Egy pillanat! – szólalt meg Priscilla. – Betty alacsony. A döfés egyenes és határozott volt.

– A francba! – Hamish izgatottan túrt lángvörös hajába. – Fölállhatott egy székre is.

– Miért?

– Már tudom. Azért, hogy segítsen neki föltenni a maszkot… vagy hasonló. Az öreg megfordul a szekrényben, Betty megköti a zsineget. Aztán az öreg szembefordul vele. A nő beledöfi a kést, majd rácsapja az ajtót, amely álló helyzetben tartja a holttestet. Hatalmas szekrény, viszont nem mély, és az ajtaja dögnehéz azzal a nagy tükörrel.

– És Tichy? Miért éppen Tichy?

– Szerintem Betty agya már az első gyilkosságtól megzakkant. Tichy nyíltan kikosarazta az ő imádott fiát. Ezért fog egy csésze csokoládéitalt, megfűszerezi az altatókkal, és beviszi neki. „Idd meg, légy jó kislány. Ettől majd szépen elalszol.”

– És gondolod, hogy Tichy szót fogadott?

– Minden hibája dacára egy effajta kedvesség a ház egyik hölgye részéről lefegyverezhette őt. Igen. Azt hiszem, így történhetett.

– Ennek nagyon kicsi az esélye, Hamish. Hogyan fogod ezt bebizonyítani?

– A nőnek megbomlott a lelki egyensúlya. Csupán előadom neki, hogyan csinálta, és kiderül, megtörik-e.

– Talán nem.

– A többiek is ott lesznek.

Priscilla nevetett.

– A nagy detektív összehívja a gyanúsítottakat a könyvtárszobába?

Hamish vigyorgott.

– Pusztán arról van szó, hogy megdöbbentő lehet, ami a többieknek esetleg eszébe jut Bettyvel kapcsolatban, ha meghallják, hogy őt gyanúsítjuk a gyilkossággal. – A férfi elkomorodott. – Ki nem állhattam Andrew Trentet. Azt hiszem, nagy mázlija volt, hogy ilyen sokáig élt, és egy szép tiszta késszúrástól halt meg. Ennél rosszabbat érdemelt. Ebben az ügyben ő a valódi gyilkos, a tetteivel csinált gyilkost a saját lányából.

– Későre jár – jegyezte meg Priscilla. – Éjfélre se érünk vissza.

– Majd reggel fölmegyek – felelte Hamish. – Betty gyilkos napjainak vége. Holnapig nem történhet semmi.

– Meg tudnálak ölni – mondta a Melissára bámuló Jan.

Valamennyien az ebédlőasztal körül ültek.

– Miért akarod megölni? – tudakolta Charles.

– Azért, mert lebeszélte arról az én rászedhető fiamat, hogy pénzt adjon nekem.

– Ez nem igaz, anya – tiltakozott Paul. – Abban egyeztünk meg, hogy kapsz tőlünk pénzt, de nem az összeset. Nagyon jó anyagi körülmények közt fogsz élni.

– Nem bánnám – mondta Jan –, ha ez a lány csakugyan szerelmes lenne beléd. De csak a pénzedet akarja.

– Ez igaz? – kérdezte Betty a lányt.

– Természetesen nem – felelte elvörösödve és dühösen Melissa. – Akkor is hozzámennék Paulhoz, ha egy fillérje se lenne.

– Tessék, anya! – mosolygott Paul. – Az ilyen nőt te sosem értenéd meg. Melissa szeret engem. A fenébe is! Be fogom bizonyítani. Tiéd lehet az összes pénz. Nekem csak Melissa kell.

A lány gyomra úgy összerándult, mintha nagyon nagy magasságból dobták volna le ejtőernyő nélkül. Ó, drága, zsályaillatú villa a Földközi-tengernél, drága Costas és Juanita… ennek örökre vége. Paul meg ő egész életükben dolgozni, garasoskodni és spórolni fognak. Az a tény, hogy mindketten fölöttébb jól keresnek, föl sem merült benne. Persze mi egy jó fizetés a milliókhoz képest? És mi lesz azokkal a csodás ruhákkal, melyeket a Vogue-ban nézegetett? Lelki szeme előtt a fehér Rolls-Royce, amely halk surrogással a villa felé tart a tengerparton, nem őt, hanem Jant, az önző, kapzsi, pedálozó Jant fogja fuvarozni.

Melissa fölnézett, és a Paul mellett ülő Janra pillantott. Egyik csontos, gyűrűktől csillogó kezével a fia hajtókáját simogatta szeretettel, aki rövidlátó, odaadó pillantással nézte az anyját. Melissa nem volt szűz, amikor lefeküdt Paullal. Volt már egy viszonya és egy rövid kalandja. Most azonban úgy érezte,

mégpedig oktalan haraggal, hogy Paul a pénz ígéretével elcsábította. Használta őt. Hátralökte a székét, és remegve fölállt.

– Sosem akartál adni nekem abból a pénzből – kiáltotta. – Mindvégig a drága mamának szántad. Senkihez nem megyek hozzá, akinek Ödipusz-komplexusa van. Tömd ki magad, és tömd ki az anyádat!

A lány rájuk vágta az ajtót, fölrohant a szobájába, az ágyra vetette magát, és kisírta a szemét. Egy idő múlva nyugodtabb lett. A szemét törölgetve arra gondolt, ha valaki valaha is azt mondta volna neki, hogy rengeteg pénz kilátásától őrülten kapzsivá és álmodozóvá válik, nem hitt volna neki.

Odalent az ebédlőben Charles visszatért Melissa témájára.

– Kedves teremtésnek tartottam – mondta. – Nem gondoltam volna, hogy a pénz ilyen sokat jelent a számára.

– És Tichy? – kérdezte Betty.

– Azt hiszem, neki sokat jelentett – felelte szomorúan Charles. – De ő más volt. Labilis életet élt. Melissának van agya és nagyszerű munkája. Gondoljatok csak bele. Ha tudni akarjátok, nekem nagyon is tetszik ez a lány. Azt hiszem, Paul, rá fogsz majd jönni, hogy egyetlen szót sem gondolt komolyan. A lányok nem szeretik azokat a srácokat, akik túlságosan az anyjuk szoknyájába kapaszkodnak. No, nem mintha én bármit is tudnék erről.

– Sajnálom Pault – jegyezte meg Betty. – Szerintem jó, hogy megszabadult Melissától. Engem Tichyre emlékeztet ez a lány azzal a kurvás hajával.

– Bárcsak ne ütnétek az orrotokat az én dolgomba – kiáltotta Paul. – Az isten szerelmére! Közülünk valaki gyilkos. Azt hittem, ez a tény eléggé lefoglalja a gondolataitokat.

A fiatalember kisétált a szalonból, akik ott maradtak, összenéztek.

– Jó, de a nap minden pillanatában nem foglalkozhatunk ezzel – szólalt meg végül Charles. – Holnap megint itt lesz a rendőrség, és akkor valamennyien szabadon mehetünk a magunk útjára. Egyébként el se tudom mondani nektek, Betty, Angela és Jeffry, hogy milyen mélyen megindított a nagyvonalúságotok.

– Miről van szó? – kérdezte szinte rikácsolva Jan.

– Ó, uram! – sóhajtott fel Charles. – Nos, úgyis nagyon hamar megtudnád. Szóval Betty, Angela és Jeffry a vagyonuk egy-egy jelentős részét odaadják nekem.

– Miért? – kérdezte elképedve Jan.

– Azért, drágaságom – gúnyolódott a férje –, mert így tisztességes. Az egészet is megkaphatta volna, tudod?

– Te idióta! – sziszegte Jan. – Te nyavalyás, vén hülye! – Azzal kiviharzott a helyiségből.

– Te jó ég! – szörnyülködött a szemöldökét felvonva Charles. – Remélem, akik itt maradtak, békében és nyugalomban tölthetik el az estét. Mellesleg Jan hogyan jut vissza Londonba? Idefelé te hoztad, Jeffry.

– Majd visszaviszem – felelte a kérdezett. – Egyelőre még házasok vagyunk.

– Ez hihetetlen – mondta elképedve Charles. – Ki nem állhatjátok egymást, mégis egy ágyban alusztok, most pedig

visszaautózol vele. Rengeteggel tartozom neked, Jeffry. Majd én elkísérem őt, ha akarod.

– Nem, minden rendben – felelte a nagybátyja. – Engem már nem tud megfélemlíteni. Milyen vicces. Évekig voltam egy olyan asszony férje, aki félelmet keltett bennem.

Paul a lány ágyán ült Melissa mellett, s a kezét fogta.

– Ugye, nem gondoltad komolyan, hogy csak a pénzt akartad?

– Először nem – felelte szomorúan Melissa –, de aztán az agyamra ment mindaz, ami vele jár. Úgyhogy jó szerencsét neked és a mamádnak, drágám. Remélem, nagyon boldog leszel.

– Nem gondoltam komolyan – mondta csöndesen Paul. – Pusztán azt akartam megmutatni nekik, hogy nem vagy haszonleső. Csakugyan butaság volna, ha nem élnénk jól. – Megcirógatta a lány puha, rózsaszín haját.

Melissa beleborzongott az érintésbe. Épp mielőtt a fiú ezt mondta, már kezdte ismét függetlennek érezni magát. Ám az álmok rohanvást visszatértek: a ruhák, a villa, a személyzet, a régi tanyaház… Fölsóhajtott.

– Menj, Paul, és hagyjál gondolkozni – mondta végül. – Képtelen vagyok normálisan gondolkodni ebben a házban.

A fiatalember vonakodva fölállt.

– Nem maradhatnék veled?

– Ma éjjel nem – felelte a lány. – Ha szerencsések vagyunk, holnap elmehetünk innen. Amint kijutok ebből a házból, tudni fogom, mit akarok.

Miután Paul távozott, a lány megmosakodott, pizsamába bújt, s miközben próbált elaludni, hiába hessegette el rózsaszín, dúsgazdag almait, azok csak jöttek, csak jöttek…

Paul lement a konyhába egy csésze kávéért. A lépcsőn találkozott Bettyvel.

– Jól kerültél ki abból az eljegyzésből, fiatalember – mondta a nő.

– Ó, nem hiszem – felelte vidáman Paul. – Máskülönben nagyon is biztos vagyok benne, hogy újra érvényes.

– Miért? Azt mondtad neki, hogy megtartod a pénzt?

– Nos, igen, egy részét. De Melissa nem pénzsóvár.

A lány már-már elszenderedett, amikor hallotta, hogy valaki belép a szobájába. Elfelejtette kulcsra zárni az ajtót! Riadtan ült fel, ám megnyugodott, amikor Betty Trent duci alakja rajzolódott ki a folyosó világításában.

– Förtelmes estéje volt – mondta a közeledő Betty. – Hoztam egy pohár meleg tejet, és szeretném, ha az egészet meginná.

– Ó, nagyon köszönöm. – Melissa szeme megtelt könnyel ettől a váratlan kedvességtől.

– Nincs mit – felelte szelíden Betty, majd kiment a szobából, és behúzta maga mögött az ajtót.

Nyolcadik fejezet

Végre-valahára Amerikába megyek! Végre igazán,

csakugyan elmegyek. A határok szétrobbannak.

Magasan szárnyal az égbolt.

Milliónyi nap ragyog a csillagokra.

A világűrből száguldó szelek üvöltik fülembe:

Amerika, Amerika!

MARY ANTIN

Az Arrat-kúria vendégei egyenként becsoszogtak a könyvtárszobába. Túl gondterheltek voltak ahhoz, hogy tiltakozzanak, amiért ilyen korán kiverik őket az ágyból. Enrico mindössze annyit mondott, hogy Macbeth őrmester hívatja őket.

– Mire jó mindez? – kérdezte Charles. – És hol van Melissa?

– Enrico szerint alszik, a zsaru pedig azt mondta, hogy őrá nincs szükség – felelte Jeffry.

– Nekem ez az egész nem tetszik. – Charles szorosabbra húzta magán a köntösét. – Bár remélem, mindenkivel közölni fogják, hogy hazamehetünk.

– Megvan rá az esély – morogta Angela. – De hajnalban lerángatni bennünket!

– Kilenc óra van – jegyezte meg Jan. – Ó! Autók jönnek, itt a nyavalyás erősítés.

Hamish Macbeth az Arrat-kúria lépcsőjén várta Blair és a nyomozók érkezését.

– Mint már telefonon említettem, szeretném, ha meghallgatná, amit mondanom kell nekik – mondta. – És azt hiszem, megtalálom magának a gyilkost.

Blair hálát adott az égnek, amiért Daviot nincs jelen. Abban az esetben, ha Hamish bolondot csinál magából, határtalan örömmel fog beszámolni róla a rendőrfőnöknek. Ha viszont megoldja a gyilkosságokat, akkor némi szerencsével magának tulajdoníthatja a sikert.

Mindenki idegesen pillantott föl, amikor Hamish, a nyomozók, továbbá két egyenruhás rendőr vonult a könyvtárszobába.

– Kész tömeg – mondta ironikusan Charles.

– Macbeth őrmesternek mondanivalója van az önök számára – közölte Blair, de képtelen volt elrejteni hangjában a gúnyos élt, miközben Hamish a kandalló elé lépett és szembefordult az emberekkel.

– Ennek a gyilkosságnak a megoldásában az indíték hiánya okozott gondot – vágott bele Hamish. – Önök valamennyien különböző okokból, de többnyire haszonlesésből akarták Andrew Trent halálát. Egyiküket azonban a legerősebb indok vezérelte… az anyai szeretet.

Az egyetlen Betty kivételével, aki bőszen kötött, valamennyien Janre néztek.

– Nem, nem Mrs. Jeffry Trentről beszélek – folytatta Hamish –, hanem Miss Betty Trentről.

Angelának tátva maradt a szája, Betty zavartalanul kötött tovább.

– Huszonnyolc évvel ezelőtt Betty Trent adott életet Charlesnak Perthben.

– Ó, istenem! – suttogta Charles.

– Angela Trent már hosszú ideje külföldön volt, így nem tudott a húga terhességéről. Andrew Trent azonban igen, és beleborzadt. Iszonyatos botránynak tekintette a dolgot. Megegyezett egy bábaasszonnyal, hogy levezeti a szülést, Bettyt pedig bezárva tartotta, nehogy valaki megsejtse az állapotát. Miután a baba megszületett, Andrew eladta a házat Perthben, megvette az Arrat-kúriát, valamint egy lakást Londonban Betty és a nővére számára.

– Hiszen örökösen azt kértük tőle, hogy Londonban élhessünk – tiltakozott Angela. – Betty írt nekem… azt írta, végre sikerült rábeszélnie apát. A húgom elmondta volna, ha teherbe esik.

Valamennyien Bettyre néztek, de ő csak kötött tovább.

– Úgy gondolom, Charles Trent születési anyakönyvi kivonatából óhatatlanul kiderül, hogy az anyja Betty, az apja pedig ismeretlen. Sosem adoptálták. Bettynek el kellett szenvednie, hogy az apja mennyire közönyös a fiúval, a vicceiről nem is beszélve, melyeket a gyerek kárára sütött el. Ám ha megmondta volna Charlesnak, hogy ő az anyja, akkor nem csupán földönfutóvá válik, hanem a fia sem örökölt volna semmit. Azt hiszem, ezzel tartották sakkban.

Hamish köhintett, majd folytatta.

– A következőképpen gyilkolta meg Andrew Trentet. Gyanítom, hogy Andrew elmondhatta a lányának, hogy semmit nem hagy Charlesra. Miss Trentnek ekkor óriási ötlete támadt. Megpreparálta a kést, majd azt javasolta Andrew-nak, aki nyilván nagyon dühös volt Tichyre, hiszen a lány őt vádolta azzal, hogy tönkretette a ruháit, hogy ne bábut tegyenek a színésznő szekrényébe, hanem ő maga bújjon oda. És így követte el a gyilkosságot. Ami Tichy Goldot illeti, nem akart feleségül menni Charleshoz. Betty ezért mérgezte meg a túladagolt altatóval.

– Egy pillanat! – vetette közbe Jimmy Anderson. – Az öregember mellébe egyenesen dőfték bele a kést. Úgy értem, olyasvalakinek kellett leszúrnia, aki ugyanolyan magas volt, mint ő, már amennyiben a szekrényben gyilkolták meg.

– Ezt is fontolóra vettem – felelte Hamish, akinek kezdett olyan zord gondolata támadni, hogy a gyilkosság elkövetésének magyarázatában egyik spekulációja a másikra épül. – Miss Trent fölállt egy székre, amikor Andrew Trent már bent volt a szekrényben, és megkötötte a maszkját. Mikor az apja visszafordult, beledőfte a kést.

Valamennyien Bettyre néztek, az egyetlen Charlest kivéve, aki tenyerébe temette arcát.

Odafönt a hálószobájában Melissa nagy nehezen magához tért, és ásítozva az ébresztőórára nézett. Ahogy kiszállt az ágyból, megpillantotta az éjjeliszekrényen a pohár tejet. Mindössze egyetlen kortyot ivott belőle, mielőtt eszébe jutott, hogy sosem szerette a meleg tejet, és ez mit sem változott. Mostanra vastag föl képződött az ital tetején, amitől a lány undorodva megborzongott, majd kivitte a poharat a fürdőszobába, s a tartalmát a vécébe öntötte. Aztán forró víz alatt tisztára mosta a poharat.

Sokkal jobban érezte magát, amikor felkészült az előtte álló napra. Minden nagyon egyszerűnek tűnt. Nem megy hozzá Paulhoz. A gazdagságról szőtt ostoba álmoktól megszabadulni olyan volt, mint valamiféle lidércálomból fölébredni. Itt hagyja ezt a szörnyű helyet, és rövid időre visszatér a munkahelyére, amíg nem talál valami mást, olyan messze Paul Sinclairtől, amilyen messze csak lehet.

Melissa a kevés holmija között kutatott. Magával hozott egy hosszú fehér ruhát, még az egyetemi időkből, amikor divat volt hosszú szoknyát hordani és mezítláb járni. Olyan volt, mintha

egy régi, kényelmes személyazonosságot öltene magára. Vidáman és dacosan ment vissza a fürdőszobába, ahol hullafehérre festette az arcát, s föltette a lila szemhéjfestéket is.

Lement a földszintre. Senkit sem látott a szalonban. Kinyitotta hát a bejárati ajtót, és kinézett. Pocsék volt az idő, csupa szürkeség minden, az alacsonyan álló felhők a ház fölé magasodó hegyek fölött száguldottak. Látta odakint a rendőrautókat és Hamish Macbeth fehér Land Roverét. Jókedvre derült. Majd mindent elmesél Hamishnek. A nyomozók biztosan a könyvtárszobában vannak, de vajon a langaléta rendőr is ott lehet?

– Kimegyek, és bekukkantok a könyvtárablakon… csak hogy lássam – motyogta maga elé Melissa.

Betty letette a kötést, és végre megszólalt. Hangja komoly volt, nyugodt.

– Charles az én fiam, elismerem. – A fiatalemberre nézett, tekintetében szeretet izzott, de Charles még mindig arcát a tenyerébe temetve ült. – A többi viszont merő fantázia, biztos úr. Hol van a bizonyítéka?

– Igen – mondta húsos kezét dörzsölgetve Blair. – Hogyan fogja bebizonyítani, Macbeth?

Hamish tökhülyének érezte magát. Rosszul fogott hozzá. Talán egyedül kellett volna beszélnie Bettyvel, és megfélemlíteni, ahogyan Blair szokta, azt mondani, hogy konkrét bizonyítéka van, hazudni, vagy bármit, amivel megtörheti.

Betty halványan elmosolyodott, és újra fölvette a kötést. Amikor fölegyenesedett, kinézett az ablakon, és falfehér lett. Remegni kezdett a keze, a kötés a földre hullt, s a Priscilla vásárolta bíborvörös motring Charles lábához gurult.

Hamish követte a nő tekintetét.

Melissa Clarke állt az ablakkeretben, a sötétszürke fényben. Fehér arca mintha lebegett volna, fehér ruhájába belekapott a szél.

– Távozz! – sikoltotta Betty. – Tűnj el! Már sajnálom. Sajnálom. Apám megérdemelte a halált. Mindnyájan megérdemelték a halált.

Hamish szenvtelen hangon figyelmeztette a nőt, majd a többiekhez fordult.

– Önök elmehetnek.

Betty azonban sírva fakadt.

– Nem, Charlesnak muszáj hallania. Hiszen érte tettem.

Senki nem mozdult. Melissa eltűnt, odakint süvöltött a szél. Betty egy zsebkendővel törölgette a száját.

– Apa azt mondta, mindent Charlesra hagy a végrendeletében, de aztán meggondolta magát. Azt mondta, másnap telefonál az ügyvédeinek, és megváltoztatja a végrendeletét. Azt mondta, a fiam nem jó ember. És élvezettel mondta. Röhögve. Már régóta álmodtam arról, hogy megölöm. Kicseréltem a késben a pengét, pontosan úgy, ahogyan mondta. Amikor Tichy azzal vádolta apámat, hogy tönkretette a ruháit, tudtam, mennyire mérges a lányra. Odamentem hozzá, és javasoltam neki, ijesszen rá a színésznőre, azzal vegyen rajta elégtételt. Ez tetszett apámnak. Bemászott a szekrénybe, úgy vihogott, mint egy gyerek. „Az álarc”, mondtam, „elfelejtetted az álarcot”. „Nem, itt van nálam”, felelte, és elővett a zsebéből egy rémes műanyag szörnymaszkot. „Majd én megkötöm rajtad”, javasoltam, ő pedig fölállt a szekrényben. Odavittem egy széket, és ráálltam. Megkötöttem az álarc madzagját. Apám visszafordult, és rám vigyorgott. „Add ide a kést, Betty”, mondta. És akkor megkapta.

„Tessék, te vén csirkefogó”, mondtam, a mellébe döfve a kést, és rácsaptam az ajtót. Képtelen voltam elhinni, mit tettem. Látom magam az ajtó tükrében… úgy néztem ki, mint máskor.

– És Tichy? – kérdezte szelíden Hamish.

– Kiadta Charles útját, mert nem volt pénze, mégpedig azért, mert apa úgy intézte, hogy ő nevessen utoljára. Soha nem állt szándékában semmit sem Charlesra hagyni. Szóval kivettem a tablettákat Jeffry fürdőszobaszekrényéből, és odaadtam a lánynak.

– És Melissa? – kérdezte aztán Hamish. – Miért Melissa?

Jan fölkiáltott, Paul fölpattant ültéből.

– Nem! – kiáltotta. – Hiszen Melissát most láttuk az ablakban.

– Az a szelleme volt – magyarázta őrült türelemmel Betty. – Tudtam, hogy vallomást kell tennem, különben valamennyien visszajönnek és kísértenek. Ez bevált. Vallomást tettem, és a lány eltűnt. Tudják, Charles azt mondta, tetszik neki a lány, pedig éppolyan pénzéhes, mint Tichy. Angela, Jeffry meg én a pénzünk egy részét Charlesnak ajánlottuk fel. Nem akartam, hogy Melissáé legyen, ezért kellett neki is meghalnia. Paul ugyan azt mondta, hogy ismét jegyesek, de nem akartam elhinni neki. Annak a lánynak Charles kellett.

– És hogyan ölte meg? – kérdezte Hamish.

– Maradt még az altatókból. Csak az üveg felét használtam el, hogy megöljem Tichyt. A többit belevarrtam a ruhám szegélyébe. Porrá kellett törnöm az üveg tartalmát, a port a fehérneműs fiókom egyik levendulás zacskójába tettem. Szóval tegnap este fölvittem Melissának egy pohár tejet… – Charles felé fordult. – Semmit nem érzett. Ezt tudnod kell. Örülök, hogy mindennek vége. Ó, drága fiam, gyere a mamához! – Széttárta kövér karját.

Charles rémült kiáltással kirohant a szobából.

Blair visszament Hamishhez, miközben Bettyt az egyik rendőrségi kocsiba ültették.

– Öregem, micsoda szerencse. Egy fikarcnyi bizonyítéka sem volt.

– Mégis megoldottam magának az ügyet – felelte Hamish. – És ha nem akarja, hogy learassam a babérokért, azt javaslom, intézze el Strathbane-ben, hogy beszereljék a központi fűtést a lochdubh-i rendőrőrsre.

Blair elvigyorodott.

– Azt már nem, maga bűnpártoló csirkefogó. Daviot nem volt itt. A nő vallomást tett. Ez minden. Viszlát, Macbeth, majd találkozunk.

Hamish dühösen nézte a távozó főfelügyelőt. A kapuban ácsorgó egyik fotós, aki éberebb volt a többieknél, teleszkópos objektíven keresztül kiszúrta Bettyt a rendőrautóban, és kattogtatni kezdte a gépét. Ezzel persze riasztotta a többieket. Amikor Blair kocsija elviharzott mellettük, az összes riporter autóba pattant, és követték a főfelügyelőt Strathbane-be.

Hamish megfordult, s ahogy bement a házba, kis híján összeütközött Enricóval.

– Hozhatok valami üdítőt? – kérdezte az inas.

Hamish megrázta a fejét.

– Hol vannak? – kérdezte.

– Mrs. Jeffry ledőlt pihenni, a fia fölment megnézni, hogy érzi magát. Melissa kisasszony és a többiek a szalonban tartózkodnak.

A túlfűtött helyiségben Charles egy karosszékbe roskadva ült, Angela a karfára támaszkodva átölelte a fiatalember vállát. Jeffry előrehajolt, és aggodalmasan szemlélte Charlest, Melissa pedig az ablaknál téblábolt. Pokolian festett. Blair leszidta, amiért elmosogatta a poharat, mire sírva fakadt, s a szemhéjfesték lila csíkokat húzott fehérre festett arcára.

– Jaj, Hamish! – siránkozott a férfihoz futva a lány. – Csakugyan vége? Tényleg ő tette?

– Ja – felelte Hamish, miközben levette a rendőrsapkát, és helyet foglalt. – Csakugyan ő tette. – Charles felé pillantott. – Ne vegye nagyon a szívére – mondta a fiatalembernek. – Andrew Trent kegyetlensége vette el az anyja eszét. Nem tartom valószínűnek, hogy képes lesz megjelenni az esküdtszéki tárgyaláson.

– Jeffry meg én pontosan ugyanezt mondtuk neki – jegyezte meg határozottan Angela. – Sosem kedveltem Bettyt, de valahogy össze lettünk kötve, hiszen mindketten vénlányok vagyunk, és mindketten apánk pénzétől függtünk. De nagyon sok nő nincs oda a húgáért vagy a nővéréért. Van fogalmuk róla, kicsoda Charles apja?

– Nem volt hajlandó megmondani – felelte Hamish. – Az én olvasatomban ez jól is van így. Charlest épp elég sokk érte egyetlen nap leforgása alatt.

– A pénzre vonatkozó ajánlatunk még mindig áll – mondta most a fiatalembernek Jeffry. – Betty a bűncselekmény miatt nem örökölhet, így az ő részét mi, többiek kapjuk. Angela meg én gondoskodunk róla, hogy minden rendben legyen, fiam.

Charles fölemelte elgyötört arcát.

– Engem az zavar, hogy semmit nem érzek. Úgy értem, sokkolt ez az egész, de képtelen vagyok Betty Trentre anyámként gondolni. Az égvilágon semmit nem érzek iránta.

– Emiatt ne aggódjon – jegyezte meg Hamish. – Sokkos állapotban van.

– Jaj, muszáj beszélnem magával – mondta a rendőrnek Melissa. – Nem megyek feleségül Paulhoz.

– Nos, ez józan elhatározás. – Hamish fölállt, és indulni készült.

– Szóval beszélhetünk odakint? – kérte Melissa.

– Még szolgálatban vagyok. El kell intéznem néhány dolgot.

Melissa gyászos képpel ült le, miután a rendőr távozott. Azt remélte, a férfi beszélgetni akar vele. Hiszen majdnem meggyilkolták.

– Charles, tehetünk érted valamit? – kérdezte Angela.

A fiatalember szomorúan mosolygott.

– Annál többet nem, mint amit már amúgy is megtettetek. Te és Jeffry nagyon rendesek voltatok. Mégis van valami. Kölcsönadnád a kocsidat, Jeffry? Szeretnék egy kicsit eltűnni innen, és friss levegőt szívni.

A nagybátyja felé nyújtotta a kocsikulcsát.

– A vendégem vagy.

Charles elvette a kulcsot, fölállt, és az ajtóhoz ment.

– Gyere, Melissa. Gondolom, te is ki akarsz szabadulni ebből a házból. – A fiatalember kisétált, Melissa pedig gyorsan utána sietett.

– Milyen furcsa – szólalt meg Jeffry. – Úgy érzem, a rémálomnak vége. Nem hiszem, hogy Betty valaha is bíróság elé állna. Már Jant sem utálom többé.

– Mégis elhagyod?

– Naná, hogy elhagyom. És te, Angela, te mihez kezdesz?

– Amikor megjön a pénz, utazgatni fogok – felelte a nő. – Napfényes országokba, Jeffry, fehér homok, idegen emberek… És azért itt leszek Charlesnak is, ha szüksége volna rám.

Jeffry fölsóhajtott.

– Ő hamarabb túlteszi magát ezen, mint mi. Sosem ismerte Bettyt anyjaként. Azt hiszem, a pénzünkkel olyan dilettáns életet él majd, amilyet mindig is akart. Soha többet nem fog dolgozni, és tökéletesen boldog lesz.

– Muszáj ilyen gyorsan vezetned? – kiáltotta Melissa.

Charles lassított, majd megállította az autót, és kikapcsolta a motort. Egy magaslaton álltak, alattuk a szélfútta lápvidék, távolban a magas, oszlopszerű hegyek. Felhők száguldottak az égen, a hanga közt gyászosan dalolt a szél.

– Isten elfelejtett földje – mondta Charles.

– Most mihez fogsz kezdeni? – kérdezte Melissa.

– Hát utazni fogok, ahogyan mindig is szerettem volna – felelte a fiú. – A legjobb gyógyír, amit ki tudok találni, ha azonnal elszabadulok Nagy-Britanniából. New Yorkba megyek, a

Plázában fogok lakni, aztán néhány hét után veszek egy kocsit, és keresztülautózom Amerikán.

– Nem akarod meglátogatni a mamádat?

– Semmi értelme. – Charles egy zsebkendőt adott a lánynak. – Töröld meg az arcodat, úgy nézel ki, mint egy bohóc. Az egész sminked szétfolyt.

– Nem az én hibám – felelte Melissa, miközben megtörölte az arcát, és szomorúan nézte a mocskot a zsebkendőn. – Úgy rám jött a frász, amikor hallottam, hogy Betty meg akart ölni, hogy képtelen voltam abbahagyni a bőgést.

– Ez az egész ügy rettenetes. – Charles egy üveget vett ki a kesztyűtartóból, és lecsavarta a kupakját. – Brandy. – Ivott belőle, majd Melissának adta az üveget, aki jól meghúzta a konyakot. – Csak lassan a testtel! Tisztességesen osztozunk – figyelmeztette a lányt. – Egyébként te nem láttad anyámat, mielőtt elvitték. Teljesen üres volt a tekintete. Még azt sem tudta, ki vagyok. Sosem fog esküdtszék elé állni. Istenem! Ennyi év, és fogalmam sem volt róla. Most jut eszembe, hogy egyszer… még kicsi voltam, az ölébe ültetett, összevissza puszilgatott és ölelgetett, aztán bejött az öreg Andrew. Nem tudtam őt apának hívni. Nem is szólítottam apának soha. Bejött, és azon az undok hangján azt mondta: „Soha többé ne kapjalak rajta!” Borzasztó alak volt.

Megitták a brandyt. Charles lustán átkarolta Melissa vállát.

– Tudod, mit szeretnék most csinálni? Szeretkezni.

– Velem? – Melissa kicsit kapatosan nézett rá.

– Ki mással? – Charles közel húzta magához, és megcsókolta. Csillapító, meleg és baráti volt a csókja. Az egyik csókot követte a másik, és valahogy mindketten a hátsó ülésen kötöttek ki. Kényelmetlenül, de energikusan szeretkeztek.

Melissa nem szégyenkezett, azt sem érezte, hogy kihasználják. Valószínűleg soha többé nem találkozik a fiúval. Elválnak útjaik.

– Most mihez fogsz kezdeni? – kérdezte ráérősen Charles. – Elhivatott tudós vagy?

– Eddig abban a hiszemben voltam – felelte Melissa. – Majd kiderül, amikor visszamegyek. De Paul ott lesz. Jobb, ha másik munkát keresek magamnak.

Charles összekócolta a lány rövid haját.

– Gyere velem az Államokba.

– Tessék? Csak ilyen egyszerűen?

– Miért is ne? Van családod?

– Igen, mamám és papám. De nem élek velük, saját lakásom van.

– Oké, akkor beugrunk mamához és papához, aztán elrepülünk.

Melissa fölkacagott.

– Te buta! Még semmi pénzt nem kaptál.

– Abban a pillanatban, amint Jeffry és Angela fölhívja az ügyvédeket, lesz pénzem. Óriási előleget fogok kérni. Gondolj csak bele, egy rakás pénz, és nincs más dolgunk, mint szórakozni. Azt mondom, még ma leléphetünk. Képtelen volnék még egy éjszakát az Arrat-kúrián eltölteni.

– De Paul dühös lesz.

– Soha többé nem kell találkoznod vele vagy bárki mással. Én majd elköszönök Jeffrytől és Angelától, és megkérem őket, hogy hallgassanak róla. Össze se pakolunk. Úgy lépünk le, mintha csak a faluba mennénk sétálni, aztán hívunk egy taxit.

Melissa elfordította a fejét, aztán fölnézett a fiúra, a csinos arcára. Nem mehet el vele, hiszen még csak nem is ismeri. Ámbár ezt a fiút nem zavarná a munkás háttere. Ösztönösen érezte, hogy különösebben föl se tűnne neki. De akkor sem…

– Ismerjük meg egymást valamivel jobban – mondta határozottan. – Akkor tudni fogom, hogy téged akarlak, és nem a pénzedet.

Hamish Macbeth a falu kávéházában ült Priscillával. Már korábban megbeszélték, hogy itt találkoznak. Mindent elmesélt a szembesítésről és Betty vallomásáról.

– Soha többé nem csinálok ilyet – fejezte be a mondókáját.

– Mit? – kérdezte a lány, s a rendőr tekintetéből kiolvasta, hogy csakugyan rosszkedvű.

– Soha többé nem próbálok meg valakiből erőszakkal kihúzni egy vallomást. Legközelebb lesz bizonyítékom, mégpedig sziklaszilárd bizonyíték. Ha Melissa nem jelenik meg az ablakban teljes punk sminkben, talán még mindig várhatnék a beismerő vallomásra, ez a nyavalyás Blair pedig röhögne rajtam. És tudod, mit csinált?

– Csak sejtem, miután említetted, hogy Daviot nem volt jelen. Nyilván ő akarja learatni a babérokat – felelte Priscilla. – És mi ebben az újdonság? Rendszerint megengeded neki.

– Ja, de ezúttal üzletet akartam kötni vele. Be akartam vezettetni a központi fűtést az őrsre.

– Ez az eset talán majd megtanít arra, hogy a jövőben egy kicsit ambiciózusabb legyél, Hamish Macbeth.

– Vagy úgy! És kössek ki Strathbane-ben? Sosem találkoznál velem. Hiányoznék neked, Priscilla?

– Persze hogy hiányoznál. Viszont örülnék, ha látnám, hogy előrehaladsz. Charles Trent hogyan fogadta a dolgot? Biztosan nagyon kiborult.

– Szerintem hamar túl lesz rajta. Pénzt kap Jeffrytől meg Angelától. Az a srác született hedonista.

– Alábecsülöd, pusztán azért, mert jól néz ki – jegyezte meg Priscilla.

– Sajnálod, hogy nem mentél el vacsorázni vele?

– Őrülten – füstölgött a lány. – Jobban teszem, ha visszamegyek Lochdubh-ba. És te?

– Lejelentkezem az Arrat-kúrián, fölveszem a Land Rovert, és megyek utánad.

Együtt jöttek ki a kávéházból, és végignéztek a főutcán. Charles és Melissa épp akkor lépett ki a kocsmából. Taxi várt rájuk. Nagyon be voltak csípve, nevetgéltek, kuncogtak. Charles szájon csókolta Melissát, majd mindketten beszálltak a taxiba.

– Milyen összetört… – jegyezte meg Hamish.

– Hogyan történhetett mindez ilyen hirtelen? – csodálkozott Priscilla.

– Miért? Nem így kellene történnie? – kérdezett vissza a férfi.

Priscilla kerülte a tekintetét.

– Az én autóm itt áll. Visszaviszlek az Arrat-kúriához.

A lány odakint várt, amíg a rendőr bement elköszönni. Tíz perccel később jött ki a házból Enricóval. A spanyol mondott neki valamit, és egy kis csomagot adott át.

Aztán Hamish odament Priscilla kocsijához.

– Mi volt ez? – kérdezte a lány.

– Egy kis ajándék – felelte a férfi vigyorogva. – Vezess haza, Priscilla, én biztosítom a rendőri kíséretet.

Aznap este a strathbane-i rendőrkapitányságon Jimmy Anderson nyújtotta Blairnek a telefonkagylót.

– Hamish Macbeth – mondta.

– Most meg mit akar a mi bugrisunk? – röhögött Blair, és átvette a kagylót. – Mi kéne, öcskös?

– Központi fűtés – felelte Hamish.

– Ugyan már, ne bosszants, te ostoba!

– Kár, hogy visszautasítja a segítséget. – Hamish hangja derűs volt. – Tudja, kaptam egy búcsúajándékot Enricótól, az Arrat-kúrián. Azt a kazettát.

– Törölje le! – bömbölte Blair.

– Ja, úgy lesz. Utána.

– Mi után?

– Miután megkaptam a központi fűtést – felelte szelíden Hamish, és letette a kagylót.